

HIJ HOUDT VAN MIJ

Door: Wayne Jacobson
Vertaling: Coen Groos

Inhoud

Voorwoord

De relatie die God altijd al met jou heeft willen hebben

1. Madelief-Blaadjes-Christendom
2. Wat de discipelen van Jezus niet wisten
3. Dreigen met de hel
4. Een vader als geen ander
5. Welkom thuis

Wat angst nooit voor elkaar krijgt

6. De tirannie van de "Gunst-Meetlat"
7. Wat zal ik God geven?
8. De zakenman en de bedelaar
9. De God waar we zo graag bang voor zijn
10. De sterkste macht in het heelal

Het onweerlegbare bewijs

11. Hij hield zoveel van je, dat Hij je liet gaan
12. Wie had het offer nodig?
13. De kloek en haar kuikens
14. Wat er werkelijk gebeurde aan het kruis
15. Het tegengif tegen de zonde
16. In het donkerste uur

Leven vanuit liefde

17. Proberen te scoren terwijl niemand de stand bijhoudt
18. Dus God vindt zonde niet belangrijk?
19. Je levenlang leren vertrouwen
20. Vrijzijn zonder schaamtegevoelens
21. Op precies dezelfde manier
22. Het gebed dat God altijd beantwoordt

Voorwoord

Met wijze woorden en grondige logica laat Wayne Jacobson geen obstakel overeind staan tussen de gelovige en God de Vader. Zorgvuldig en met zachte hand duwt hij elke hindernis tegen een volkomen vertrouwen op de genade van God en Zijn plan voor ons aan de kant. Sommige reizen gaan gepaard met zulke gevaren en verborgenheden, dat we ernaar verlangen dat iemand onze hand vasthoudt, iemand die we kunnen zien en vertrouwen. Dit boek legt jouw hand in de hand van Hem die je kan vertrouwen en ze laat je het gezicht van God heel duidelijk zien.

Toen Jezus antwoord gaf aan iemand die Hem de vraag had gesteld, wat het grootste gebod was, zei Hij het volgende: "Heb God lief met heel je hart, ziel, geest en kracht". En voor velen van ons was dit een gebod waarvan we alleen maar konden hopen, dat we er ooit nog aan zouden kunnen voldoen. Misschien hebben we zelfs gebeden: "Heer, ik wil U liefhebben met heel mijn hart, ziel, geest en alles wat in mij is." Als je dit boek uit hebt, weet ik zeker dat je 'vanzelf' zult zeggen: "Ik houd van U, met alles wat in mij is."

Hoe je er emotioneel ook aan toe bent, je zult vrede in je hart ervaren. Elke angst voor God zal verdwijnen. Maak je gezicht maar klaar voor een glimlach en je hart voor een muziekoftocht om een grote overwinning te vieren.

Tijdens het lezen en het ontvangen van de dingen die dit boek bespreekt, zal je heel vaak Gods tegenwoordigheid ervaren. Het zullen even zoveel momenten zijn waarop je zult proeven van de eeuwige gemeenschap die je zult vinden in Hem. Het zal zo veel beter zijn, dan wat je zelf zou kunnen bereiken of wat je ooit zou kunnen dromen. Dit is op eigen kracht niet te bereiken, maar in dit boek zal je een uitnodiging vinden voor Gods hart en warmte, met een strookje eraan, waarop staat: "Graag op reageren!"

Als je vindt dat ik me nogal sterk uitdruk en erg hoog opgeef over dit boek, dan doe ik dat bewust. Dit boek is een klassieker!

Maak je maar klaar om God beter te leren kennen en meer van Hem te gaan houden. Je staat op het punt aan een reis te beginnen en deze 'routekaart' zal je nog vaak willen gebruiken.

Ook zal je anderen er graag op willen wijzen.

— GAYLE D. ERWIN, schrijver van het boek 'Jesus Style'

Hoofdstuk 1

Madelief-Blaadjes-Christendom

“Hij houdt van me. Hij houdt niet van me.” - “Hij houdt van me. Hij houdt niet van me.”

Zo gaat het liedje verder, terwijl de madeliefblaadjes een voor een afgeplukt worden en op de grond vallen. Aan het eind van het spelletje vertelt het laatste blaadje hoe het zit: of de persoon die in hun gedachten is wel of niet van hen houdt.

Natuurlijk neemt niemand dat serieus en als kinderen niet het gewenste antwoord krijgen, nemen ze gewoon nog een madeliefje en beginnen ze overnieuw. Het duurt niet lang – zelfs voor hen – voordat ze beseffen dat bloemen gewoonweg niet bestemd zijn om geluk in de romantiek aan te geven. Waarom zouden ze het verlangen van hun hart koppelen aan de wispelturigheid van het toeval?

Inderdaad, ‘waarom?’ Maar deze les is gemakkelijker te leren op het gebied van de romantiek dan in wat we in meer geestelijke zaken najagen. Lang nadat we onze madeliefjes hebben weggedaan, blijven velen van ons dit spelletje met God spelen. Deze keer plukken we geen bloemblaadjes af, maar pluizen we onze omstandigheden uit om er achter te komen, hoe God werkelijk over ons denkt en wat Hij voor ons voelt.

‘Ik heb salarisverhoging gekregen’... *‘Hij houdt van me.’*
‘Ik heb de promotie, waarop ik hoopte, niet gekregen’, of ‘Ik ben mijn baan kwijt’... *‘Hij houdt niet van me!’*
‘Iets uit de bijbel heeft me vandaag geïnspireerd’... *‘Hij houdt van me!’*
‘Mijn kind is ernstig ziek’... *‘Hij houdt niet van me!’*
‘Ik heb geld aan iemand gegeven die het nodig had.’... *‘Hij houdt van me!’*
‘Mijn boosheid heeft me weer eens te pakken gehad.’... *‘Hij houdt niet van me!’*
‘Iets waarvoor ik gebeden had gebeurde ècht!’... *‘Hij houdt van me!’*
‘Ik deed de waarheid geweld aan om me uit een moeilijke situatie te redden.’... *‘Hij houdt niet van me!’*
‘Een vriend belde me zomaar op en bemoedigde me.’... *‘Hij houdt van me!’*
‘De versnellingsbak van mijn auto moet vervangen worden.’... *‘Hij houdt niet van me!’*

Op het slappe koord dansen

Het grootste deel van mijn leven heb ik dat spelletje gespeeld. Steeds probeerde ik uit te vinden wat Gods gevoelens voor mij nu wel waren. Ik ben opgegroeid met het gegeven dat hij een God van liefde is en ik geloofde ook dat dit zo was.

Als het goed gaat is er niets gemakkelijker dan dit te geloven.

In tijden dat iedereen in mijn gezin gezond was en onze relaties plezierig waren. Als het goed ging met mijn bediening en zowel mijn inkomen als mijn mogelijkheden toenamen. Als ik genoeg tijd had om plezier te hebben met vrienden en we niet terneergedrukt werden door zorgen. Wie zou er dan niet verzekerd zijn van Gods liefde?

Maar ik wist, dat dit vaker illusie was dan werkelijkheid wanneer die gelukzalige momenten verstoord werden door zorgelijke gebeurtenissen...

... als een van onze kinderen ziek was en er kwam maar geen verbetering in.
... of de dag waarop een van mijn vrienden van de middelbare school stierf aan een hersentumor, ook nadat we ernstig hadden gebeden voor zijn genezing.
... of toen ik niet gekozen werd voor iets op school omdat iemand over me gelogen had.
... of die nacht toen er werd ingebroken bij ons.
... of toen ik ernstige brandwonden had opgelopen bij een brand in de keuken.
... of toen mijn schoonvader en mijn broer allebei geveld werden door een slopende ziekte, hoewel zij God ernstig hadden gezocht voor genezing.
... of toen medewerkers in mijn bediening over mij hadden gelogen en onjuiste berichten over mij verspreidden om de steun van anderen te krijgen.
... of toen ik niet meer wist waar mijn volgende salaris vandaan moest komen.
... of toen ik zag dat mijn vrouw er bijna onderdoor ging, door omstandigheden die niemand zou willen meemaken, en ik er niet in slaagde God zover te krijgen dat Hij die veranderde, hoe erg ik ook mijn best deed.
... of toen nieuwe deuren die waren opengegaan plotseling dicht werden geslagen, als een deur door de wind.

Toen vroeg ik me af wat God nu echt voor mij voelde. Ik kon niet begrijpen hoe een God die van mij hield, toestond dat zulke dingen in mijn leven plaatsvonden. Ook niet waarom Hij ze niet meteen wilde oplossen zodat ik, of de mensen van wie ik hield, niet zo'n pijn hoefden te lijden.

Hij houdt niet van me! Zo dacht ik dan meestal. Mijn teleurstelling in God kon gemakkelijk twee kanten op gaan. Vaak, in mijn pijn en frustratie, als ik vond dat ik genoeg gedaan had om beter te verdienen, ging ik tekeer tegen God, zoals Job dat ooit deed, en ik beschuldigde Hem ervan dat Hij niet eerlijk was en liefdeloos. Op momenten wanneer ik eerlijker was, was ik me echter wel bewust van de mogelijke verleidingen en mislukkingen die mij van Zijn hulp hadden kunnen afhouden. Ik kwam dan uit deze tijden tevoorschijn met het vaste voornemen om nog meer een leven te leiden waardoor – dacht ik – ik Zijn liefde zou kunnen verdienen.

Als gelovige heb ik 34 jaar als een koorddanser op dit gevaarlijke, slappe koord geleefd. Zelfs wanneer er geen crisis boven mijn hoofd hing, was ik altijd bedacht op de volgende narigheid die God elk moment over mij zou kunnen uitstorten. Als ik mezelf niet goed genoeg gedroeg.... Zelfs ondanks het feit dat ik heel gemakkelijk over Hem kon spreken als een liefhebbende Vader, was dat meer om God te beschrijven zoals ik graag wilde dat Hij zou zijn, dan als degene die ik kende. In zeker opzicht was ik het schizofrene kind van een misbruikende vader geworden, nooit zeker van wat voor God ik zou ontmoeten, wat voor dag het ook mocht zijn: degene die me met een lach op zijn gezicht in zijn armen op zou pakken, of degene die me zou negeren of me zou straffen om redenen die ik nooit begreep.

Pas de laatste vijf jaar ben ik gaan ontdekken dat mijn manier om Gods liefde te ontdekken net zo zinloos was als het afplukken van de blaadjes van een madeliefje. Sindsdien ben ik nooit meer dezelfde geweest.

Overtuigend bewijs

Hoe is dat bij jou?

Heb jij je ooit heen en weer geslingerd gevoeld, soms zeker, maar meestal onzeker, over hoe de Schepper van het heelal over je denkt en wat Hij voor je voelt? Vooral op momenten wanneer je dacht dat je verpletterd zou kunnen worden door de omstandigheden.

Of misschien heb je zelfs nooit geweten, hoeveel God van je houdt.

Ik ontmoette onlangs op een bijbelstudieavond een vrouw van ongeveer veertig jaar die in haar gemeente zeer actief was, maar in onze kleine groep toegaf, dat ze nooit zeker wist of God wel van haar hield. Het leek erop, dat ze me meer wilde vertellen, maar ze vroeg slechts of ik voor haar wilde bidden.

En dat deed ik. En toen ik God vroeg haar te laten zien hoeveel Hij van haar hield, kwam er een beeld in mijn gedachten. Ik zag een persoon en ik wist dat het Jezus was. Hij liep in een weide, hand in hand met een klein meisje van ongeveer vijf jaar oud. Op de een of andere manier wist ik dat dit kleine meisje deze vrouw was. Ik bad, dat Hij haar zou helpen om met een kinderlijke geest te kijken om haar zo te helpen samen met Hem door de weidevelden te huppelen.

Toen ik klaar met bidden was, keek ik haar aan en zag dat haar ogen gevuld waren met tranen. "Zei u 'weide'", vroeg ze.

Ik knikte en vond het vreemd, dat zij juist dit woord eruit had gepikt.

Ze begon te huilen. Toen ze weer in staat was iets te zeggen, vertelde ze me wat meer over zichzelf. "Dat was nu juist waarover ik u eigenlijk wilde vertellen," zei ze. "Toen ik vijf jaar was, werd ik in een weide aangerand door een jongen die ouder was dan ik. Iedere keer als ik aan God denk, moet ik terugdenken aan die afschuwelijke gebeurtenis en ik vraag me af waarom Hij – als Hij zoveel van mij houdt – toeliet dat dit gebeurde en waarom Hij het niet stopte."

Zij is niet de enige. Veel mensen dragen littekens en teleurstellingen, die een overtuigend bewijs lijken te zijn van het 'feit' dat de God van liefde wellicht niet bestaat. En als Hij bestaat, dan houdt Hij zich waarschijnlijk op een veilige afstand, hen achterlatend aan de grillen van zondige mensen!?

Ik heb hier geen pasklaar antwoord op. Als er al zo'n antwoord zou zijn, als je zo iets meemaakt en zulke oprechte vragen hebt. Ik zei tegen haar dat God klaarblijkelijk wilde dat zij zou weten dat Hij daar toen bij haar was. En dat, hoewel Hij niet had gehandeld op een manier zoals zij had gedacht dat echte liefde zou handelen, Hij niettemin van haar hield. Hoewel Hij het niet had voorkomen, wilde Hij dat zij met Hem door die besmeurde weide zou lopen en zo zou Hij haar ervan losmaken.

Hij wilde haar blijdschap geven. Ondanks de meest traumatische gebeurtenis in haar leven. En wat bedoeld was om haar te vernietigen zou Hij omkeren in een stap richting genade. Ik weet dat dit wat afgezaagd kan klinken als je zo iets ergs hebt meegemaakt. Maar het (genezings)-proces was voor haar begonnen. En ik hoop dat deze woorden dit proces ook in jou op gang zullen brengen.

Beleving tegenover werkelijkheid

Want het is echt zo dat God zich ten opzichte van jou nooit anders heeft gedragen dan met een liefde die zo diep is dat het je menselijke bevattingsvermogen te boven gaat. Ik weet dat dit voor jou niet zo lijkt te zijn. Ik weet hoe reëel jouw teleurstelling kan zijn, wanneer Hij ongevoelig lijkt te zijn voor jouw gebeden en hoe dit jouw vertrouwen in de Levende God en Zijn tedere gevoelens voor je de bodem kan inslaan. Ik weet dat wanneer je aan je eigen zonden denkt, je het zelfs terecht vindt dat God zich er niets van aantrekt en deze 'wetenschap' trekt je naar een donkere maalstroom, waaraan je – naar het schijnt – niet kan ontkomen.

En dat is nu precies wat je problemen kunnen doen, wanneer je het spelletje 'Hij houdt van me – Hij houdt niet van me' speelt. Het bewijs kan overweldigend lijken. Om redenen, waarnaar we in de volgende bladzijden zullen gaan kijken, handelt God vaak niet zoals we vinden dat Hij door Zijn liefde zou moeten doen. Het lijkt er vaak op dat Hij er maar bij staat, onverschillig voor het feit dat wij lijden. Hoe vaak komt het niet voor dat Hij niet beantwoordt aan onze nobelste verwachtingen. Maar onze beleving hoeft nog niet de werkelijkheid te zijn!

Als wij God alleen maar definiëren aan de hand van onze beperkte interpretatie van onze omstandigheden, zullen we nooit ontdekken wie Hij werkelijk is.

Hij heeft echter voorzien in een veel betere weg, waar onze madeliefblaadjes-benadering van Christenzijn opgeslokt zal worden door het onweerlegbare bewijs van Zijn liefde voor ons aan het kruis van Golgotha. Dat is de kant van het kruis die in de afgelopen jaren vrijwel onopgemerkt is gebleven. We hebben niet gezien wat er werkelijk tussen de Vader en de Zoon gebeurde, waardoor de deur naar Zijn liefde zo breed en duidelijk is opengegaan, dat dit feit onbetwistbaar is. Zelfs in je donkerste dagen.

Als we door deze deur 'naar binnen' gaan, kunnen we echt weten wie God is en de relatie, waarnaar we diep in ons hart altijd hebben verlangd omarmen. Daar begint het. Want het is alleen in de context van de relatie die God zo graag met jou wil hebben, dat je de volle glorie van zijn liefde kunt beginnen te ontdekken.

Hij houdt echt van je. Meer dan iemand ooit van je heeft gehouden. En Hij heeft dat al je hele leven lang gedaan. Wanneer je eenmaal hebt ontdekt hoe waar dat is, zullen je zorgen je er nooit meer toe leiden een vraagteken te zetten bij Gods tedere genegenheid voor jou. Dan zal jij je nooit meer afvragen of je wel genoeg hebt gedaan om die liefde waard te zijn. In plaats van dat je bang bent dat Hij je de rug toekeert, zal je in staat zijn Zijn liefde te vertrouwen, op de momenten dat je Hem het meest nodig hebt.

En dan zal je eindelijk de *vreugde* kennen die voortvloeit uit Hem vertrouwen. Veel sterker dan al jouw pogingen om te proberen Hem te behagen. De pogingen die je juist van Hem vandaan hielden, in plaats van je dichterbij Hem te brengen. Je zult weten hoe je vrij van angst en schaamte kan leven. De angst en schaamte die je al die tijd gevangen hebben gehouden. Die jou verhinderden de persoon te zijn, die Hij bedoeld heeft dat je zou zijn.

Hem zo leren vertrouwen is niet iets dat je zo maar even leert. We zullen gaandeweg ontdekken hoe we dat kunnen leren in het leven van alledag. In alle aspecten daarvan. God weet hoe moeilijk het voor je is om Zijn liefde te ontvangen en Hij zal het je leren. Met meer geduld dan je ooit hebt meegemaakt. In elke omstandigheid en op de meest verrassende manieren zal Hij je laten merken hoeveel Hij van je houdt. Op een manier die jij kunt begrijpen.

Dus misschien is het nu de tijd om je 'madeliefjes' aan de kant te gooien en te ontdekken, dat het niet de angst is om Hem kwijt te raken die je op Zijn weg zal houden, maar de simpele vreugde van het dagelijks in praktijk brengen van 'vertrouwen op Hem'.

Op de dag dat je dit ontdekt, zal je werkelijk beginnen te leven!

Enkele vragen voor jouw reis met Hem:

- Hoe vaak komt het voor dat je twijfelt aan Gods liefde voor jou?
- Heb je gemerkt wanneer dit over het algemeen gesproken gebeurt?
- Hoe zeker ben je ervan dat God net zoveel van jou houdt als van ieder ander persoon in de wereld?
- Als er moeilijkheden komen, hoe vaak merk je dan dat je twijfelt aan Gods liefde voor jou? Of probeer je dan om nog rechtvaardiger te zijn, zodat Hij meer om je zal geven?
- Vraag God om je laten zien hoeveel Hij van je houdt.

Voor discussie in een kleine groep:

- Vertel eens iets over wat je hebt meegemaakt en over je twijfel toen of God wel om je gaf (en geeft) en om de situatie waarin jij je toen bevond.
- Hoe kijk je daar nu tegen aan? Als je daar nog steeds onzeker over bent, wat zou je dan aan God willen vragen om je beleving hiervan te veranderen?
- Als je nu terugkijkt en weet dat God (toen ook) van je hield, zelfs al zag je dat toen niet in, wat heb je dan in dit hele proces geleerd?
- Hoe kunnen we elkaar bemoedigen om zeker te zijn van Gods liefde, in plaats van erover te twijfelen?

Hoofdstuk 2

Wat de discipelen van Jezus niet wisten

Kan jij je voorstellen wat het voor Jezus moet hebben betekend, toen Hij voor de eerste keer sinds zij vrienden waren geworden, met Zijn discipelen in een kring zat?

Iedereen weet hoe dat gaat met een kennismaking. Er vallen soms van die pijnlijke stiltes en je gebruikt afgepaste woorden om de ander wat af te tasten. De discipelen zullen dat zeker ook met Jezus hebben meegemaakt.

Wie is deze leraar en wonderwerker eigenlijk en wie zijn die andere mannen die ook besloten hebben alles op te geven wat ze hebben om Hem te volgen?

Misschien gebeurde het na een maaltijd, tijdens een gesprek, of toen ze samen op weg waren ergens naar toe. Hoe het ook zij, op een gegeven moment voelden ze zich veilig genoeg bij Hem en de anderen om hun terughoudendheid te laten varen. Ze wogen hun woorden niet langer zorgvuldig af en probeerden niet langer indruk op elkaar te maken, maar stelden zich open op in een ontluikende vriendschap. Er was ruimte om echt te zijn en te lachen. Je kon de ogenschijnlijk domme vraag stellen en je ontspannen temidden van de anderen.

Wat moet Jezus toen gevoeld hebben? Voor de eerste keer sinds die afschuwelijke dag in de Hof van Eden zat God bij mensen, van wie Hij hield, en zij doken nu niet in elkaar van angst. Was het dit wat Hij altijd al gewild had en wat door een impulsieve daad van Adam en Eva onmogelijk was geworden en wat de mensen van wie Hij hield had verdreven, waardoor zij zich verborgen hadden voor Zijn tegenwoordigheid?

Vol schaamte over hun zonde en vol angst vanwege Zijn afschrikwekkende heiligheid bleven mannen en vrouwen eeuwenlang op grote afstand van God staan en durfden niet dichterbij te komen. Enkele opmerkelijke uitzonderingen daargelaten wilde de overgrote meerderheid van hen niets te maken hebben met de onbelemmerde tegenwoordigheid van God. Toen de berg Sinai schudde van de donder en de aardbevingen smeekten de mensen Mozes in hun plaats met God te spreken. Zij wilden niets met Hem te maken hebben. God was een afschrikwekkend persoon en je veilig voelen bij Hem was ondenkbaar. Tenminste vanuit hun standpunt gezien.

Maar God heeft dat nooit zo bedoeld. Het is altijd Zijn bedoeling geweest om de gemeenschap die Adam en Eva waren kwijtgeraakt in en door de zondeval, te herstellen. In Jezus kon God gaan zitten bij degenen van wie Hij hield en zij voelden zich genoeg op hun gemak om met Hem echt in gesprek te komen. Wat een geweldig moment moet dat voor Jezus zijn geweest, om samen met mensen te zijn, die niet langer zodanig met ontzag voor Hem waren ingeboezemd, dat zij niet konden genieten van Zijn tegenwoordigheid.

Dat kon natuurlijk alleen gebeuren, omdat ze er geen idéé van hadden, dat het God was die het vuur had aangelegd bij het meer van Galilea (na de opstanding van Jezus uit de dood), toen ze daar bij elkaar zaten en met elkaar lachten. Want hoewel wij nu weten dat Jezus 'God in het vlees' op aarde was, hadden zij daar geen flauw vermoeden van en dat maak alle verschil.

De vermomde God

Als ik ergens moet spreken, houd ik ervan om ruim op tijd aanwezig te zijn, zodat ik de mensen die mij hebben uitgenodigd kan ontmoeten en me vrij onder hen kan bewegen. Ik stel mezelf voor door alleen mijn voornaam te noemen en laat nooit merken dat ik de spreker ben. Het is verrassend dat maar weinig mensen er dan achter komen. En op die manier heb ik echte gesprekken met hen, voordat ik ga spreken.

Ik heb gemerkt dat mensen me anders behandelen, dan wanneer ze merken dat ik de spreker of de schrijver van buiten de stad ben. Ze zijn in het eerste geval veel meer zichzelf en bereid vrijuit over hun leven en hun aspiraties te praten. Op het moment, dat ze ontdekken wie ik ben, verandert dat allemaal. Ze zijn dan veel meer zelfbewust en terughoudend, en focussen liever hun vragen op mij en mijn werk. Het ontdekken van wie ik ben, torpedeert de mogelijkheid tot het hebben van fellowship die ik zo graag met mensen heb.

Ik geef toe dat het wat genant zou kunnen zijn. Ik heb gemerkt dat sommige van de aanwezigen zich enorm geneerden, toen ik tenslotte aankondigd werd. Sommigen van hen kwamen na afloop zelfs naar me toe en boden hun verontschuldiging aan voor het feit dat ze me niet herkend hadden en maar hadden staan kletsen over hun kinderen of hoe hun dag geweest was. Net alsof die dingen nu ineens onbeduidend waren geworden, vanwege het feit dat ze nu wisten wie ik wel was! Maar dan herinner ik hen eraan, dat ik degene was die hen had gevraagd naar hun kinderen of over hun baan en dat ik dat niet gedaan zou hebben, als ik niet geïnteresseerd was geweest.

Maar wanneer mensen me eenmaal in het 'doosje' van de gastspreker hebben gestopt, is het moeilijk voor mij om er weer uit te komen. Het kost meestal aardig wat tijd om de mensen zich weer ontspannen te laten voelen en mij gewoon de broeder in Christus te laten zijn die ik in feite ook ben. Zo beperkend als de rol van gastspreker ook voor mij kan zijn, ik denk dat het 'God-doosje' waarin men God stopt veel erger voor Hem is. Maar ik kan nu in ieder geval tot een bepaalde hoogte begrijpen, waarom Hij in cognito kwam. Want zo kon Hij de relatie die Hij vanaf het begin voor ogen heeft gehad met de mensen hebben.

De discipelen bevonden zich in de lijfelijke, tastbare aanwezigheid van God en ze waren zich er totaal niet van bewust. Ze wisten, dat Hij een man van God was.br>
Natuurlijk! Wie zou Zijn wonderen kunnen zien en naar Zijn wijsheid kunnen luisteren zonder dat te beseffen?

Bij tenminste één gelegenheid identificeerden zij Hem als de beloofde Messias. Maar er was niets in de Joodse hoop op een Messias gedurende de eerste eeuw dat zei, dat Hij 'God in het vlees' zou zijn. Ze verwachtten, dat Hij iemand zou zijn die door God bekrachtigd was, zoals Mozes, David of Elia. Maar het was ondenkbaar dat God de menselijke gedaante zou aannemen en op die manier op aarde zou leven.

Hoe kon de heilige God onder zondige mensen leven en Zich van aangezicht tot aangezicht met hen bemoeien? Op elk ander moment wanneer Hij verschenen was had Hij hen doodsangst aangejaagd, en sommigen van hen zelfs verteerd. Ze dachten, dat dat het was wat God wilde, maar we zullen zien dat dit veel meer te maken had met hoe zonde reageert op Zijn tegenwoordigheid en niet met hoe God wilde dat men Hem zou kennen.

De onthulling

En dus vermomde God Zich. Eerst als een baby in de kribbe. Toen als een jongen die in Nazareth opgroeide. En tenslotte als een jongeman die door de heuvels van Galilea liep. Niemand had het flauwste vermoeden, dat God bij hen was komen wonen, en daarom kromp niemand van schaamte in elkaar, toen ze bij Hem in de buurt waren.

Voor het eerst sinds de dagen dat Hij met Adam en Eva in de hof wandelde, was God weer onder de mensen. Op een manier zoals Hij dit altijd al gewild had. En wonderlijk genoeg, gebroken mensen werden naar Hem toegeroken en niet afgewezen. Zijn volgelingen voelden zich zeker genoeg in Zijn aanwezigheid om echt te zijn, zelfs als hun zucht naar macht of hun arrogantie ten aanzien van anderen openbaar werd. Nu was God in de gelegenheid om de relatie met hen te hebben die Hij altijd al met hen gewild had.

De discipelen hadden niet door wie Jezus werkelijk was. Zelfs niet toen, op de laatste dag van Zijn leven op aarde, vlak voordat Hij gekruisigd werd, Jezus daar iets over zei tijdens de laatste maaltijd die Hij met hen had. "Als jullie Mij werkelijk zouden kennen, zou je de Vader ook kennen." Toen de discipelen Hem hierover vragen stelden, besepte Jezus dat ze er geen idee van hadden wie Zijn Vader was en Hij zei het nog duidelijker: "Kennen jullie Mij nog niet, zelfs nadat ik al zo een tijd bij jullie ben geweest? Iedereen die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Hoe kan je dan zeggen, 'Toon ons de Vader'?"

Maar nu wilde Hij dat ze het zouden weten. Het moment was aangebroken dat de vermomming afgedaan zou worden. "Geloven jullie niet, dat Ik in de Vader ben, en dat de Vader in Mij is?" Over enkele uren zou Hij van hen weggenomen worden, terecht staan, gemarteld en ter dood gebracht worden. Daarna, de volgende keer dat de discipelen Hem zouden zien, zou Hij de opgestane Christus zijn. Nu zou het niet meer verborgen zijn wie Hij werkelijk was.

Hoe zouden de discipelen Hem dan behandelen? Zouden ze terugvallen op het in elkaar krompen van doodsangst voor Zijn Majesteit? Jezus wilde niet dat dit besef de relatie die Hij met hen had opgebouwd zou tenietdoen, maar juist dat die sterker zou worden.

De woorden die Hij in de bovenkamer sprak waren bedoeld om hen te helpen, om de relatie die zij met Hem, Jezus in het vlees, hadden ervaren, ook met de Vader - die zij nog niet kenden - zouden hebben. En met de opgestane Christus, en met de Heilige Geest. In plaats van dat Zij ('de Goddelijke Drie-Eenheid', toevoeging van de vertaler) met hen in het vlees zouden zijn, zouden Zij komen en 'woning in hen maken'. Maar de relatie zou niet alleen op die manier worden voortgezet. Jezus vertelde hen, dat het zelfs beter zou zijn dan wat zij al met Hem ('Jezus in het vlees') hadden ervaren.

"Op die dag zullen jullie weten, dat Ik in Mijn Vader ben, en jullie in Mij en Ik in jullie."

Lees deze woorden nog eens.

Nadat Hij hen zo juist had verteld, dat Hij en de Vader **één** waren omdat de Vader in Hem was, nodigde Hij hen nu uit voor dezelfde relatie. "Jullie zullen in Mij zijn en Ik zal in jullie zijn."

In deze simpele woorden openbaarde Jezus wat Gods verlangen vanaf de eerste dag van de schepping was: mannen en vrouwen uitnodigen om de relatie te hebben die God al van eeuwigheid tot eeuwigheid in Zichzelf heeft. Het zou zo zijn dat Zij de vreugde, liefde, heerlijkheid en het vertrouwen – die Zij altijd hadden gedeeld met elkaar - niet meer voor zichzelf zouden kunnen houden. Hun doel in het scheppen van de wereld was om ons uit te nodigen om als 'pure' schepselen deel te hebben aan het wonder van deze relatie.

Tedere beelden

De vriendschap, die Jezus had met zijn discipelen, staat model voor de relatie, die Hij ook met jou wil hebben. Hij wil de stem zijn die jou in elke situatie stuurt. De vrede zijn, die jou rust geeft in tijden van zorg. De kracht zijn, die jou staande houdt in tijden van storm. Hij wil dichterbij je zijn dan je dierbaarste vriend en trouwer dan wie dan ook.

Ik weet, dat dit belachelijk klinkt. Hoe kunnen gewone mensen genieten van zo'n vriendschap met de Almachtige God, die met **één** woord alles wat wij zien schiep? Durf ik te denken, dat Hij zou geven om de kleine dingetjes van mijn leven? Is het niet aanmatigend zelfs maar te veronderstellen, dat Hij een behagen in mij zou scheppen, terwijl ik nog zit te worstelen met de mislukkingen van mijn vlees?

Dat zou het inderdaad zijn, ware het niet dat het *Zijn* idéé is! Hij is degene, die heeft aangeboden jouw liefhebbende Vader te zijn en het leven met jou te delen op een manier die geen aardse vader ooit zou kunnen doen.

Verwijs deze uitnodiging niet naar een abstract geestelijk vlak. Wanneer de Schrift spreekt over de relatie, die God met ons wil hebben, gebruikt ze de meest tedere beelden uit onze wereld. Hij noemt ons 'jonge kinderen die geliefd zijn door een goedgunstige Vader'; 'de bruid van een verwachtingsvolle (aanstaande) bruidegom'; de 'vrienden die dierbaar genoeg zijn om voor te sterven' en de 'kleine kuikentjes die onder de beschermende vleugels van de moederkip vluchten'.

Hij is duidelijk serieus ten aanzien van de intimiteit en zekerheid van een relatie met Hem, die gebouwd is op liefde en vertrouwen. Velen schrikken terug voor zulke gedachten, omdat ze het gevoel hebben, dat ze dan de uitzonderlijkheid van de Almachtige God omlaag halen. Om eerlijk te zijn, hun angst wordt vaak bewaarheid door degenen die zich gedragen of ze een soort 'maatje' van God zijn. En dat doet dus wel tekort aan wie Hij werkelijk is.

Maar we moeten ons niet laten weerhouden van het ware wat God ons aanbiedt, vanwege het feit dat anderen er een verkeerd 'gebruik' van maken. Zoals we zullen zien, zal ware vriendschap met de Levende God Hem nooit omlaag halen. Het verlaagt Hem niet tot ons niveau en het staat ons niet toe om op een banale manier met Hem om te gaan. We zullen Zijn Vaderschap alleen maar in een nog grotere dimensie zien.

Het feit, dat mijn aardse vader mij de vreugde van vriendschap kan schenken, deklasseert hem niet als vader in mijn leven. Omdat hij mijn vriend is, wil dat niet zeggen, dat hij niet langer mijn vader is. En zo is het ook met God. Hij wil dat we Zijn liefde zo vertrouwen, dat we ons zeker en veilig zullen voelen in Zijn tegenwoordigheid. Maar het is nog steeds de tegenwoordigheid van de Levende God. En zo wordt deze vriendschap alleen nog maar ongelofelijker. Om dit echter te ervaren, moeten we inzien hoeveel Hij van ons houdt, en dat is voor velen van ons – genodigden om Hem zo te leren kennen – niet zo eenvoudig. En dat komt niet doordat zij Hem zo overweldigend wonderbaar vinden, maar omdat zij altijd doodsbang zijn geweest voor de dreiging van een eeuwige hel.

Enkele vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Denk eens even na over je relatie met God.
- Zie je dat ze groeit in intimiteit en gevoeligheid, of voelt het abstract?
- Is Hij meer echt dan je dierbaarste vriend, of is Hij op afstand en schijnt Hij zich zelden met de echte kwesties in jouw leven in te laten?
- Als je relatie met Hem niet is zoals je het graag wilt, vraag Hem dan je te helpen, zodat je Hem beter leert kennen en Zijn tegenwoordigheid de hele dag door zal herkennen.

Discussie in de kleine groep:

- Deel eens met de anderen in de groep jouw favoriete bijbelverhaal waarin God Zichzelf aan iemand openbaart.
- Wat zie je in de relatie die Jezus met Zijn discipelen had, dat je in jouw eigen relatie met Hem ook wilt zien?
- Deel eens met de anderen iets wat je in je eigen leven ervaren hebt, toen je je op een tastbare manier bewust was van Gods aanwezigheid.
- Neem eens even de tijd met elkaar om te praten over wat we kunnen doen om God beter te leren kennen.

Hoofdstuk 3

Dreigen met de hel

“De satanische veronderstelling gaat ervan uit dat de mens God niet kan liefhebben louter en alleen omdat Hij dat wil.”

- David Boan en John Yates in een niet geplubliceerd manuscript

De vraag is prangend: "Weet jij waar je terecht komt als je vanavond omkomt in een auto-ongeluk?"

De evangelist heeft het beeld al geschetst. Of je bevindt je in een eeuwige, buitengewoon mooie tuin met slingerende gouden paden, of je krimpt ineen vanwege de folterende pijn temidden van laaiend zwavelvuur in de hel.

Als er ooit een keuze is geweest waar je geen hersens voor nodig hebt, dan is het deze wel. Als je eenmaal iemand ervan overtuigd hebt, dat er een hemel is en een hel, dan is het eenvoudig om iemand te bekeren. Het kost je tenslotte niet veel om te bidden om vergeving en Jezus aan te nemen, ten einde een gratis "Ontsnap-aan-de-hel-Ticket" te krijgen. Dit appèl op deze diepe angst en onzekerheid van de mens is zo effectief, dat de hel de populairste uitnodiging is geworden om Gods Koninkrijk binnen te komen. Maar wat we niet zo kritisch hebben onderzocht is of het dreigen van mensen met de hel, hen leidt tot de relatie die God altijd al met hen heeft gewild.

Want wij leven in een tijdperk waarin miljoenen mensen een beslissing voor Christus hebben genomen en toch zo weinigen echt veranderd zijn door Zijn kracht. Men heeft gezegd dat deze generatie christenen een kilometer breed is, maar slechts een paar centimeter diep. De gevolgen daarvan zien we overal. Mensen claimen God te kennen, maar tonen geen bewijs van verandering in hun dagelijks leven. We pakken hen aan alsof ze huichelaars zijn en proberen hen te pressen een meer rechtshapen levensstijl te gaan volgen, maar uiteindelijk zijn de meeste gelovigen net zo 'van de wereld' als hun niet-gelovige burens.

Hoewel de dreiging van de hel kan leiden tot het nemen van een beslissing maakt ze geen lange-termijn discipelen. Als je alleen maar in het Koninkrijk bent omdat je bang bent voor het alternatief, heb je het belangrijkste deel van wat het inhoudt God te kennen, gemist.

Waarom dreigen

Nog nooit heeft iemand door te dreigen mij zover gekregen dat ik iets ging doen dat op zich geweldig was. Mijn ouders hebben mij niet bedreigd met straf als ik niet mee zou gaan naar Disneyland. Misschien wel om er voor te zorgen dat ik naar de tandarts zou gaan of in onze wijngaard zou werken, maar dat is een ander verhaal.

Dus als ze mij vertellen dat ik van God moet houden, omdat Hij me anders in de hel gooit, kan ik maar beter overwegen om van Hem te houden – of op z'n minst doen alsof. Maar als de enige reden waarom ik gehoor geef het dienen van mijn eigenbelang is en om te ontsnappen aan een vurige eeuwigheid in de hel, houd ik dan eigenlijk wel van Hem of meer van mezelf?

Kan een echte vriendschap bloeien onder zo'n ernstige bedreiging? Stel dat ik iemand benader met wie ik pas geleden heb kennism gemaakt en ik wil onze vriendschap verdiepen. Ik zeg tegen hem: "Ik heb ons samenzijn erg gewaardeerd. Eigenlijk zou ik graag onze vriendschap willen verdiepen en misschien kunnen we goede vrienden worden. Hoe zou je het vinden als we in de komende maanden wat tijd met elkaar doorbrengen en eens zien of we vrienden kunnen worden?"

Tot zover is alles ok! Maar wat nu als ik er nog iets bij zeg? "Ik hoop dat je dit ook wilt, want als je dat niet wilt, zal ik je opjagen en te grazen nemen en je de rest van je leven martelen."

Heeft die uitnodiging dan niet een dreigende wending genomen? Zelfs als hij de mogelijke vriendschap met mij had willen uitbouwen, dan is die nu volkomen misvormd door mijn dreigement. Wat zegt zo iets over mij? En hoe zal hij zich ooit veilig kunnen voelen in een vriendschap die een onderstroom heeft van angst?

Of u zich er nu van bewust bent of niet, het dreigement met de hel kan een innerlijke dissonantie ten gevolge

hebben van uw beleving van de God die uw liefde zoekt. Hoe kunnen we ons nu veilig voelen bij een God die – naar het schijnt – er naar verlangt om ons boven de vlammen van de hel te laten bungelen? Als Hij niets anders kan bedenken om ons tot Hem te roepen, wat moet Hij dan wel voor een God zijn? En als wij geen betere reden kunnen vinden om van Hem te houden, hoe oppervlakkig is onze liefde dan wel niet?

In een pagina-grote advertentie van 'Evangelisatie Explosie' in een bekend Christelijk leiderschapstijdschrift haalde een bekende televisieprediker de volgende uitspraak aan: "Als God alle voorgangers maar een fractie van een seconde zou onderdompelen in de hel om ze er vervolgens met een ruk weer uit zou trekken, en ze zouden daar staan met hun smeulende kleren en hun huid zwart van de roet, en hun schoenen half weggesmolten, dan denk ik dat hun toewijding aan de Grote Opdracht belangrijk zou toenemen."

Droevig genoeg heeft hij waarschijnlijk gelijk, maar dat kan meer wijzen op onze zwakheid dan op Gods plannen. Dreigen met de hel kan er toe leiden dat men meer gaat evangeliseren, een zondaarsgebed zal nazeggen of zelfs lid worden van een gemeente, maar dat geeft wel een onsmakelijke voorstelling van God. Alsof Hij iemand is die er een genoeg in schept om de zolen van onze schoenen te zien verschroeien om zo ons ertoe te bewegen dingen te doen die Hij wil. Zo'n kijk op Hem zal ons niet direct uitnodigen naar de diepten van Zijn liefde.

Tegenstrijdige beelden

Dat is het probleem, nietwaar? De Schrift lijkt twee tegenstrijdige beelden te geven van de Levende God: een vreselijke rechter en een liefhebbende Vader. Wie is Hij? Kan Hij beide zijn?

We lezen niet alleen dat God de hel heeft bestemd voor de ongelovigen, maar ook dat Hij opdracht gaf aan Jozua om een etnische zuivering te houden in Kanaan, vuur liet neerdalen uit de hemel om Sodom en Gomorra te verteren en de aarde opende om degenen die Mozes hadden weerstaan te verzwelgen. Ongenaakbaar door zijn zuiverheid, vielen zelfs de meest rechtvaardigen op hun aangezicht in Zijn tegenwoordigheid, verlamd door hun gevoel van onwaardig-zijn. Hij eiste onvoorwaardelijke gehoorzaamheid en strafte hen die zich niet wilden voegen met onuitsprekelijke doodsangsten.

Geen wonder dat we op z'n minst wat verward zijn, als Hij in het Nieuwe Testament ten tonele verschijnt en ons vertelt, dat Hij van ons houdt en ons uitnodigt om Zijn kinderen te zijn. We zien Jezus zieken genezen, prostituees en moordenaars vergeving schenken en de huizen van zondaars binnengaan. Hij nodigt kinderen uit op Zijn schoot te komen zitten en schildert Zijn Vader af als iemand die zo teder is dat de ergste zondaar naar Hem toe zou kunnen rennen om zich volkomen veilig bij Hem te voelen.

Dus wat is er met God gebeurd? Is Hij ergens tussen Maleachi en Mattheus veranderd? Heeft Hij zichzelf opnieuw 'geschapen', tot een goedaardige, zachtmoedige God? Natuurlijk niet! Hij is onveranderlijk en Dezelfde tot in alle eeuwigheid.

Dus dan is Hij allebei? Is Hij vriendelijk en aardig voor hen die Hem behagen, en wraakzuchtig ten opzichte van de slechterikken? Velen van ons hebben geleerd om zo te denken, en zijn daardoor uitgekomen bij het spelletje '*Hij houdt van me – Hij houdt niet van me*'. We ziften elke gebeurtenis en proberen er achter te komen of Zijn gunst op ons is of niet. Als we denken dat Hij met ons is, kunnen we ons ontspannen en freewheelend door het leven verder gaan. Als we echter denken dat onze moeilijkheden aantonen dat Hij niet met ons is, denken we dat we meer ons best moeten doen om Hem te plezieren. Een handelwijze waarvoor Paulus ons waarschuwt. Ware gerechtigheid komt niet door menselijke inspanning.

Daar ligt het probleem. Ik kan Hem niet behagen om zeker te zijn van Zijn liefde voor mij. Maar Hij houdt niet van mij als ik Hem niet behaag, denk ik. Zo gaat het eindeloos door en dit biedt geen oplossing. Hoe kan Hij het ene moment een gemene en wraakzuchtige God zijn, en het andere moment een vriendelijk en teder persoon? Deze beelden beschrijven niet één en dezelfde God in verschillende situaties, maar geven eerder een tegenstrijdig beeld, dat ons verward en onzeker maakt ten aanzien van Gods ware aard.

Als we door de Schrift geen samenhangende kijk op Gods karakter krijgen, zullen wij nooit echt weten wie Hij is. We zullen ook niet het vertrouwen in Hem hebben om de relatie die Hij met ons wil hebben te omarmen. God is niet veranderd tussen Maleachi en Mattheus. Onze perceptie van Hem is echter ingrijpend veranderd.

Voordat Jezus kwam konden we alleen Gods daden zien. En we namen aan dat Hij werd gedreven door motivaties die gelijk waren aan de onze. Zijn acties tegen zonde zorgden ervoor dat Hij overkwam als iemand die niet om mensen gaf. Zijn pogingen om Zijn volk te onderwijzen om Hem te vertrouwen werden verkeerd begrepen. Alsof het om wraakzuchtig straffen ging.

Jezus heeft dat allemaal veranderd. Door naar Zijn woorden te luisteren en te kijken naar hoe Hij leefde, zien we plotseling Gods motieven. Hij was de volmaakte afdruk van Gods wezen, zodat wij Hem kunnen leren kennen zoals Hij werkelijk is en we zijn niet langer het slachtoffer van onze eigen verkeerde uitleg. Liefde woont in het hart van Gods wezen en het Oude Testament bevat honderden beelden van een God die rijk is aan genade, bereid om te vergeven en iemand die er hartstochtelijk naar verlangt om ons te bevrijden van de zonde die het leven dat Hij ons wil laten ervaren in Hem afbreekt en verteert.

Hij staat toe dat we de gevolgen van de zonde ondervinden. Niet omdat Hij een behagen schept in onze angst en pijn, maar opdat wij de vernietigende gevolgen van de zonde zullen inzien en naar de enige in het universum die ons kan bevrijden van de macht van de zonde zullen toerennen. Zijn toorn over de zonde was niet Zijn verwerping van ons in woede, maar slechts een weerspiegeling van Zijn liefde, die niet ongeïnteresseerd de andere kant kan opkijken wanneer zonde ons kapot dreigt te maken.

Dit is niet een louter filosofische kwestie. Als wij niet zeker zijn van Gods motieven jegens ons, zullen we nooit het vertrouwen hebben om ons innig met Hem te verbinden in de realiteit van ons leven. We zullen Hem op veilige afstand houden en daardoor mislopen wat Hij het liefst aan ons wil geven: een vriendschap met Hem, die echter en krachtiger is dan wat we ooit hebben gekend.

“Moet ik?”

Zij die God alleen willen volgen omdat ze niet naar de hel willen gaan, zullen nooit ontdekken hoe ongelofelijk Vader in werkelijkheid is. Ze zien het Christendom als een zware last en willen geen greintje méér doen dan absoluut noodzakelijk is.

Ik heb de vraag letterlijk honderden keren gehoord. Wanneer ze aan het worstelen waren met een zonde, of iets wilden waar de Schrift uitdrukkelijk voor waarschuwt (om het niet te doen of je er niet mee in te laten), dan nog vroegen ze mij wat ik vond dat ze moesten doen. Als ik dan vertelde wat de Schrift schijnt te zeggen, zag ik die blik in hun ogen: en ze bedachten van alles om maar een gaatje te vinden waardoor ze toch zouden kunnen doen wat ze willen, en evengoed ontsnappen aan de hel.

Een vrouw die een man wil trouwen die niet gelooft, vraagt: "Is het voor mijn behoudenis noodzakelijk dat hij gelooft?"

De boze man die de persoon die hem bedrogen heeft niet wil vergeven, vraagt: "Moet ik hem vergeven, om behouden te blijven?"

De persoon die de (slechte) gewoonte wil goedpraten waarvan God hem wil bevrijden, vraagt: "Moet ik er vrij van komen om behouden te zijn?"

Hoe geef je antwoord op zo'n vraag? Als je 'ja' zegt, ontnem je het kruis haar kracht door er menselijke inspanning voor in de plaats te stellen. Als je 'nee' zegt, zullen ze het gebruiken als een excuus om toe te geven aan een verkeerde voorstelling van wat leven in en met God inhoudt.

Ik heb uiteindelijk ontdekt, dat de vraag op zich niet deugt en laat zien hoe ver het Christendom verwijderd is van haar wezenlijke bestemming. In plaats van te verlangen naar een leven in vriendschap met Hem, houden we ons alleen maar bezig met de mogelijkheid om te kunnen 'snoepen'. We willen Zijn zegen, niet Hem! Wat moet dat pijnlijk voor Hem zijn.

Het is net alsof ik mijn volwassen zoon uitnodig om op vrijdagavond bij ons te komen eten. Hij aarzelt even. Het is duidelijk dat hij liever niet komt. Voordat hij antwoord geeft wil hij eerst iets weten: "Pa, ik denk wel dat ik kan komen, maar ik wil eigenlijk liever iets anders doen. Schrap u mij uit uw testament als ik niet kom?"

Wat voor antwoord kan een vader op zo'n vraag geven? Geen enkel antwoord voldoet eigenlijk, want de vraag gaat voorbij aan waar het om draait bij een relatie. Natuurlijk, God heeft 'de heerlijkste dingen' in het universum, maar degene die ze zoekt zonder te verlangen naar Hem, loopt het echte leven van het Koninkrijk mis.

Dat is wat mensen zeggen, die zich afvragen of ze iets moeten doen of laten omdat ze anders riskeren hun behoudenis kwijt te raken. Ze willen geen druppel meer van Gods leven dan het vereiste minimum om de hel te ontlopen. Hoe tragisch! Geen wonder dat ze de beste gift die God hen kon geven missen en geen wonder dat Jezus er zo hevig naar verlangde hen vrij te zetten van de tirannie van het proberen het eeuwige leven te verdienen door hun eigen religieuze inspanningen.

Dit alles wil niet zeggen dat de hel niet bestaat. Ook niet dat degenen die God weigeren daar niet terecht zullen komen. De Schrift is daar zeer duidelijk over. Wat ik zeg is dit: wanneer we het dreigement van de hel gebruiken om mensen een motief te geven om tot God te komen, dan gebruiken we het op een manier die Jezus nooit toepaste en ook nooit bedoelde. Als we dit doen, duwen we de mensen verder weg van Gods grootste verlangens, en nodigen we hen niet uit om dichterbij te komen.

Zijn boodschap is niet 'Kom tot God, anders zal je in de hel branden'. Zijn boodschap is dat Gods Koninkrijk dicht bij je is gekomen en dat je kunt er deel aan kunt hebben. Je hebt een Vader die van je houdt, op een manier zoals geen aardse vader ooit heeft gedaan (of zal kunnen doen) en je kunt nu ontdekken wat het betekent om een dagelijkse relatie met Hem te hebben. Doe je dat niet, dan zal je eigen zonde je geheel en al vernietigen.

Jezus vergelijkt Zijn leven met een schat die ontdekt wordt in een veld: iets van zo veel waarde, dat je er alles voor wilt opgeven om die te bezitten. Zijn leven is niet iets dat je moet navolgen. Het gaat erom dat Hij het waard is om gekend te worden om Wie Hij is. Omdat Hij zo ongelofelijk fantastisch is.

De angst voor de hel is hier van geen enkel nut voor ons. Het onveilige gevoel dat het geeft, brengt ons verder van Hem vandaan en maakt ons onzeker over wie Hij is. Jezus wilde dat het voor ons glashelder zou zijn wie Zijn Vader is, omdat we alleen maar kunnen groeien in Hem naar de mate waarin we vertrouwen op Zijn liefde voor ons.

Er zal niemand in de hel zijn die Hij niet heeft liefgehad. Zijn liefde reikt uit naar ieder persoon, welke zonde die persoon ook heeft gedaan of hoe hij ook heeft gefaald. En Hij ziet uit naar het moment, waarop zij gewoon zullen weten hoe geliefd zij zijn.

Niets is belangrijker voor jou om dat te weten.

"Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat, verborgen in een akker, die een mens ontdekte en verborg, en in zijn blijdschap erover gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft en koopt die akker."

- Mattheus 13: 44

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Ben je alleen maar tot God gekomen, omdat je bang was voor het alternatief of smeekte Hij je te komen door Zijn liefde?
- Zie je Hem als een strenge rechter of als een liefhebbende Vader?
- Als je het eerste hebt geantwoord, vraag God dan om Zichzelf aan je te openbaren zoals Hij werkelijk is.
- Zie in de komende weken uit naar hoe God je zal helpen je angst kwijt te raken en laat Zijn liefde je hart in bezit nemen, zodat dat je enige motivatie is om met Hem te wandelen.

Voor bespreking in de kleine groep

- Waarom gebruiken religieuze mensen de dreiging van de hel om anderen tot God te brengen?
- Als je er over nadent hoe God zou kunnen verschijnen in je leven, wat zie je dan? Wat zou Hij doen en hoe zouden Zijn gevoelens voor jou zijn? Zou Jezus je op dezelfde manier behandelen als Hij verscheen? Hoe brengen we die twee samen?
- Denk eens even na over de relatie die Jezus ons heeft aangeboden met Zijn Vader. Wat zouden we tegen anderen kunnen zeggen die nog niet weten wat voor God Hij is?
- Vraag God om je te bevrijden van de angst voor Zijn oordeel en in plaats daarvan je te leren vertrouwen op Zijn liefde.

Hoofdstuk 4

Een vader als geen ander

Als we alle goedheid, wijsheid en mededogen van de beste moeders en vaders die ooit hebben geleefd bij elkaar nemen, zouden ze slechts een zwakke afschaduwing zijn van de liefde en genade in het hart van de verlossende God.

- Brennan Manning in 'De Handtekening van Jezus'

"Die oude man is een dwaas! En mijn broer ook. Opgeruimd staat netjes!" Als dat niet zijn woorden zijn geweest, dan geven ze in ieder geval wel zijn houding weer. Wat moet hij zich verkneukeld hebben van plezier, toen zijn vader hem zowaar zijn deel van de erfenis (waar hij om had gevraagd) gaf. Eindelijk was hij verlost van zijn vader en ook van het zware werk op de familieboerderij. Met meer geld op zak dan hij ooit in z'n leven zou kunnen uitgeven, vertrok hij de wijde wereld in, de verlokkelijke mogelijkheden tegemoet.

Het ging niet allemaal zoals hij gedacht had. Wat slokten zijn uitspattingen zijn geld snel op. En toen er hongersnood in zijn 'nieuwe' land kwam, moest hij zien rond te komen van z'n laatste centen om in leven te blijven. Maar ook dat raakte op en uiteindelijk moest hij zichzelf als slaaf aan een baas verkopen, die zijn vee nog beter te eten gaf dan zijn knechten. Op een dag zat hij het drabberige afval voor de varkens op te slobberen en pas toen dacht hij weer aan thuis. Deze keer niet met afschuw: hij verlangde naar huis. Daar had hij het beter gehad. Hij vroeg zich af of het mogelijk zou zijn om terug te gaan.

De traditie heeft dit verhaal "De verloren zoon" genoemd (in het Engels: 'The Prodigal Son' = 'De verkwistende zoon'), en het is een van de meest aangrijpende vertellingen van Jezus. Het is zo vaak verteld omdat je zo gemakkelijk kan identificeren met deze zoon en de genade die hij ontving, in weerwil van zijn arrogantie en dwaasheid. Door het 'De Verkwistende Zoon' te noemen, missen we het punt waar het om gaat in deze gelijkenis. Hij was slechts een van de twee broers. En voor allebei gold dat zij hun vader niet echt kenden. Hoewel dat voor beiden verschillend lag.

De centrale figuur is de vader zelf en daarom zou ik het verhaal liever willen noemen "De gelijkenis van de ongelofelijke Vader". Want Jezus gebruikte dit verhaal om een beeld van Zijn Vader te schilderen, en geloof me, dit is het beeld van een vader zoals je nog nooit hebt gekend.

Wat voor Vader is dit?

Iedereen die dit verhaal voor de eerste keer hoort, zou geschokt zijn door wat de Vader deed. Zijn verwaande zoon onteert hem door zijn erfenis op te vragen terwijl hij nog leeft. En niets wijst erop dat hij binnenkort zou sterven. Wat voor een zoon ben je als je de erfenis van je vader opeist, terwijl hij nog leeft? Hoe durft hij het zelfs maar te vragen!

Zo grof als het verzoek van de zoon ook mag zijn, we kunnen het tenmiste wel begrijpen. We kennen allemaal wel dat verlangen om het geld van vader te krijgen, zelfs al zijn de meeste van ons te netjes om er om te gaan vragen terwijl pappa nog leeft! Maar het gaat om het gedrag van deze vader dat alle begrip tart. Wat doet de vader als reactie op dit schandelijke verzoek? Hij geeft het aan hem. Dit is nog schokkender dan dat de zoon er om vroeg. Hij verdeelt de erfenis tussen zijn twee zonen en laat hem gaan. Hoeveel vaders zouden dat gedaan hebben? Helemaal als ze geweten hadden dat de jongste zoon niet bepaald iets goeds van plan was?

Wat voor vader is dit?

De zoon verkwist zijn erfenis, voor zijn eigen plezier, in plaats van dat hij het investeert in zijn toekomst. Maar de vader laat hem zijn gang gaan. Uiteindelijk raakt de zoon alles kwijt en is straatarm. Maar de vader doet geen pogingen hem te redden. Waar is de vader? Thuis, op de boerderij, en hij wacht op hem. Hij gaat zijn zoon niet achterna om hem te vertellen dat hij dwaas is geweest en hij haastte zich ook niet om hem een warme maaltijd te brengen toen de hongersnood kwam. Hij wacht.

Wat voor vader is dit?

Laat het hem onverschillig dat zijn zoon er slecht aan toe is? Iedere ouder die gezien heeft dat zijn of haar zoon of dochter verkeerde keuzes maakte, weet dat wachten veel moeilijker is dan hem of haar te dwingen de juiste keuzes te maken of hem of haar voortdurend achterna te rennen. Maar hij wacht, op iets verbazingwekkends dat zal gaan gebeuren: de zoon zal tot zichzelf komen.

We komen er echter al snel achter hoe verwachtingsvol dat wachten was. Jaren later, toen de zoon terugkeerde, zag de vader hem al, toen hij nog een heel eind weg was. Dat kon alleen gebeuren omdat de vader voortdurend op de uitkijk stond. Waarschijnlijk liep hij die weg nooit voorbij zonder die af te kijken, steeds maar weer hopen dat dit de dag zou zijn waarop zijn jongen thuis zou komen. Ik zie hem voor me: met één oog op zijn werk en het andere gericht op de weg, uitkijkend naar de bekende loop van zijn geliefde zoon. En op een dag ziet hij hem, hoewel hij vermagerd is door de honger en met een gebogen rug loopt, vanwege zijn schaamte. "Dat is hem! Daar heb je mijn jongen!"

Wat gaat hij nu doen? Gaat hij op de veranda staan, met z'n armen over elkaar, wachten totdat zijn zoon vol schaamte de hele oprijlaan afgelopen is tot aan het huis, waar hij zich zal moeten vernederen in het stof voor een hap eten? Dat zou ik misschien gedaan hebben. Ik zou misschien ook mijn "je hebt je lesje wel geleerd"-preek op hem losgelaten hebben. Maar niet deze vader.

Zonder zich te bedenken springt de vader van de veranda af en rent de oprijlaan af. Dat is des te verwonderlijker als je nagaat wat voor soort kleding de vader waarschijnlijk heeft aangehad. Hij had geen broek of trainingspak aan, maar een lange, hinderlijke mantel. In die dagen was het niet fatsoenlijk voor een oudere man om te rennen, omdat dan zijn benen te zien zouden zijn. Maar opnieuw laat deze vader zien hoeveel hij van zijn zoon houdt door zijn eigen waardigheid op te geven voor hem. Hij trok zijn mantel op en rende de weg af, zo snel als hij kon.

Wat voor vader is dit?

Kan jij je voorstellen wat zijn zoon gedacht moet hebben toen hij tenslotte opkeek en zijn vader daar aan zag komen rennen? Kon hij zien of hij blij of boos was? Hij moet wel het laatste gedacht hebben, want hij haast zich zijn uit het hoofd geleerde zegje te doen, zelfs voordat zijn vader bij hem is: "Ik ben niet langer waard uw zoon genoemd te worden. Laat mij maar één van uw knechten zijn."

Maar zijn vader neemt niet eens nota van zijn woorden, wanneer hij tenslotte bij zijn zoon is aangekomen en hem overlaadt met omhelzingen en vreugdekussen. Er is geen zweem van boosheid bij zijn vader en hij komt ook geen enkel moment terug op diens suggestie om hem maar als knecht terug te nemen. Hij was veel te blij: de zoon die hij altijd gewild had, had de weg naar huis gevonden.

Enkele ogenblikken later komen de knechten van de vader eraan. Ze moeten hem hebben zien rennen, de oprijlaan af. En ze renden achter hem aan, benieuwd wat de vader zou doen met zijn zelfzuchtige zoon. Wat een schok moet dat voor hen zijn geweest toen hij het over een feest had! De vader richt zich dan tot hen en zegt: "Haal een mantel, een ring en een paar nieuwe sandalen. Maak het vuur aan en maak alles klaar voor het feest."

Een feest? Voor die zoon die z'n erfenis erdoor gedraaid heeft, alleen maar voor zijn eigen plezier? Die zoon verdient straf, geen feest!

Wat voor vader is dit?

Wat de Vader het liefste wilde

Is het niet verbazingwekkend dat deze vader op elk punt in het verhaal volkomen tegengesteld reageert aan wat wij van een liefhebbende vader zouden verwachten?

Hij had die erfenis nooit moeten geven, vooral niet aan zo'n onverantwoordelijke zoon. Hij had niet werkeloos moeten toezien toen zijn zoon alles verkwistte. En hij had hem zeker niet zo overdadig moeten verwelkomen bij zijn thuiskomst zonder hem te laten boeten voor zijn domheid. Wat hij deed raakte kant noch wal, tenzij hij van zijn zoon meer verlangde dan alleen maar verantwoordelijk gedrag...

Hoewel het erop lijkt dat dit verhaal gaat over wat de zoon wilde, laat een nauwkeuriger kijk juist het tegenovergestelde zien. Het gaat hier om wat de vader wilde. En hij wilde dat zo ontzettend graag, dat hij niets naliet om dat te krijgen. Wat denk je dat dat was? Was het dat hij bij zijn zonen wilde zijn of dat hij hen wilde laten werken op zijn akkers? Neen, het verhaal begon daar, thuis, en hij had de jongere zoon makkelijk thuis kunnen houden door zijn verzoek af te wijzen en hem niet toe te staan zo'n puinhoop van z'n leven te maken. Maar daar ging het niet om bij de vader. Hij wilde meer.

Wat hij niet had, was een liefdevolle relatie met allebei zijn zonen. De jongste zag hem slechts als een kanaal voor zijn eigen pleziertjes. De oudere zoon zag hem als een opzichter die je moest gehoorzamen op het bouwland. Ze waren allebei thuis, maar geen van hen was 'thuis' in zijn liefde. Is het mogelijk, dat de vader daarom de jongere zoon liet gaan? Liever dan hem te dwingen thuis te blijven en zijn vijandigheid te laten toenemen, liet hij hem gaan om hem zo de gelegenheid te geven om aan het eind van zijn verwaandheid te komen en er achter te komen wie zijn vader werkelijk was?

Want het was op dat moment, toen hij verlangend keek naar het voer dat aan de varkens gegeven werd, dat hij zich realiseerde dat zijn vader een veel aardigere man was dan de boer voor wie hij nu werkte. Toen kwam hij tot zichzelf en besloot naar huis terug te keren. Maar nog steeds had hij er geen idee van wat voor soort vader hij zou ontmoeten. Bang als hij was voor zijn boosheid en vol schaaamte over de puinhoop die hij van zijn leven had gemaakt, bereidde hij zijn zegje voor, om te erkennen dat hij niet meer waard was om een zoon genoemd te worden. Zelfs toen had hij er geen idee van hoe geliefd hij was, en dat niets wat hij in de afgelopen jaren had gedaan deze liefde in gevaar kon brengen.

Deze vader wilde een intieme vriendschap hebben met allebei zijn kinderen. Hij wilde dat zij allebei wisten hoe zielsveel hij van hen hield en hij wilde als reactie daarop hun liefde ervaren. Hij wilde niet de gehoorzaamheid van zijn zonen, maar hun harten. Wetende dat dit pas zou plaatsvinden als de zoon ècht inzag wie zijn vader werkelijk was, riskeerde hij alles door de zoon toe te staan wat hij verlangde. Alleen door tenslotte aan het eind van zijn latijn te komen, zou hij inzien wat voor de vader al die tijd zo belangrijk was geweest.

Als ouder van volwassen kinderen kan ik dat makkelijk begrijpen. Ik waardeer de momenten wanneer ik met hen de oprechtheid en intimiteit van vriendschap ervaar meer dan wat dan ook. Als ze ervaren dat ik van ze houd en zij beantwoorden dat op dezelfde manier.... er is niets mooiers.

Daar draait het om in het verhaal dat Jezus vertelt. De vader manipuleerde de zoon niet door wat hij deed. Hij hield slechts van hem zo innig als maar kon. Om te beginnen verklaart die liefde het feit waarom de vader hem liet gaan en waarom hij zo naar hem toernde om hem te omhelzen. Hij wist dat de zonde van zijn zoon hem al genoeg gestraft had. Hij rende omdat hij niet wilde dat zijn zoon nog een seconde langer dan nodig was, zou moeten lijden. Die pijn had hem ertoe gedreven om naar huis terug te keren. Al het andere was niet belangrijk meer.

God voelt op dezelfde manier voor jou. Hij is niet geïnteresseerd in jouw dienen of jouw offers. Hij wil slechts dat je weet hoeveel Hij van je houdt en hoopt dat je reactie zal zijn dat jij van Hem houdt. Begrijp dat en al het andere in je leven zal op z'n plaats vallen. Mis dat en je mist alles.>

Met minder liefde leven

Op welk moment in dit ongelofelijke verhaal denk je dat de vader het meest van zijn zoon hield?

Elke keer wanneer ik dit verhaal vertel, stel ik de mensen deze vraag. Bijna altijd is het eerste antwoord 'het moment waarop de vader de zoon tegemoet gaat op de oprijlaan'. Na enig nadenken opperen sommigen dat het misschien was toen hij zijn zoon de erfenis gaf en hem liet gaan. Pas dan dringt het door: er is niet een bepaald moment in het verhaal waarop de vader de zoon meer liefhad dan op een ander moment. Hij hield volkomen van hem, gedurende het hele proces. Zijn liefde is de constante factor in het verhaal.

De gebeurtenissen in dit verhaal hebben niets te maken met de 'wisselende' liefde van de vader – alleen de perceptie van de zoon is wisselend. Ofschoon hij op geen enkel moment in het verhaal minder geliefd was, leefde hij meestal alsof dit wel zo was. Toen hij het geld van zijn vader aannam en maakte dat hij wegwam van de boerderij, dankbaar dat hij verlost was van zijn 'familie' en vrij om zijn eigen weg te zoeken, leefde hij 'minder-geliefd'. Toen hij zijn geld er doorheen had gejaagd in een ander land, voor zijn eigen pleziertjes, en dacht dat het hem uiteindelijk gelukt was zijn vader voor de gek te houden, leefde hij 'minder-geliefd'. Toen hij terug naar huis ging en in gedachten oefende wat hij als teken van berouw zou zeggen, bereid om alleen maar een slaaf van zijn vader te zijn, die op zoek was naar een zoon, leefde hij 'minder-geliefd'.

Maar toen hij tenslotte thuis was gekomen en de mantel aan had en de sandalen en de ring, en naast zijn vader aan tafel zat en zijn tanden zette in een heerlijk stuk kalfsvlees, drong het tot hem door: hij was altijd al geliefd geweest! Maar na vandaag kan hij ophouden met te leven alsof dat niet zo is. Het grootste deel van ons leven leven we als 'minder-geliefd'. Als we ons angstig afvragen of God het een of andere afschuwelijke offer van ons zal gaan vragen, leven we als 'minder-geliefd'. Als we ons overgeven aan zonde, leven we als 'minder-geliefd'. Als we in benauwdheid zijn vanwege de verpletterende druk van onze omstandigheden, leven we als 'minder-geliefd'. Als we proberen Gods gunst te verdienen door onze eigen inspanningen, leven we als 'minder-geliefd'. Zelfs als we in beslag genomen worden door religieuze verplichtingen, om onszelf meer acceptabel te maken voor Hem, leven we als 'minder-geliefd'.

Dat is het verhaal van de oudere broer. Aan het eind van het verhaal is hij zo boos op zijn vader, omdat die zijn eigenzinnige broer thuis heeft ontvangen, dat hij weigert binnen te komen en mee feest te vieren. Hij was bij zijn vader gebleven, was nooit weggelopen om zijn eigen dingetjes te doen, maar ook hij liep nog steeds de relatie die zijn vader met hem wilde hebben, mis. Hoewel hij een zoon was, zag hij zichzelf als een slaaf en elk verzoek van zijn vader zag hij als een zwaar karwei.

De eerste zoon staat voor degenen die van God wegrennen door hun eigen zelfzuchtige dingen na te jagen. De oudere zoon staat voor hen die hard werken om zo indruk op God te maken door hun toewijding. Bang als ze zijn voor de gevolgen als ze dat niet doen, sloven ze zich voor Hem uit. Maar ze ervaren nooit de intieme relatie die de Vader met hen wil hebben. De Farizeeërs in de dagen van Jezus waren net zo, evenals veel mensen vandaag de dag die in beslag genomen worden door een hoop religieuze activiteiten, maar missen wat het werkelijk betekent om in de liefde van de Vader te leven.

Op de lange duur maakt het niet uit of rebellie of religie je afhouden van een bruisende relatie met de Vader: het resultaat is hetzelfde. Hij (de Vader) wordt beroofd van de relatie die Hij met je wil hebben en jij komt er nooit achter wat Zijn gevoelens voor jou zijn.

Jezus eindigt het verhaal met een interessant punt. De jongste zoon is binnen, in huis, en geniet van zijn pas ontdekte relatie met zijn vader. De oudere zoon is nog steeds buiten en zit na te denken over wat hij zal doen. Zal hij ontdekken hoeveel de vader van hem houdt en mee gaan feesten of zal hij blijven vinden dat zijn vader niet eerlijk is en buiten blijven, kwaad en alleen?

De keuze is aan hem – en aan jou! Alles in je leven hangt af van het antwoord op een simpele vraag. Weet je hoeveel er van jou gehouden wordt? Wordt het niet tijd dat je daar eens achter komt?

“En ik bid dat je dan samen met alle heiligen, in staat zal zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat je vervuld wordt tot alle volheid van God.”

- Efeze 3: 17-19

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Vraag God om je laten zien waar jij je in je leven ‘minder’geliefd’ voelt?
- Wat voor gevolg heeft dat voor je: ga je gewoon je eigen gang zoals de jongere broer deed of ga je je nog meer inspannen zoals de oudere broer deed?
- God wil dat je weet dat je niets kunt doen waardoor Hij meer van je zal houden dan op dit moment, en dat je ook niets kunt doen waardoor Hij minder van je zal gaan houden. Hij houdt gewoonweg van je.
- Vraag Hem om je te leren inzien hoe waar dit is, zodat je vrij kunt leven.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Lijk je meer op de oudere of meer op de jongere zoon? Waarom vind je dat?
- Wat heb je geleerd over de liefde van God in deze gelijkenis?
- Wat voor dingen heb jij gedaan op momenten dat jij je minder geliefd voelde door God?
- Noem eens een paar voorvallen waarbij God liet zien dat Hij van je houdt, zelfs op momenten dat je niets deed om dat te verdienen.

Welkom thuis

“Het grote gevaar voor ons allemaal is... dat we op een dag wakker worden en er achter komen dat we druk zijn geweest met het omhulsel en uiterlijke praal, en het eigenlijke leven misgelopen zijn. Dat is wat je bidt, dat je vrienden dat bespaard zal blijven – tevreden zijn met een leven dat ... de frisheid en opwindning niet kent zoals we die in de vriendschap met de Vader vinden.”

Phillips Brooks (1835-1893) Preken

Ik heb die blik op z'n minst tien keer gezien: “Zal ik 'm vertrouwen of niet?”

Ik ken de strijd die op nog geen 10 meter van me vandaan omgaat in de net weggelopen jonge hond, die afweegt of ik te vertrouwen ben of niet. De kwelling is ondragelijk. Ze doet een paar aarzelende stapjes naar voren, bedenkt zich en draait haar kop om alsof ze de betovering die haar dreigt te pakken, wil ontlopen. Ik zou dolgraag naar haar toe willen rennen, haar beet willen pakken en haar ervan willen overtuigen hoe veilig ze bij mij is, maar al zou ik maar voorover buigen, dan zou ze zelfs verder wegrennen, het donker in. Op dat moment heeft de hond tegenover me er geen flauw idee van wat haar te wachten staat als ze haar angst zou overwinnen.

Alle fijne dingen bij mij in huis zouden voor haar zijn, en dat zijn er nogal wat, als ze komt. De lange lijst van verdwaalde of in de steek gelaten jonge hondjes die in onze voortuin opdoken, doet mij me afvragen of ons adres niet ergens op een brandkraan staat gekrast, want het hart van mijn vrouw is het liefste en zachtste plekje van de hele stad als het aankomt op een hond zonder thuis.

Bij ons krijgen verdwaalden een koninklijke behandeling – inclusief een vlooiënbad, liefdevolle aandacht, en genoeg eten en drinken. Gedurende de hele volgende week doet mijn vrouw er alles aan om de eigenaar te vinden, als het dier kwijtgeraakt was. Als dat niet helpt, zet ze een advertentie in de krant en biedt een jong hondje gratis aan voor iemand die haar een goed thuis wil geven. En ze zal het hondje alleen meegeven als ze ervan overtuigd is dat het nieuwe gezin 'haar' hondje goed zal verzorgen.

Velen van die honden ontdooien al snel door die aandacht, maar er zijn er ook bij die zich gedragen alsof ze door ieder mens die ze gekend hebben, geslagen zijn. In plaats van dat ze naar het openstaande hek toerennen, en naar de liefde die ze zo nodig hebben, duiken ze in elkaar in de schaduw van de struiken of het huis, onzeker: is het wel veilig?

Het meest recente hondje dat aan kwam lopen was er zo eentje. Ik stak m'n hand uit om haar wat eten te geven. Ik wist dat ze al een tijdje geen eten had gehad, want ik kon elke rib door haar vacht heen tellen. Ik probeerde haar met lieve woordjes en een zachte stem te lokken. Dit zou niet eenvoudig zijn. Ik wilde haar niet dwingen binnen te komen, want dat zou voor haar te riskant zijn, zo in de nabijheid van mijn kinderen en mijn eigen honden. Als ze zou komen, zou dat vrijwillig moeten zijn.

Zo ging het spelletje een tijdje door en het kon twee kanten op gaan: zou ik voor haar zorgen en haar helpen, of zou ik de zoveelste zijn die haar pijn deed of in de steek liet. Ze wilde niet nog meer pijn lijden en zou er de voorkeur aan geven om weg te gaan als mijn uitnodiging alleen maar nog meer verdriet zou brengen.

Ik wist precies hoe zij zich voelde.

Iedere keer als ik dit meemaak met zo'n weggelopen hondje, moet ik er aan denken dat dit een goed beeld geeft van Gods smeekbede naar mij toe, en hoe moeilijk ik het vind om hem te vertrouwen. De keuze om iemand te vertrouwen is nooit makkelijk – niet voor zwervhonden, en ook niet voor 'zwerf-zonen en -dochters'.

Een voorbereide plek

“In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik terug en zal u tot Mij nemen, opdat ook u mag zijn waar Ik ben.”

-Johannes 14: 2-3

Kan de uitnodiging nog duidelijker zijn? Jezus vertelde Zijn volgelingen over een huis, met een Vader die staat te wachten op degenen die komen om hun plaats in Zijn huis in te nemen. Klinkt dat niet bekend in de oren? We missen zo gemakkelijk wat Hij wil zeggen, als we ten onrechte denken dat dit op de verre toekomst betrekking heeft, op Zijn wederkomst, en op de woningen in de hemel. Jezus heeft het hier over Zijn eerste 'heengaan' – Zijn dood aan het kruis; en Zijn eerste 'terugkomst': de opstanding. Deze gebeurtenissen zouden in de eerstvolgende dagen plaatsvinden en Jezus wilde dat ze zouden begrijpen hoe belangrijk ze wel waren. Het is het kruis waar het om draait, als de centrale gebeurtenis die voor ons de deur heeft geopend om in de Liefde van de Vader te 'wonen'. De apostel Paulus heeft ons verteld, dat als we werkelijk begrijpen wat er tussen de Vader en de Zoon is gebeurd, we eens en voor altijd zouden weten hoe diep hun liefde voor ons is. We zullen later vanuit dit gezichtspunt kijken naar de kracht van het kruis. Jezus zou een deur openen en na de Opstanding terugkeren om ze te laten zien hoe ze in Zijn Vaders Huis konden wonen – de plek in het hart van de Vader die Hij voor ieder van hen heeft klaargemaakt.

Voor de discipelen raakten Zijn woorden kant noch wal. Toen Hij hen vertelde dat zij de weg wisten waar Hij naar toe ging, ging Thomas daar tegen in en zei: "Wij weten niet waar U naar toe gaat, dus hoe kunnen we dan de weg weten?"

Jezus zei ook: "Je kent Mij, Filippus, en Ik ben de Weg."

Hij wist dat ze erg in de war waren. Hij wist dat ze de nieuwe relatie die ze na de Opstanding zouden kunnen hebben met Hem en Zijn Vader niet begrepen. Maar Hij zei gewoon – jullie kennen Mij! Ik zal er voor zorgen dat jullie daar komen. Let erop, dat Hij hier niet focust op het proces dat ze zouden moeten doorlopen, maar op de Persoon die ze zouden moeten kennen. Hij brengt het opnieuw helemaal terug tot relatie. "Blijf in Mij; dan zal je alles weten wat je moet weten."

Een vader die je kan vertrouwen

Om de relatie te hebben die God met je wil hebben en waarnaar jouw hart verlangt (anders was je nu dit boek niet aan het lezen), moet je Hem eenvoudigweg leren vertrouwen.

Ik weet dat dit veel makkelijker gezegd is dan gedaan. We zijn er allemaal in ons leven achter gekomen, dat toen we andere mensen vertrouwden, het er op uit draaide, dat we werden gefrustreerd en teleurgesteld. Zelfs mensen die misschien wel het meest van ons hielden, hebben ons op de een of ander manier in de steek gelaten. De les die ons vlees ons al op jonge leeftijd heeft geleerd is 'zorg voor jezelf, want niemand anders zal dat doen'. Misschien is het net zo als bij die zwerfhonden die naar ons huis komen: iedereen die je ooit hebt vertrouwd, heeft dat vertrouwen beschaamd. Misschien vind je wel dat God jouw vertrouwen beschaamd heeft, omdat Hij niet deed wat jij vond dat een liefhebbende vader had moeten doen. Sommigen van ons werden uitgebuit door mensen die naar ons toekwamen in Gods naam. Zij claimden dat zij Gods wil voor ons wisten, maar ze wilden ons alleen maar gebruik (lees: 'misbruik') van ons maken ten behoeve van hun eigen behoeften.

Mijn hart gaat vooral uit naar hen wier aardse vaders hun vertrouwen hebben beschaamd en wier verleden is getekend door menselijk falen en gebrokenheid. Ik weet dat sommigen van jullie dit boek lezen, omdat de boodschap jullie hart raakt. Maar iedere keer dat je het woord 'Vader' leest, krimpt er binnen in je iets ineen. Het is geen woord dat je associeert met tedere gevoelens, maar eerder een woord dat oude wonden openhaalt. Voor jou roept het woord 'Vader' beelden op van misbruik, verwoeding, niet-gewenst zijn, niet-aanvaard-woorden: verlatenheid. Het verbaast me dat zovelen die ernaar verlangen om God te leren kennen een vader hadden die zo gebroken was dat hij ook niet het geringste blijk van liefde aan zijn eigen kinderen kon geven. Of hij zocht zelfzuchtig zijn eigen genoegens of hij gebruikte jou als een boksbal voor zijn eigen pijn, en hij liet een spoor van verwonde kinderen achter die niet weten wat het is om een vader te hebben.

Verraden te worden door mensen van wie wij juist de meeste liefde (mochten) verwachten, kan diepe wonden achterlaten. Maar ook deze kan God genezen en helen. In feite is de reden waarom deze wonden zo erg pijn kunnen doen, dat God ons juist geschapen heeft om bemind te worden door een Vader die zelfs het beste aardse voorbeeld in de schaduw stelt. Zelfs degenen onder ons die een goede vader hebben gehad, kunnen zich moeilijk een perfecte vader voorstellen. Zelfs de beste vaders, zoals we in het vorige hoofdstuk gezien hebben, kunnen niet tippen aan de liefde die de Eeuwige Vader voor jou heeft.

Het kan even duren, maar God kan, en zal, ons helpen om Zijn Vaderschap niet af te meten aan het teleurstellende resultaat binnen een gebroken mensheid, maar laten zien wat Zijn Vaderschap werkelijk inhoudt, namelijk om geliefd te zijn door de meest ontzagwekkende Vader in het universum.

Dus al roept het woord 'vader' niet de meest tedere beelden in je op, ontzeg jezelf niet de mogelijkheid om een plek in Zijn woning in te nemen.

Met ongelofelijk veel geduld en liefde 'lokt' Hij ons, om onze angsten los te laten en Hem te omhelzen. Hij wacht op het ogenblik waarop we ineens zullen weten dat we veiliger zijn in Hem dan op welke andere plek dan ook. In het begin kan je schuchter zijn, maar keer je naar Hem toe en laat jezelf gaan, en vertrouw Hem, al is het nog zo behoedzaam.

Hij begrijpt dat je bang bent opnieuw teleurgesteld te worden. Maar Hij is er nog steeds en strekt geduldig Zijn hand naar je uit. Hij zal proberen dichterbij te komen, totdat je je angstig terugtrekt. Dan trekt Hij Zich terug, want Hij wil je geen pijn doen, en hoopt dat Zijn tederheid jou op een dag zal overhalen.

Vertrouw Hem maar

Vertrouw Hem. Dat is makkelijk gezegd, maar o zo moeilijk om in praktijk te brengen. Niets is theologisch zekerder dan dat God trouw en geloofwaardig is. Maar leren hoe je kan leven in dat vertrouwen, in de bochten en kronkelingen op je levenspad, is de moeilijkste uitdaging die we kunnen tegenkomen.

Het kostte God bijna heel Abarahams leven om hem de vreugde te leren ervaren van Hem te vertrouwen. Maar Hij deed het. Zelfs toen hem gevraagd werd om zijn enige zoon en erfgenaam op te geven, vertrouwde hij Gods plan en Gods karakter genoeg om de opdracht uit te voeren.

Om dat voor elkaar te krijgen deed God enkele buitengewone dingen voor Abraham. Wees gerust, God weet hoe moeilijk het voor je is om Hem te vertrouwen. Hij voelt zich daardoor niet aangevallen en wordt ook niet boos op je.

Hij weet, dat alleen door op Hem te vertrouwen jij deel kan hebben aan een relatie met Hem en kan genieten van de volheid van een leven in Zijn gezin. Hij weet ook dat je hem alleen zal vertrouwen naar de mate dat je zeker bent van Zijn liefde voor je. Daarom heeft Hij je geschapen en daarom heeft Hij zo'n buitengewoon plan met jou, om je te leren hoe jij je angst opzij kan zetten en in Zijn armen kan lopen. Dan kan Hij je dichter naar Zich toe trekken, je tegen Zich aandrukken en vervullen wat Hij Zich al voor de grondlegging der wereld in Zijn hart had voorgenomen.

Dit is de reis van je leven – Hem meer en meer vertrouwen, iedere dag van je leven. Hoe meer je Hem vertrouwt, hoe meer je van Zijn leven zal ervaren. Maar probeer dit niet op eigen kracht te bereiken. Het zal je niet lukken. Hij zal je bij de hand nemen en je laten zien hoeveel Hij van je houdt, zodat je niet langer je eigen weg hoeft te gaan en je jezelf moet beschermen op een manier die anderen doet terugdeinzen, waardoor jij en de mensen om je heen weer bezeerd worden.

Aardige God of gemene God

We waren op een retraite-weekend voor mannen in de bergen van Navada en we hadden net een pittige discussie gehad over Gods genade naar aanleiding van de brief van Paulus aan de Galaten. Een jongeman die met me wilde praten, stond al een tijdje op me te wachten, totdat er genoeg mensen waren vertrokken zodat we in alle rust konden praten.

“Ik heb deze twee dagen naar u geluisterd toen u sprak over een liefhebbende Vader. Vanaf de tijd dat ik christen ben heb ik alleen nog maar een gemene God gediend, en elke dag was ik bang dat ik buiten Zijn wil zou zijn en dat Hij mij zou verwerpen. Ik wil echt wel geloven, dat Hij de ongelofelijke Vader is waar u het over had, maar ik heb besloten om dat niet te doen.

“Echt waar?” vroeg ik. “Waarom niet?”

“Ik ben er niet zeker van dat u gelijk hebt. Ik heb hier de laatste paar dagen over nagedacht en ik heb besloten om de gemene God te blijven dienen.” Hij had het allemaal op een rijtje gezet. “Zoals ik het zie, als ik gelijk heb en ik dien een gemene God, dan zit ik goed op de dag des oordeels. Als ik het bij het verkeerde eind heb en Hij is de Vader waar u het over heeft, dan zal Hij begrijpen waarom ik het gedaan heb.”

“Maar als ik nu verander en deze liefhebbende God ga dienen, wat gebeurt er dan als Hij de gemene God blijkt te zijn die ik altijd gedacht heb dat Hij is? Dan zit ik in de moeilijkheden.”

“Het is jouw keus,” zei ik tegen hem. “Maar mag ik, voordat je je keuze maakt, je eerst even iets vragen?”

“Wat dan?”

“Zou de God die jij dient ooit Zijn leven geven voor jou aan een kruis?”

Hij keek me aan en schudde zijn hoofd. “Uitgesloten!”

“Hoe kan Hij dan de God van de Bijbel zijn? God wist, dat het voor ons niet eenvoudig zou zijn om zo'n ongelofelijk vriendschapsaanbod te accepteren en dat is de reden waarom Hij Zich zoveel moeite getroost om ons te overtuigen.”

Ik heb hem alleen maar in dat weekend ontmoet en ik weet niet hoe het verder met hem is gegaan, maar hij lijkt op zoveel anderen die ik op mijn 'reis' heb ontmoet. Van alle verdraaide beelden van God die er zijn, hebben ze besloten dat het veiliger is om Hem te zien als een gemene God.

Ze hebben er geen flauw vermoeden van hoe mis ze het hebben.

En ze weten niet, dat bang zijn voor een veeleisende God hen nooit' thuis' zal brengen. Ze zullen nooit in staat zijn genoeg te doen om te verdienen wat Hij hen wil geven.

Om de woning binnen te gaan moeten we onze angst inruilen voor een liefde die veel sterker is.

“Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neem mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.”

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Welke reserves houden jou tegen om je helemaal aan God toe te vertrouwen?
- Besef, dat de enige manier om Hem meer te vertrouwen is, Zijn liefde beter te kennen.
- Vraag Hem iedere dag om de diepte van Zijn liefde aan je te openbaren en daardoor je te leren hoe je Hem meer kunt vertrouwen.

*De liefde kent geen angst.
Maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit,
want vrees houdt verband met straf.
En wie vreest is niet volmaakt in de liefde.*

- 1 Johannes 4: 18

Voor bespreking in de kleine groep:

- Heb jij je ooit zo gevoeld als dat kleine verdwaalde hondje: bang om iemand te vertrouwen, omdat je in het verleden (zo vaak) teleurgesteld werd?
- Noem eens een paar voorvallen uit het verhaal over Abraham, die door God gebruikt werden om Hem te leren vertrouwen.
- Vertel eens hoe God jou geleerd heeft op Hem te vertrouwen.
- Hoe kunnen we Gods liefde beter leren kennen?

De tirannie van de "Gunst-Meetlat"

"God is goed. Jij bent slecht. Je moet meer je best doen!" Conclusie van een vijftienjarige na een avond van haar jeugdgroep.

Wie zou de jonge moeder de schuld kunnen geven? Ik zeker niet!

Ze was begin dertig en moeder van twee kinderen. Ik weet niet eens meer wat voor aangeboren ziekte haar jongste kind had, maar op zesjarige leeftijd zat hij al in een rolstoel. Zijn ouders moesten vaak met hem naar het ziekenhuis als het weer eens zo slecht met hem ging, dat ze er nooit zeker van waren of ze hem weer mee naar huis konden meenemen.

Elke keer als ik bij hen was werd ik geraakt, niet alleen door de ernst van hun nood, maar ook door de zachtmoedigheid waarmee ze het schenen te verdragen. Ze waren allebei opgegroeid in een christelijk gezin en hadden hun best gedaan om God trouw te volgen toen ze volwassen werden. Ik heb vaak voor hen en hun kind gebeden en hoopte dat hij op een dag genezen zou worden.

Ik had er echter geen idee van dat de stress vanwege zijn ziekte ook hun huwelijk aan het verwoesten was. Totdat ik op een morgen – nadat ik hen al een paar weken niet meer had gezien – hen opbelde en aan de andere kant van de lijn een verbijsterde moeder aan de lijn kreeg. Haar echtgenoot had haar twee weken geleden verlaten en nu stond ze er alleen voor.

Overweldigd door pijn en verdriet vertelde ze me dat ze er niet zo zeker van was of God zelfs maar bestond, en als Hij wel bestond, dan was Hij niet de God die ze dacht dat Hij zou zijn. Niet alleen dat zes jaar bidden voor de genezing van haar zoon tevergeefs was geweest, maar de nood had ook haar huwelijk verwoest. Ze was alleen, gedesillusioneerd en boos.

Ik probeerde haar te vertellen dat God nog steeds van haar hield en zich bekommerde om haar noden, maar ze wees mijn bemoediging bars af. "Heb je er enig idee van hoe het is om je geen moment te kunnen ontspannen en genieten van je eigen kind, omdat je er niet zeker van bent of hij er morgen nog zal zijn?"

Ik vertelde haar eerlijk dat ik dat niet had. Ik had iets dergelijks maar kort meegemaakt. Onze eerste dochter had toen ernstige geelzucht en ik kan me herinneren hoe verontwaardigd ik was geweest toen ik haar iedere dag mee moest nemen voor een bloedtest en moest toezien hoe mijn baby het van pijn uitgilde toen ze haar in haar teen prikten. Dat duurde maar een week en haar leven was niet in gevaar. Hoe vermenigvuldig je dat met zes jaar van levensbedreiging van je kleine jongen?

Ik bood aan haar te helpen, op wat voor manier dan ook om haar in de komende tijd er door heen te helpen, maar ze wees het af.

"Ik houd dit niet vol," huilde ze. "Wat God ook van me verwacht, ik kan het gewoon niet opbrengen."

Zelden heb ik me in mijn leven zo onbekwaam gevoeld als op dat ogenblik, toen ik de telefoon neerlegde. Na zo'n vijftien jaar van pastorale bediening, had ik niet het antwoord dat zij nodig had. Pas later snapte ik waarom niet.

Op dat moment zat ik in dezelfde val als waar zij in zat. Alleen ik zat aan de andere kant. Zij dacht dat haar overweldigende nood wees op haar gebrek aan geloof en het verliezen van de gunst van God, terwijl ik dacht dat mijn gunstigere omstandigheden het bewijs waren van mijn trouw en dat ik dus Gods gunst verdiende.

Wij leefden allebei onder de tirannie van de 'gunst-meetlat'.

De 'gunst-meetlat'

Wat bedoelen we met de 'gunst-meetlat'? Het is de onzichtbare meetlat die ons vertelt of we aan de verwachtingen van iemand hebben voldaan of niet om diens goedkeuring te verkrijgen. Het is onmogelijk om in deze wereld te leven, zonder in te zien welke impact dit heeft op elk gebied van het leven.

Onze ouders hadden een 'gunst-meetlat'. Je wist wanneer ze trots op je waren, maar ook waardoor hun ongenoegen werd opgewekt, of zelf boosheid. Als de verwachtingen van je ouders terecht waren kon je de 'gunst-meetlat' gebruiken, door bijzonder aardig te zijn als je iets van hen gedaan wilde krijgen, of iets voor hen verborgen houden als je wist dat het straf zou betekenen. Als de verwachtingen van je ouders onredelijk waren, groeide je misschien wel op zonder enige vorm van goedkeuring.

Diezelfde 'gunst-meetlat' kwamen we ook tegen op school, hoewel het daar progressief was. Hoe hoger de verwachtingen waaraan we moesten voldoen waren, hoe hoger de score was die we behaalden en hoe groter de goedkeuring van de docenten en de ouders was.

Het duurde niet lang voordat we in de gaten kregen dat onze vrienden ook een 'gunst-meetlat' hanteerden die bepaalden of we ons voordeel konden doen met hun vriendschap. Als we ze echter teleurstelden keerden zij zich soms als een blad aan de boom om tegen ons, net zoals wij dit zouden doen ten opzichte van hen. We merkten dat deze maatstaf ook toegepast werd op de werkvloer. Degenen die prestaties leverden of boven verwachting presteerden merkten dat ze in een goed blaadje stonden bij de baas, met alle extra's vandien.

We hebben geleerd om in deze wereld te overleven door te proberen bij iemand in de gunst te komen wanneer we dat nodig hadden. Het is dus alleen maar natuurlijk dat we aannemen dat God ook een 'gunst-meetlat' heeft. Zo lang als onze omstandigheden plezierig zijn, of zelfs maar draaglijk, denken we niet veel na over Gods gunst. Maar zodra moeiten of teleurstelling in ons rustige bestaan binnendringt, beginnen we ons af te vragen wat Gods gedachten over ons zijn. Houdt Hij van me? Ben ik tegen Hem in gegaan? Doe ik wel genoeg voor Hem, zodat Hij me graag mag? Door met deze vragen te worstelen zijn we weer precies terug bij de 'gunst-meetlat' en zoeken we naar een manier om weer aan Gods gunstkant te komen. Koning David heeft treffend uitgebeeld hoe de 'gunst-maatstaf' zich aan ons opdringt wanneer we God najagen:

"Wie mag in Uw huis wonen, Here? Wie mag bij U zijn op Uw heilige berg? Die zonder struikelen door het leven gaat, eerlijk is en altijd de waarheid spreekt. Die niet kwaadspreekt, zijn naaste geen kwaad doet en voorkomt dat een ander wordt belasterd..."

Hij gaat verder met een lijst van eigenschappen die mensen kwalificeren om voor de Heilige God te (mogen) verschijnen. Er zijn nog meer lijstjes in de Schrift, die deze verklaring onderschrijven: de Tien Geboden, de Grote Opdracht, de vruchten van de Geest, om er maar een paar te noemen. Het is eenvoudig in te zien waarom mensen die ernst maken met het volgen van God terecht komen bij het leggen van een 'gunst-meetlat' langs hun leven en waarom ze denken dat ze elk moment kunnen nagaan hoe God over hen denkt, naar aanleiding van het feit of ze zich wel of niet houden aan die maatstaf.

Door (veel) de bijbel te lezen, (veel) te bidden, een (zeer) actief gemeentelid te zijn en (vele) anderen te helpen, schijnen we te voldoen. Als we zelfzuchtige motieven hebben, daarentegen, of zondige dingen doen, schijnen we er niet aan te voldoen. Dat lijkt makkelijk genoeg, maar we zijn er nooit zeker van of deze zaken er eigenlijk wel toe doen.

Over de hele wereld heb ik mensen voor wie ik sprak, gevraagd: "Wie van u vindt, dat hij of zij genoeg bidt? Genoeg bijbel leest? Of genoeg getuigt?" Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die na die vragen z'n hand opstak.

Ik weet wat ze denken, omdat ik ook zo heb gedacht. Hoeveel is uiteindelijk genoeg? Als ik een uur per dag bidt, kan ik toch net zo goed twee uur bidden? Als ik elke dag twee hoofdstukken uit de bijbel lees, moet ik dan eigenlijk niet vier hoofdstukken lezen? Moet ik elke maand een keer getuigen, een keer per week, en tegen ieder persoon die ik ontmoet?

Bovendien weten we wanneer we heel eerlijk tegenover onszelf zijn, dat we nooit helemaal vrij van zonden zijn. Misschien kunnen we ze wel goed verbergen, maar gedachten, motieven en verborgen daden brengen onze voortdurende worsteling tegen zonde en twijfel aan het licht. Kunnen we ooit weten hoeveel van ons falen God door de vingers wil zien op onze weg naar volwassenheid?

Daarom noem ik het de tirannie van de 'gunst-meetlat'. Wanneer we onder de druk van de lijst die David heeft gemaakt leven, of die van iemand anders, zou niemand goed genoeg zijn om in Gods tegenwoordigheid te verschijnen en zijn gunst te ontvangen. Als je het wel eens geprobeerd hebt, weet je hoe moeilijk het is om alles te doen waarvan je denkt dat Hij dat van je vraagt. De enige manier om je goed genoeg te voelen is wanneer je denkt dat je op z'n minst meer doet dan andere gelovigen om je heen. Maar in wezen weet je dat je nooit goed genoeg zult zijn.

Dit probleem wordt gecompliceerder wanneer we in moeilijke of pijnlijke omstandigheden terechtkomen. Wie van ons vraagt zich op zulke momenten niet af of we gestraft worden omdat we niet goed genoeg zijn? We maken er grapjes over op de meest onbenullige momenten. Bijvoorbeeld wanneer je bij ieder stoplicht moet wachten. "Goh, jij leeft zeker niet zo netjes," zegt iemand dan.

Maar er valt niets te lachen, wanneer we plotseling onze baan kwijtraken of te maken krijgen met een levensbedreigende ziekte. De tirannie van de 'gunst-meetlat' is onbarmhartig en zorgt ervoor dat we er nooit zeker van zijn hoe Gods gedachten over ons zijn. Dus kunnen we niets anders doen dan 'bloemblaadjes plukken': Hij houdt wel van me! Hij houdt niet van me!

Een veel beter plan

Is het dan zo vreemd, dat mijn jonge vriendin wat er onderwezen werd in haar jeugdgroep samenvatte door te zeggen: "Hetzelfde oude liedje, pa: "God is goed. Jij bent slecht. Je moet meer je best doen!"

Zelfs David wist dat in zijn wanhopige momenten. Toen hij zich verborg voor hen die hem probeerden te doden, schreeuwde hij het uit om Gods genade. "Breng uw dienstknecht niet onder het oordeel, want geen levende ziel is rechtvaardig voor U" (Psalm 143:2). Hij was zich bewust van zijn eigen zwakheid en wilde Gods gunst niet laten afhangen van zijn daden.

Later, toen hij zich in het stof wierp vanwege het publiekelijk openbaar maken van zijn overspel en de moord op de bedrogen echtgenoot en hij rouwde om het verlies van de zoon die zijn vreemdgaan had voortgebracht, zocht hij opnieuw een maatstaf. Dit keer een andere. "De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God." (Psalm 51:17)

De waarheid in dit alles is, dat dezelfde Schriftgedeelten die ons lijstjes geven met eisen waaraan wij moeten voldoen om Gods gunst 'waardig' te zijn, ook duidelijk beweren dat er in geen van ons allen genoeg goedheid is om aan deze eisen te voldoen. Alleen Jezus zou daartoe in staat zijn. Hoe we ook onze best doen om Zijn gunst te winnen, we zullen altijd tekort schieten. Hoe meer we ons inspannen, hoe verder weg Hij schijnt te zijn. Hoe komt dat? Doordat de 'gunst-meetlat' ons heen en weer laat slingeren tussen perioden van zelfmedelijden en zelfgerechtigheid. Als we naar onze tekortkomingen kijken, zijn we geneigd om het op te geven. Maar zelfs als we tevreden zijn met onze inspanningen, kunnen we niet begrijpen waarom God Zijn aanwezigheid niet zo duidelijk laat voelen als de Schrift schijnt aan te geven dat Hij wil doen. Zelfgerechtigheid kan een veel grotere rem zijn voor onze relatie met God dan ons falen en onze fouten.

Als we niet beloofd worden voor onze meest oprechte inspanningen, kunnen we ontgoocheld raken en (van God) vervreemd raken. Gedurende een lange periode kunnen we ons te verbijsterd voelen om zelfs maar te denken over onze relatie met God en proberen dan onze honger te stillen door druk te zijn met allerlei andere dingen: ons werk, andere mensen, religieuze diensten of zelfs het kopen van nieuwe dingen. Hoewel dit een tijdje mag schijnen te helpen, keert de honger terug op momenten dat we stil worden. Geen van deze dingen kan ooit de honger naar het kennen van de Levende God stillen.

Daarom zal het proberen te leven met "gunst of geen gunst ontvangen" als maatstaf je op een gegeven moment hulpeloos achterlaten. Of je zult, net als Petrus, nadat hij Jezus had verloochend in de nacht toen hij Hem het meest nodig had, ontgoocheld zijn door je eigen falen om het goede (dat je had moeten doen) te doen, of, net als Job, zal je je afvragen of God wel of niet van je houdt of dat Hij wel eerlijk is.

God heeft nooit geweld dat we in de ene noch in de andere plaats zouden terechtkomen. In plaats daarvan nodigt Hij ons uit om niet op het slappe koord van de 'gunst-meetlat' te balanceren, maar een veel betere weg te gaan ontdekken om Hem te leren kennen.

Een ongelofelijke verrassing

Al op jonge leeftijd was hij zijn leeftijdgenoten ver vooruit. Opgeleid op de beste scholen werd hij erkend als een van de meest invloedrijke religieuze leiders van die tijd, in een van de bekendste steden van de wereld. Zijn morele waarden waren onberispelijk en zijn wijsheid was ongeëvenaard.

Maar aan de binnenkant was het niet zo goed als het aan de buitenkant leek te zijn. Ondanks al zijn ijver en wijsheid was er diep in hem iets dat van binnen aan hem vrat. Er zat boosheid diep binnen in hem. Hij liet dat zelden merken, behalve op het 'juiste' moment om zijn gerechtvaardigde ongenoegen te laten merken. Maar als hij alleen was wist hij dat het er was en dat het zijn ziel verduisterde.

Zijn ijver om de beste dienstknecht van God in zijn generatie te zijn, had hem niet naar de schoot van een liefhebbende Vader geleid, maar naar de wrede tirannie van zijn eigen ego. Hij was begonnen met het verlangen om God te dienen, maar die passie werd al snel verteerd door zijn verlangen naar geestelijke status. Hij hield van de bewonderende blikken en het ontzag die hij zag in de ogen van zijn vrienden en zijn mentoren.

En toen hij een keer op reis was naar een verre stad, kwam hij tegenover de Levende God te staan. Zijn ontmoeting met Hem was veel dramatischer dan de meeste andere mensen hebben gehad. Uit het niets verscheen er een helder licht, dat hem van zijn paard wierp en zijn ogen verblindde. En toen hij daar in het stof op de grond lag, voelde hij een stem over zijn lichaam gaan: "Saul, Saul, waarom vervolgt je mij?" De volgende woorden zeggen heel veel. "Wie bent U, Heer?"

Hij wist dat hij tegenover de Levende God stond en nu wist hij niet wie Hij was. Maar wacht eens even! Had de stem niet gezegd dat Saul Hem vervolgde? Saul moet zich in die luttele seconden zeker afgevraagd hebben: "Zou dit Jezus zijn?"

En als dat nu zo was? Saul had zoveel van Zijn volgelingen gedood en was nu op weg om nog meer van hen te doden. Hij beschouwde hen als kettlers en probeerde hen te vernietigen, voordat zij het geloof dat hij in zijn jeugd had aangenomen zouden vernietigen.

Tenslotte sprak de stem opnieuw: "Ik ben Jezus, die jij vervolgt."

Zijn ergste vrees werd bewaarheid. De mensen die hij had gedood in Gods naam, waren in feite Gods volk. Wat moest er nu met hem gebeuren? Wat voor straf stond hem te wachten nu hij blind en hulpbehoevend was geworden? Hij was als iemand die zijn ogen dichtdoet, in afwachting van een pijnlijke klap, die niet komt. Er was geen boosheid, geen wraak.

Saul, die later de Apostel Paulus werd, was tegenover de God gekomen tegen wie hij zich actief had verzet, en op dat moment was liefde het enige wat hij ontmoette. De Jezus die hij had vervolgd, hield van hem. Hij was niet gekomen om hem te straffen, maar om zijn geestelijke ogen te openen om God te zien. Niet zoals hij dacht dat Hij was, maar zoals Hij werkelijk was.

Op dat moment ontdekte Saul Gods 'gunst'. Toen hij niets had gedaan om het te verdienen. In plaats van gestraft te worden, ontving hij de uitnodiging om deel uit te gaan maken van de familie die hij zo enorm had geprobeerd te vernietigen. In plaats van de dood die hij had gebracht aan anderen, werd hem een leven aangeboden waarvan hij het bestaan niet eens wist.

Onder een ding kon Saul niet uit. Hij had niets gedaan om zichzelf op te werken boven de 'gunst-maatstaf', maar daar bevond hij zich niettemin wel. Hij kwam er achter dat Jezus van hem hield, zelfs toen hij er geen idee van had wie Hij was. Want Jezus had de 'gunst-meetlat' vernietigd om Saul ervan te bevrijden. Dat had hem meer veranderd dan alles wat hij daarvoor had geleerd over God.

En hier begint de relatie met God. Het mag als onmogelijk klinken, vooral als je in het verleden hierop hebt gehoopt en, net als die jonge moeder in het eerste stuk van dit hoofdstuk, ben je alleen maar teleurgesteld geworden, omdat Hij zo ver weg leek te zijn toen je Hem juist zo nodig had. Het enige wat je wist te doen, was nog harder je best doen om goed genoeg te zijn om zijn genegenheid te winnen. Maar die manier van denken zal je nooit dichterbij Hem brengen. In plaats van je te leren van Hem te houden, metselde je angst voor Hem de muur alleen maar dikker. Hij wil die cyclus doorbreken op de enige manier waarop Hij dat kan doen: door Zijn gunst tot een gift te maken in plaats van iets dat je zou kunnen verdienen. Nadien heb ik geen contact meer met die moeder gehad. Als ik haar vandaag zou kunnen spreken, zou ik willen dat ze weet, dat het zoeken van Gods gunst niets te maken heeft met wat wij voor Hem doen, maar wat Hij al voor ons heeft gedaan.

“Geef mij genade, o God, hoewel ik dat niet heb verdiend. Laat toch blijken hoe groot Uw liefde en goedheid is. Wilt U door Uw vergevende mildheid mijn zonden wegdoen.”

- Psalm 51: 1-2

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Zijn er in jouw verleden dingen gebeurd waardoor je teleurgesteld bent geworden in Gods liefde voor jou of waardoor je bedolven werd onder je eigen falen?
- Als dat zo is, neem dan even de tijd om alleen met God te zijn en met Hem deze momenten door te nemen.
- Vraag hem je te laten zien hoe je gedachten dat je Zijn gunst moest verdienen je blik op wat er werkelijk gebeurde hebben vertroebeld.
- Vraag God – iedere keer wanneer je bidt – je te laten zien op welke momenten je probeert Zijn gunst te verdienen en vraag Hem je te helpen inzien hoeveel behagen Hij in je scheidt als een liefhebbende Vader.

Voor bespreking in de kleine groep

- Heb jij je ooit zo gevoeld als de vrouw met haar zieke kind? Wat heb je toen gedaan om 'eruit' te komen?
- Waar en hoe dans jij op het slappe koord van de 'gunst-meetlat' in je relatie met God? Wanneer voel jij je schuldig, omdat je niet genoeg hebt gedaan?
- Lees nog eens over de bekering van Saulus in Hand. 9:1-9. Waarom heeft Jezus dit voor hem gedaan? Wat heeft Saulus gedaan om dit waardig te zijn?
- Vraag samen aan God om je te leren hoe je Hem kan leren kennen zoals Hij werkelijk is.

Wat zal ik God geven?

“Hoe kunnen wij tegenover de Here weer goedmaken wat we hebben misdaan?” Moeten wij ons met de Here verzoenen door het offeren van eenjarige kalveren?”

-Micha, een profeet (6: 6,7)

Soms lukt het gewoonweg niet om iets zomaar weg te geven. Op een garageverkoop, die mijn vrouw en ik georganiseerd hadden vlak voor onze verhuizing, zag ik een man schuin naar een rol elektriciteitsdraad kijken. We rolden hem af en ik wilde hem zeker niet zo maar weggooien. Toen hij hem neerlegde en weg wilde lopen, zei ik tegen hem dat hij hem voor niets mocht meenemen, als hij dat wilde. Hij wilde hem wel, maar niet voor niets. Hij liep naar me toe en gaf me een dollar. Ik weigerde. Maar hij hield aan. We sloten een compromis en ik gaf hem 50 cent wisselgeld terug. Vaak gaan we ook op die manier met God om. Als we merken dat we Zijn liefde niet kunnen verdienen, proberen we via een achterdeurtje toch iets terug te doen. Vooral als we graag willen, dat Hij iets voor ons doet, vragen we ons vaak af wat we Hem kunnen geven, of wat we op kunnen geven voor Hem, waaruit dan onze oprechtheid zou blijken.

Maar wat kunnen wij geven om zijn genegenheid te verdienen? Is tienden geven genoeg? Stel dat Hij alles wat ik heb vraagt? Zou dat genoeg zijn? Tenslotte is het leven meer dan alleen maar bezittingen! Misschien wil Hij ook al mijn tijd hebben, of ontzegt Hij me elke vorm van plezier en ontspanning. Of nog erger: stel dat Hij me naar een ver land wil sturen, waar ik de rest van mijn leven moet doorbrengen met het verspreiden van het evangelie? Hoe vaak werd dat niet beloofd door iemand die op het randje van de dood lag en daarmee hoopte God te kunnen overhalen om hen te sparen?

“Zal ik voor Hem komen met brandoffers, met eenjarige kalveren?” Misschien dat het voldoet aan de eisen van de Wet, maar is dat genoeg om Micha's ziel te reinigen? Niet echt. “Zal de Heer behagen scheppen in duizend rammen, in duizend stromen olie?”

Hij verhoogt hier serieus de inzet, maar nog steeds denkt hij, dat het niet genoeg is. Dit blijkt uit zijn volgende offer. “Zal ik mijn oudste zoon offeren voor mijn overtreding?”

Als je met God gaat onderhandelen, zal dat altijd leiden tot het ondenkbare, zoals dat met Micha gebeurde. Hij vroeg zich af of het offeren van zijn eerstgeboren zoon genoeg zou zijn voor de verzoening van al zijn falen en hem in aanmerking zou kunnen doen komen voor Gods gunst, genade en goedheid. Hij drukt dit poëtisch uit door te zeggen: “Zal ik de ‘vrucht van mijn lichaam geven voor de zonde van mijn ziel?’” Het is verbazingwekkend hoeveel culturen in de loop van de wereldgeschiedenis tot die conclusie zijn gekomen. Toen Abraham in Kanaän kwam, was het brengen van mensenoffers aan Baal, Moloch en vele andere Kanaänitische afgoden aan de orde van de dag.

Ook elders in de wereld kwam het offeren van kinderen, om de gunst van de afgoden te zoeken, veelvuldig voor in stamrituelen. Eerstgeboren zonen werden op het altaar vastgebonden en maagdelijke dochters werden geofferd aan vuurspuwende vulkanen. Als we proberen ons geweten van schuld te reinigen door een gave te offeren, zullen we altijd op het punt komen, waarop we het meest kostbare dat we hebben, zullen willen offeren. Maar zelfs dat zal niet genoeg zijn. Als we proberen God voor Zijn genade te compenseren, zal dat net zo nutteloos zijn, als dat we proberen haar te verdienen en we zullen ons dan altijd blijven afvragen “Houdt Hij van me of houdt Hij niet van me”.

“Waarom heet U me niet een halt toegeroepen?”

De dagen dat we zelfs maar overwogen om een kind te offeren zijn allang voorbij, maar dat wil niet zeggen, dat we niet naar een andere manier zoeken om met God te onderhandelen. Geld, tijd en energie kunnen aangewend worden in onze pogingen om bij God in het gevlij te komen zodat Hij ons zal aanvaarden of ten gunste van ons zal werken. En dit kan ons – en degenen om ons heen - in het uiterste geval vernietigen, net zo zeker als het aanbidden van welke afgod dan ook.

Niemand kan een duidelijker beeld geven van wat het inhoudt om een toegewijd lid van de gemeente te zijn dan Janice (niet haar echte naam). Als we in onze gemeente iemand nodig hadden om bijvoorbeeld een maaltijd klaar te maken, of iemand om in de kinderdienst te helpen, of iemand die tijd had om naar een vrouw toe te gaan die het moeilijk had, dan was zij altijd de eerste die zich aanbood. Ze zei nooit ‘nee’. Haar bereidwilligheid was zo overduidelijk, dat we zelfs mededelingen deden die haar uitsloten. “Is er iemand - behalve Janice - die bereid is om vandaag mee te helpen bij de peuters. Degene die dat zou doen belde net op dat ze ziek is.” We lachten allemaal en wachtten vervolgens op iemand die zich aanbood.

Als reactie op haar gediensdigheid overlaadden we haar met loftuitingen. We zeiden tegen haar dat ze een gift voor het Lichaam was en dat ze heel bijzonder voor God was. Waar ze bij was, vertelden we anderen wat voor een voorbeeld Janice was voor ieder lid om zijn of haar aandeel in de bediening te doen. Als we een stuk of honderd van zulke 'Janices' in onze gemeente zouden hebben, zou de stad een transformatie ondergaan, dachten we.

Natuurlijk waren er symptomen die er op wezen dat zij teveel van zichzelf vroeg. We wisten dat er strijd was in haar gezin en dat ze haar verantwoordelijkheid thuis veronachtzaamde doordat ze iemand anders aan het helpen was. Maar eigenlijk konden we haar wel gebruiken, omdat anderen niet half zo bereidvaardig waren.

En op een dag stortte ze in, als een zandkasteel in de branding. Velen dachten dat het de vijand was, die haar probeerde te vernietigen, maar het was God die bezig was haar vrij te maken. Want het dienen dat Janice deed, vloeide niet voort uit haar vrijheid als een geliefd kind van God. Hoewel ze een van God gekregen passie voor kinderen had, en een hart om te dienen, werd ergens in het proces dit ook haar manier om geaccepteerd te worden door anderen, en wat belangrijker was: door God!

Een tijdje later ben ik uit die gemeente weggegaan en toen ik een paar maanden daarna in contact kwam met haar familie, hoorde ik, dat zij dat uiteindelijk had gedaan. Ze vertelde me haar verhaal. Een belangrijke nood in haar gezin had haar ertoe gebracht om tenslotte te stoppen met overal en iedereen maar gewillig ten dienste te staan. Haar huwelijk leed schipbreuk en ze begon zichzelf de vragen te stellen die werkelijk belangrijk waren ten aanzien van haar leven in God. Maar mensen die zo door haar bediening gezegend waren geweest, distancieerden zich van haar en van haar strijd.

God bracht echter andere mensen in haar leven om haar te helpen. Hij deed haar terug denken aan tijden toen het allemaal eenvoudiger was, toen ze genoot van haar vertrouwen in God en van het feit dat God van haar hield en haar had aanvaard als Zijn dochter. Op de een of andere manier had al haar dienen die simpele waarheid van haar geroofd. Ze werd een klein meisje, wiens vader het te druk had voor haar. En dat meisje werd gedreven om een 'cadeau' voor hem te zoeken om zo zijn aandacht te trekken.

Hoeveel 'cadeautjes' ze ook kocht, het scheen nooit genoeg te zijn. Maar dat had een heel andere oorzaak dan zij al die tijd gedacht had. Omdat ze bang was, dat ze de liefde van Vader nooit meer zou ervaren zoals vroeger, liet ze toe dat die lege plek in haar hart gevuld werd met haar drukke bezig zijn in de gemeente en de aandacht van anderen die ze daardoor kreeg. We dachten dat we haar aanmoedigden door haar trouw en toewijding te prijzen, maar in werkelijkheid voedden we haar onzekerheid, waardoor ze steeds verder wegdeef van de relatie met God waarnaar ze eigenlijk zo verlangde. Die onzekerheid, met de nood die ze thuis had, brachten haar aan het eind van haar persoonlijke en emotionele latijn.

Maar de liefhebbende Vader had haar nooit uit het oog verloren. Hij liet toe dat ze aan het eind van haar latijn kwam, opdat ze er achter zou komen hoe geliefd zij wel niet was. De gebeurtenissen waren pijnlijk geweest, maar ze hadden haar helemaal veranderd.

Ze keek me met tranen in haar ogen aan en met een stem die niet meer boos was, maar alleen maar smeekte om wat begrip, zei ze: "U was mijn voorganger, waarom stopte u me niet?"

Haar woorden sneden door me heen, nu de aandacht plotseling verschoof van haar genezing naar mijn medeplichtigheid aan haar gebondenheid. Ze had haar auto van de weg af kunnen rijden, maar ik had haar geholpen bij het 'benzine' te tanken. Wat kon ik haar antwoorden? Ik bood haar mijn excuses aan, zonder mezelf schoon te praten. Ik was tekort geschoten. Klaar, duidelijk.

Maar het was niet dat ik haar geen halt had toegeroepen omdat ik niets om haar gaf, maar omdat ik in hetzelfde schuitje had gezeten als zij, en toen wist ik niet wat daar fout aan was.

Na dit alles (gezegd te hebben)...

Hoewel ik nooit diende op de manier zoals Janice dit gedaan had en ook niet dezelfde druk thuis heb ervaren, was ik aan het einde van de rit niet half zo gebroken als zij. Maar net zoals zij, wilde ik mijn gaven inwisselen voor de genegenheid van mijn Vader en net als zij ben ik er achter gekomen dat die nooit voldoende waren.

Mijn ervaringen met God begonnen al op jonge leeftijd. Mijn honger naar Hem werd geprikkeld toen ik hoorde hoe God betrokken was in het leven van gewone mannen en vrouwen. Ook wist ik, toen ik nog jong was, dat ik alles behalve zonder zonde was en zocht ik vertroosting in de God van genade en vergeving. Ook dacht ik, dat ik iets moest laten zien, om te bewijzen dat het me ernst was om Hem te volgen. Als ik nu terug kijk, weet ik, dat ik Zijn goedkeuring zocht door middel van mijn geestelijke passie en bereidheid om Hem te gehoorzamen zo goed als ik kon.

In die dagen heb ik ongelofelijke momenten van gemeenschap met God meegemaakt. Ik zag hoe Hij in mijn leven ingreep op een manier die alleen maar van Hem kon komen. Ik heb Zijn stem in het diepste van mijn wezen gehoord en Hij leidde me in het nemen van belangrijke beslissingen. Ten onrechte dacht ik, dat Hij me beloofde voor de offers die ik Hem gebracht had en ik ging door met alles aan Zijn voeten neer te leggen, waarvan ik dacht dat Hij dat wel fijn zou vinden.

Maar van binnen was ik er nooit zeker van dat Hij van me hield en me aanvaardde: mijn gaven en offers misschien wel, maar niet mezelf. Hoe meer ik gaf, hoe meer Hij scheen te vragen, en het beste wat ik dan kon doen, was proberen quitte met Hem spelen. Ik wist niet dat God gewoon blij met me is als Zijn kind.

- Niet na 35 jaar van trouwe dienst op allerlei geestelijke gebieden, in allerlei graden van betrokkenheid

- Niet na 20 jaar van fulltime voorgangerschap van een plaatselijke gemeente - Ook niet na – op eigen kosten en op eigen risico – gereisd te hebben om Gods volk in derdewereldlanden te helpen

Op wat voor moment dan ook, ik was er nooit zeker van dat God echt veel van me houdt. Als je het toen aan me had gevraagd, had ik wel gezegd dat Hij van me hield, en voor het grootste gedeelte geloofde ik dat dit waar was. Tenslotte maakt de Schrift dit punt heel duidelijk en ik had er totaal geen moeite mee om er op die manier over te praten. Maar dat was nog geen antwoord vanuit mijn diepste binnenste. Wat waren Zijn gevoelens voor mij? Gisteren? Maar ook vandaag, en morgen?

Hij scheidt behagen in jou

De woorden van de profeet uit het Oude Testament lijken slechts een verre droom: "Hij zal behagen scheppen in je, Hij zal je tot rust brengen met Zijn liefde, Hij zal Zich verheugen over je met gezang." Alleen op momenten (die zo voorbij waren en niet zo vaak voorkwamen) kon ik me voorstellen dat God zulke gevoelens voor mij had. Hoe zou Hij ook anders kunnen!? Terwijl ik nota bene (nog steeds) met verleidingen zat te worstelen!?

Ik denk niet, dat het lang zal duren dat wie van ons dan ook zulke vragen eerlijk zal stellen, om genoeg tekortkomingen en verspilde tijd te zien, die God voldoende rechtmatigheid zouden geven om ons aan de kant te schuiven en onze verzoeken aan Hem te negeren.

Jezus waarschuwde ons, dat er mensen zouden zijn die zouden profeteren, demonen zouden uitdrijven en vele wonderen in Zijn Naam zouden doen, maar die door Hem afgewezen zouden worden in het Oordeel. "Ik heb jullie nooit gekend. Ga weg van Mij." Als dat niet een heel duidelijk voorbeeld is van de ladder beklimmen die tegen de verkeerde muur aangezet is, dan weet ik het niet meer. Ik wilde niet tot die groep behoren.

Deze ogenblikken van onzekerheid dreven mij altijd vol berouw op de knieën, en zorgden ervoor dat ik mijn inspanningen om meer toegewijd te zijn aan God, verdubbelde. Hoewel ik de zwaardere last een paar weken of maanden kon verdragen, had ik nooit enige zekerheid dat de dingen die ik deed, genoeg waren om er voor te zorgen dat Hij behagen in mij schepte. Tenslotte gleed ik terug tot het punt waar ik begonnen was.

Ik zal het moment nooit vergeten toen dat allemaal veranderde. Een paar jaar geleden, door een pijnlijk verraad en een nieuw inzicht in Gods werk voor ons aan het kruis, begon ik in te zien hoeveel mijn Vader van mij houdt en te begrijpen hoeveel behagen Hij scheidt in Zijn kinderen. Het heeft mijn leven radicaal veranderd en ik hoop, dat wat je op de volgende bladzijden zult lezen, je zal helpen, zodat jouw leven ook radicaal zal veranderen.

We hoeven God niet te dienen om Zijn liefde of genegenheid te verkrijgen. Hij wil dat we Hem dienen vanuit een liefde en genegenheid, die Hij Zelf al voor ons in Zijn hart heeft. Als je die werkelijkheid nog nooit hebt geproefd, kan je je niet voorstellen welke vrijheid er voor jou klaar ligt.

Mijn Vader heeft me op de plek gebracht, waar ik ben gaan beseffen, dat al zou ik nooit meer preken, nooit meer iemand anders counselen of nooit meer iemand tot Christus leiden, Hij toch behagen in mij zou scheppen als Zijn kind.

Dat wil niet zeggen, dat Hij alles wat ik doe goedkeurt. Maar het heeft mij bevrijd, zodat ik weet dat Hij van mij houdt, absoluut en volkomen. Ik had God 34 jaar lang altijd gediend met een ondertoon van 'proberen Zijn gunst te verdienen'. Het is nog maar vier jaar geleden, dat ik heb geleerd in die gunst te leven en ik ga nooit meer terug. En toen werd het me duidelijk. Het is niet de angst Gods gunst kwijt te raken die ons naar de diepten van gemeenschap met Hem zal leiden, en ons leven zal veranderen met Zijn heiligheid. Het is de zekerheid die gunst te kennen, zelfs in onze zwakheden en tekortkomingen. En die zal ons leiden tot de volheid van Zijn leven. Angstig zijn heeft mij nooit naar de diepten van Zijn leven of Zijn verandering brengende kracht gebracht. Maar het ontdekken van Zijn welbehagen (in mij) wel. Nu weet ik, dat de sleutel voor Gods gunst niet ligt in wat ik Hem zou kunnen geven (of voor Hem zou kunnen doen), maar in wat Hij mij al gegeven heeft (en al voor mij heeft gedaan).

Ook in jou scheidt Hij welbehagen. Ook met jou is Hij blij. Geloof je dat? Hij zingt en danst van blijdschap. Zie je Hem zo ten aanzien van jou? Verheven en dansend van vreugde?

Nee? Denk je (nog steeds) dat jouw tekortkomingen en twijfels Zijn liefde voor jou minder doen worden? Ben je (nog steeds) bang, dat je Hem niet genoeg kunt geven, om ervoor te zorgen, dat Hij je opmerkt?

Kom dan eens met mij mee, en ik zal je iets laten zien. Hij scheidt geen welbehagen in je door wat jij doet of door wat jij geeft. Hij scheidt een welbehagen in jou, gewoon omdat je van Hem bent.

"De Here, jouw God, is bij je... Hij zal opgetogen van blijdschap over je zijn. Hij zal je liefhebben en niet beschuldigen. Hij zal over je juichen met een lied van vreugde."

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Kijk eens even eerlijk naar de geestelijke zaken in je leven, waar jij je op dit moment mee bezig houdt. Komen die voort uit het feit dat je zeker bent van Gods grote liefde voor jou of zijn ze een poging om Zijn genegenheid te winnen?
- Is jouw leven een proberen God terug te betalen voor Zijn redding, of iets anders dat Hij voor je gedaan heeft?
- Vraag God om je denken op orde te brengen en je te helpen inzien dat Zijn liefde ver uitstijgt boven welke gift dan ook die je Hem zou kunnen brengen.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Wat voor gaven en offers brengt men tegenwoordig om Gods genegenheid op te wekken?
- Heb jij ooit zo iets meegemaakt als wat Janice overkomen is: nog harder werken, maar je geestelijk steeds leger voelend? Wat kan je hieruit leren?
- Is er ooit een moment in je leven geweest, dat je voelde dat God blij met je was? Kwam dat doordat je iets 'groots' voor Hem had gedaan, of wist je gewoon, dat Hij van je hield zoals je was?
- Bidt samen, dat God je zal leren hoe je kan weten dat je alleen door Zijn liefde aanvaard bent en niet door iets dat jij voor Hem kan doen of Hem zou kunnen geven.

De zakenman en de bedelaar

Als we erkennen dat we machteloos en hulpeloos zijn, als we erkennen dat we armen zijn aan de deur van Gods genade, dan kan God iets moois van ons maken.

-Brennan Manning in 'Het schooiers evangelie'

Het verhaal bleek over twee mannen te gaan. Dit zijn de enige twee ontmoetingen gedurende de laatste korte reis van Jezus naar Jeruzalem en zijn naderende dood, die Marcus de moeite van het vermelden waard vond. De ene ontmoeting vond plaats aan het begin van die reis, vlakbij Zijn thuisbasis Galilea. De andere ontmoeting vond plaats op het laatste stukje van die reis, in de stad Jericho, vlak voordat Hij op zou gaan naar Jeruzalem. Twee mannen, die allebei een grote nood hadden, kwamen bij Jezus om hulp. Het is duidelijk, dat Jezus de helpende hand naar hen allebei uitsteekt, maar zoals we zullen zien was er maar eentje die deze hand ook greep. De ene verliet Jezus en ging weg, met een terneergeslagen gezicht, bedroefd omdat hij niet begreep wat Jezus bedoelde. Kijk eens even goed naar elk van hen. Waarom ontving de een wel en de andere niet? Als jij net zo bent als ik zal je jezelf in allebei herkennen, op verschillende momenten van je leven. Maar nu zal je zien welk voorbeeld je duidelijk maakt hoe je naar God kunt reageren en welke van de twee je beste voornemens zal nemen en die zich tegen je laten keren.

Het antwoord zal je misschien verbazen, omdat het het tegenovergestelde is van alles wat de meesten van ons altijd over God geleerd hebben en hoe Hij in ons werkt.

Gevangen in het doen

Jezus was nog maar net aan Zijn reis naar Jeruzalem begonnen, toen een man naar Hem toe rende en voor Hem neerknielde in het stof. "Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beerven?" Zowel zijn tred als zijn houding geven blijk van de wanhoop in zijn vraag. Hij wist dat Jezus iets had wat hij niet had en hij wilde er achter komen wat Zijn geheim was voordat Hij de stad verliet.

De vraag klinkt eerlijk genoeg, zelfs nederig. Jezus antwoordt hem door te verwijzen naar de geboden. Het antwoord van de zakenman zegt ons veel over hem. "Ik heb me vanaf mijn jeugd aan die allemaal gehouden."

Echt waar? Natuurlijk weten wij nu, en Jezus wist dat toen ook, dat dit onmogelijk was. Paulus heeft ons verteld dat niemand ooit de hele Wet van God heeft gehouden. Zelfs al zou er één persoon zijn geweest, die het wel gelukt was om het eeuwige leven te verdienen door de Wet te houden, dan zou Christus tevergeefs gestorven zijn. Als deze man oprecht was geweest, zou hij dit hebben geweten. De Vader had de Wet alleen gegeven zodat wij aan het eind van ons latijn zouden komen en weten dat we iemand nodig hebben die ons moet kunnen redden. Als deze man echt had geprobeerd de Wet te houden, dan was deze man ook tot deze conclusie gekomen.

Houdt dat in dat hij loog? Dat hoeft niet. Hoewel hij de Wet niet had gehouden, was het meest cruciale in zijn woordenwisseling met Jezus, dat hij ervan overtuigd was dat dit wel het geval was! Vanaf dat hij nog een klein kind was had hij erg zijn best gedaan om de Wet te houden, in de hoop dat hij zo zijn plekje in het Koninkrijk van God zou kunnen verdienen.

Maar om te kunnen denken dat hij de Wet had gehouden, moest hij die volgens zijn eigen optiek 'herschrijven'. Met andere woorden, hij moest achterdeurtjes bedenken voor die wetten die hij niet had gehouden, misschien door zich te richten op de voornaamste gedeelten van de Wet, zoals 'iemand vermoorden' en 'overspel plegen' maar hij zou een uitvlucht moeten verzinnen voor zijn eigen haat, lust en egoïsme. Door de wanhoop die hij toonde, weten we dat hij zijn doel niet had bereikt. Het feit dat hij nog steeds op zoek was naar het eeuwige leven, maakt duidelijk, dat hij dat nog niet gevonden had, en ook dat hij er geen vertrouwen (meer) in had, dat zijn huidige wandel hem daar ooit zou brengen. Hij wilde nog iets 'doen'.

Bij deze man draaide alles om wat hij zelf kon doen. Dat werd duidelijk uit de vraag die hij in het begin stelde. Het woordje 'ik' en 'doen' verraadden hem. "Wat moet ik doen..?" Hij was gefocust op zichzelf, zijn kunnen en zijn bronnen, om zo te proberen te verdienen wat Jezus hem wilde geven.

Hoe graag wilde Jezus, dat hij dat inzag! Marcus vermeldt specifiek dat Hij hem aankeek en hem lief kreeg. Wat zag hij? Zag Hij een kleine jongen die probeerde volmaakt te zijn, om zo de goedkeuring van zijn vader te krijgen? Zag Hij de jaren van vergeefse inspanning van deze man? Kon Hij de kromme motieven zien, die hij aanwendde om zichzelf te rechtvaardigen en een illusie van gerechtigheid op te houden? Zag Hij het knagende gevoel in de maag van de jongeman, dat voortkwam uit zijn obsessieve streven naar volmaaktheid, dat hem van binnenuit kapotmaakte?

Waarschijnlijk zag Hij dat allemaal, en nog meer, en Jezus wilde dat hij het ook zag. Zijn volgende antwoord lijkt oppervlakkig gezien een van Jezus meest eisende commentaren: "Er ontbreekt je een ding. Verkoop alles wat je hebt en geef het aan de armen, dan zal je een schat in de hemel hebben, en kom en volg Mij." Toen hij die woorden hoorde, betrok het gezicht van de zakenman. Niet in staat om dat te doen liep hij weg, met pijn in zijn hart.

Hoe vaak heb ik deze gelijkenis niet onderwezen, en met onbewuste arrogantie afgegeven op de onmacht van de rijke man om te doen wat Jezus van hem vroeg. "Hij was te hebzuchtig om Jezus te volgen", zei ik dan. "Hij houdt meer van zijn geld dan van God en nou moet hij de prijs daarvoor betalen."

Maar laten we eerlijk zijn, ging het daarom? Wie zou er in Zijn koninkrijk komen als dat de voorwaarden waren? Toen ik voor het eerst naar voren ging in een campagne van Billy Graham, was het enige dat van me gevraagd werd, me te bekeren en te geloven in Hem. Als hij me gevraagd had om alles wat ik had te verkopen en aan de armen te geven, betwijfel ik of ik naar voren was gegaan. Ik betwijfel of er ook maar iemand dat gedaan zou hebben. In feite heb ik nog nooit iemand ontmoet die tot Christus kwam op die voorwaarden en ook vandaag zouden er niet velen zijn die dat zouden doen als Hij dat van hen vroeg!

Het veroordelen van deze man omdat hij niet deed wat Jezus van hem vroeg is niet alleen arrogant van ons, maar slaat de plank (wat Jezus betreft) ook helemaal mis. Hij gaf de man niet de gelegenheid om zijn redding te kopen. Hij wilde slechts dat hij zou ontdekken wat zijn pogingen om de Wet te houden hem hadden opgeleverd: er was niets in hem dat genoeg zou zijn om aan Gods standaard te voldoen.

De lat hoger leggen

Coaches trainen jonge hoogspringers niet door de lat op de hoogte van het wereldrecord te leggen en ze vervolgens uit te dagen om erover heen te springen. Ze leggen de lat op een hoogte die een positieve uitdaging voor hen is, om na verloop van tijd er overheen te kunnen springen. Ze leggen de lat steeds een klein beetje hoger om, met een betere techniek en meer oefening en een goede conditie, hen te helpen steeds hoger te springen.

Maar dat doet Jezus hier niet. In antwoord op de vraag van de rijke jongeling, legt Jezus de lat 10 meter hoger. Spring daar maar over heen! En de rijke zakenman deed precies wat iedere atleet zou doen: hij liep ontmoedigd weg, wetende dat dit een onmogelijke opdracht was.

De man begreep de les, maar miste toch het punt waar het eigenlijk om ging. Jezus probeerde niet gemeen tegen hem te zijn. Hij legde de lat zo hoog dat de man er niet over heen zou kunnen, juist omdat Jezus wilde dat hij op zou houden het te proberen. De gift die Hij de man aanbood, was hem te verlossen van de ongelofelijk zware last van het moeten verdienen van Gods liefde door zijn eigen inspanningen.

Hij hoopte dat de jongeman hem recht aan zou kijken en zeggen: "Dat kan ik niet!" waarop Jezus geantwoord zou hebben: "Mooi zo, stop dan met al die andere dwaze dingen die je uitprobeert om Gods gunst te verdienen. Houd op met al die inspanningen, houd op met te doen alsof, houd op met te proberen iets te verdienen dat je nooit zal kunnen verdienen!"

Jezus wilde dat hij niet langer zou leven onder de tirannie van die 'gunst-meetlat', maar tegelijkertijd wist Hij hoe moeilijk het voor mensen is die zich uit zoveel situaties kunnen redden, om hun weg naar Zijn koninkrijk te vinden. Zulke mensen hebben altijd het idee dat ze het kunnen verdienen of ervoor kunnen betalen. Ze zijn te zeer gefocust op hun eigen inspanningen en hulpbronnen, dan dat ze Gods gift simpelweg aannemen.

Het afhankelijk zijn van zijn eigen hulpbronnen beroofde hem van het leven waarnaar hij haakte. Wat hij ook zou doen, zijn inspanningen zouden nooit de lege plek in zijn hart, dat hunkert naar Gods aanvaarding, kunnen opvullen. Want pas wanneer we ons dat realiseren, ontdekken we wat het werkelijk betekent om als Gods kind aanvaard te zijn en vinden we de zekerheid en geborgenheid in Zijn liefde voor ons. Dat wil niet zeggen, dat wanneer we Hem liefhebben Hij ons niet een grotere vrijheid ten aanzien van onze bezittingen zal geven en ons de vreugde van vrijgevigheid zal laten smaken. Want dat zal Hij doen. Maar die komt dan niet meer voort uit onze pogingen om Zijn gunst te verdienen, maar als een dankbare reactie op de gunst die Hij ons al heeft bewezen. Zelfs toen Petrus begon op te scheppen dat hij en de anderen, alles achter zich hadden gelaten om Hem te volgen, herinnerde Jezus hem er aan, dat geen van hen iets had achtergelaten of Hij zou er het veelvoud en iets beters voor teruggeven. Waar het om gaat is, dat zij hun zaken niet hadden achter gelaten om het eeuwige leven te verdienen, maar vanwege de relatie met Jezus die hun hart had gegrepen.

Jammer genoeg weten we niet hoe het met deze jongeman verder is gegaan. Ik hoop dat de woorden van Jezus verder hun werk hebben gedaan in zijn hart. Maar of ze dat nu wel of niet hebben gedaan, Jezus bood hem iets ongelofelijk moois aan: het geheim van Gods gunst.

“Heer, heb medelijden met mij!”

Toen Jezus een paar dagen later Jericho verliet voor het laatste stuk van Zijn tocht naar Jeruzalem door het kale heuvelland, vroeg een andere man Hem om hulp. Deze keer was het een blinde bedelaar die langs de kant van de weg zat. Hij hoorde rumoer om zich heen en wilde weten wat er aan de hand was. Iemand vertelde hem, dat Jezus van Nazareth langs kwam, op weg naar Jeruzalem, voor het feest.

Bartimeus had al genoeg over deze leraar uit Galilea gehoord om te weten dat Hij de macht had om hem te helpen. Hij begon te roepen: “Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij!”

De mensen bij hem in de buurt vonden het genant dat hij zo riep en zeiden streng dat hij z'n gemak moest houden. Tenslotte was hij slechts een bedelaar, dus waarom zou Jezus iets om hem geven? Maar dat maakte alleen maar dat Bartimeus nog luider ging roepen en boven al het andere lawaai uit hoorde Jezus hem. Hij liet Bartimeus bij Zich brengen en die zei: “Ik wil weer kunnen zien.”

Let er eens op dat hij niet vroeg wat hij moest doen om weer te kunnen zien. Hij begon niet te marchanderen over wat voor pluspunt hij ook mocht hebben om het waard te zijn dat Jezus naar hem zou luisteren. Hij legde gewoon al zijn vertrouwen in de barmhartigheid van de man van God.

En dat was genoeg.

Jezus vroeg hem niet alles wat hij had te verkopen. Jezus genas hem en merkte op dat het enige wat nodig was, de simpele gerichtheid van Bartimeus. “Ga heen, je geloof heeft je behouden.” Hij ontving niet alleen genezing, maar ook redding.

Jezus hield van de bedelaar niet meer dan van de zakenman. Het was ook niet zo, dat hij aan de ene wel gaf en aan de andere niet. In Zijn goedgunstigheid gaf hij aan allebei. Het is alleen, dat de ene het zag en aannam en de andere niet en het verschil tussen deze twee is alles wat we moeten weten om het leven in God te vinden.

Jezus wilde dat de discipelen dit punt niet zouden missen. Zelfs al voor hij aan deze reis was begonnen, had Hij hen een gelijkenis verteld die het volkomen duidelijk had gemaakt. Hij vertelde over een Farizeeër en een tollenaar (belastingambtenaar), die de tempel binnen gingen. De Farizeeër was verrukt over zijn gerechtigheid: hij was zo veel meer toegewijd dan wie dan ook. Hij stak zichzelf zelfs in de hoogte ten koste van de belastingambtenaar die in z'n buurt stond te bidden: “God, ik dank U, dat ik niet zo ben als de andere mensen...en zeker niet zoals die belastingambtenaar die daar staat.”

Dat krijg je als je leeft door wat je eigen werken voortbrengen. Aangezien we nooit goed genoeg zullen zijn van onszelf, zullen we trachten onszelf te rechtvaardigen door beter te zijn (lees: 'lijken') dan de meeste andere gelovigen om ons heen. Om die facade te creëren, moeten we gericht zijn op hun zwakheden en ze veroordelen. Iedere keer als we onszelf boven anderen verheffen, laten we zien hoe weinig we begrijpen van Gods genade. De belastingambtenaar daarentegen durfde niet eens naar de hemel te kijken. Hij sloeg zich op de borst en bad: “God, wees mij zondaar genadig!” Toen vroeg Jezus wie van hen gerechtvaardigd naar huis ging. Het antwoord lag voor de hand. Net zoals in het geval van de ontmoeting die Jezus had met de zakenman en de bedelaar.

Als je in de verleiding komt om in te zetten op je relatie met God met je eigen goedheid of met jouw offers... probeer het niet eens. Zie dat de lat zo hoog ligt, dat je het nooit voor elkaar zult krijgen. Nader tot God op je eigen kunnen en je zult altijd teleurgesteld worden en ontgoocheld raken. Maar dat is geen slecht nieuws! Het houdt in dat God alles in Zichzelf vervuld heeft, wat Hij ooit van ons zou vragen. Het staken van onze eigen pogingen om te laten zien hoe 'waardig' we wel zijn, staat centraal in de kracht van het evangelie. Zie dat in en er gaat een deur voor je open, en juist die zal je naar het hart van een liefhebbende Vader leiden. En zo zal je ervaren hoe blij Hij met je is en hoe Hij je zal herscheppen tot de volheid van Zijn heerlijkheid.

Hij houdt werkelijk op een volmaakte manier van je. Als je dit ontdekt, zal het een omwenteling teweegbrengen in je relatie met Hem en je leven in deze wereld.

“Ga weg. Houd voortaan rekening met wat de profeet Hosea heeft gezegd: “God wil uw offers en geschenken niet!” ...Ik ben naar de aarde gekomen om slechte mensen bij God te brengen en niet om Mij bezig te houden met mensen die het zo goed met zichzelf getroffen hebben.”

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Ga er eens even rustig voor zitten en denk eens na over je eigen relatie met Hem.
- Lijken je verzoeken aan God meer op die van de zakenman of op die van de bedelaar?
- Begin je iedere dag met een gerichtheid op wat je zelf gaat doen of ben je bereid het aan God over te laten?
- We hebben allemaal geleerd, dat we iets kunnen verdienen als we ijverig ons best ervoor doen en het is niet eenvoudig om dit af te leren. Vraag God je helpen, zodat je kan inzien wat Zijn genade inhoudt en hoe je kunt stoppen met over een lat te springen waar je nooit over heen zult komen.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Lijk je meer op de zakenman of op de bedelaar in dit hoofdstuk? Leg eens uit.
- Beschrijf de horden eens die je hebt geprobeerd te nemen om Gods gunst 'waardig' te zijn.
- Hoe komt het denk je, dat we te maken hebben (gehad) met zoveel horden die genomen moesten worden als bewijs, dat het ons menens was in ons leven met God?
- Hoe zou het zijn, als je iedere dag op Gods genade voor jou zou kunnen vertrouwen?
- Bidt voor elkaar dat je het verschil zult leren inzien tussen genade en prestatie.

De God waar we zo "graag" bang voor zijn

Het is niet zo dat het Christelijke ideaal is gewogen en te licht bevonden. Men vindt het moeilijk en heeft het niet uitgeprobeerd.

G.K.Chesterton

Het was een raar spelletje dat we als kleine kinderen speelden. We joegen elkaar de stuipen op het lijf, alleen maar voor de grap.

We zaten bijvoorbeeld met z'n allen in de voortuin bij iemand thuis, tot een van ons dan plotseling naar de straat wees en zei, dat hij een kidnapper had gezien die probeerde naar ons toe te sluipen. De anderen deden dan net alsof ze bang waren. "Echt waar, hoor," zei hij dan. "Ik zag dat-ie onze kant opkeek." Zo ging hij dan een tijdje door maar toch geloofden we hem niet. Uiteindelijk deed iemand anders dan met hem mee en wees naar iets dat er verdacht uitzag. Iemand op straat die onze kant uit keek, of een auto die wel erg langzaam voorbij reed. En dan begon het spelletje pas goed.

Iedereen deed aan het spel mee, in de hoop dat de anderen zo bang zouden worden, dat ze van de veranda zouden wegrennen. Degene die het laatst wegrende, had gewonnen. Maar we waren jong en het duurde meestal niet zo lang. In de loop van het spel werd de werkelijkheid verdraaid en geloofden we allemaal ons eigen verhaal. Plotseling renden we weg van de veranda, naar de achtertuin, of naar beneden, naar de veiligheid van het souterrain.

Na een poosje ebde onze angst dan weg en vertelden we elkaar hoe bang we waren geweest. En dan gingen we weer naar voren om te zien of we nog meer 'kidnappers' konden ontdekken. En het hele proces begon opnieuw totdat we weer naar het veilige souterrain renden.

Het was maar een spelletje, maar het deed ons proeven van het hebben van macht door gebruik te maken van angst. Zelfs al verzonnen we het zelf en al durfden we die angst te weerstaan, dan nog lieten we toe dat ze ons te pakken nam.

Een sterke macht

Als je ooit hebt geprobeerd te gaan slapen terwijl je je angstig voelde, weet je hoe taai die angst is. Zelfs als we haar met ons verstand kunnen wegredeneren, dan nog oefent angst haar macht over ons uit, als een meedogenloze vloedgolf.

Zij die mensen ergens toe willen aanzetten, weten dat niets beter werkt dan dit. Ik zie het in mijn werk, waarbij ik openbare scholen help te manoevreren in de gevaarlijke wateren waar kerk en staat op elkaar botsen. Alle brieven die door de voorstanders van rechts en links worden verstuurd, doen uitsluitend een beroep op de angst voor wat de andere partij doet om 'het Amerika dat we liefhebben' kapot te maken. Ze weten dat er niets zo goed werkt om ervoor te zorgen, dat mensen geld zullen sturen of hun tijd en energie zullen geven.

In deze tijd doordringt angst ons leven. Daardoor ga je 's morgens naar je werk toe, doe je 's nachts de deur op slot en begint je hart te bonzen als een politieauto achter je, je naar de zijkant van de weg stuurt. Reclamemensen gebruiken het en ook vrienden en familieleden, als ze willen dat je iets zal doen wat zij het beste vinden.

We zijn bang om niet gekend te worden.
We zijn bang dat we iets tekort komen.
We zijn bang dat we gepakt worden.
We zijn bang dat we niet de juiste persoon zullen vinden om mee te trouwen.
We zijn bang dat we lichamelijk achteruit gaan.
We zijn bang voor levensbedreigende ziekten.
We zijn bang voor de veiligheid van onze kinderen.
We zijn bang voor wat andere mensen van ons denken.
We zijn bang dat andere mensen ons maar niets vinden.
We zijn bang voor criminaliteit.
We zijn bang dat we een van onze dierbaren zullen verliezen.
We zijn bang voor de autoriteiten.
We zijn bang dat we niet de dingen zullen krijgen die we zo graag willen hebben.
We zijn bang voor wat anderen ons aan zullen kunnen doen.
We zijn bang voor verwerping.
We zijn bang dat we zullen falen.
We zijn bang, dat anderen misbruik van ons zullen maken.
We zijn bang om alleen te zijn.
We zijn bang, dat we onze baan kwijt zullen raken.
We zijn bang, dat anderen er achter zullen komen, dat we niet zijn zoals we ons voordoen.
We zijn bang, dat ons iets ergs zal overkomen.
We zijn bang, dat we nergens bij zullen horen.
We zijn bang voor de dood.

Geen wonder, dat het soms niet makkelijk is om in slaap te komen en geen wonder, dat we te maken krijgen met allerlei symptomen van stress, van hoofdpijntjes tot depressies. Angst is zo krachtig, dat bijna al onze menselijke instellingen verschillende vormen van angst gebruiken om mensen onder controle te houden. Door de juiste combinatie van beloningen en straffen te hanteren, kunnen ze makkelijk de angsten van mensen uitbuiten om ze iets te laten doen, waar ze anders niet over zouden peinzen.

Het zou makkelijk zijn om nu te stellen, dat angst ons altijd leidt tot schadelijke en destructieve dingen, maar dat is niet waar. Soms zal angst ons leiden tot het nemen van verstandige beslissingen. De angst om gepakt te worden kan ons helpen de verleiding te weerstaan om iets verkeerd te doen. De angst om onze baan kwijt te raken, kan ons ertoe bewegen om harder te werken dan we anders zouden doen. In een gevallen wereld is angst de enige manier om de samenleving in toom te houden. Wanneer we gericht zijn op niets anders dan ons eigen belang, is de angst voor schadelijke gevolgen het uitgangspunt van alle wetten en elk gezag. Voordat Jezus stief aan het kruis was er niets anders. Zelfs God gebruikte angst om er voor te zorgen dat de zonde onder van Zijn volk in toom gehouden werd. "De vrees voor de Heer is het begin van wijsheid," schreef de Psalmist. We komen tot de betreuenswaardige conclusie dat angst niet ons probleem is, alleen wat we vrezen. Als we de ontzagwekkende, heilige God meer zullen vrezen dan iets anders in ons leven, zal dit ons op het rechte pad houden, althans zo denken we.

En zo bezien we angst vanuit verschillende oogpunten. Angst voor wat anderen wel van ons zullen denken kan ons op een verkeerde weg leiden, maar vrees voor God kan ons helpen naar heiligheid te streven. We denken dat het niet gaat om wat we vrezen, als wel wie we vrezen.

Gewonnen door angst

Kijk eens naar de geschiedenis van het Christendom. Het volk onderwijzen ten einde God en Zijn oordelen te vrezen, is het meest gebruikte motief om de gelovigen in toom te houden. Het is nu algemeen aanvaard als de beste manier om er voor te zorgen dat de mensen God zullen volgen. De Sint Cecile Kathedraal steekt hoog uit boven ieder ander gebouw in het dorp Albi, dat in Zuid Frankrijk ligt. Net zoals in de Sixtijnse kapel in het Vaticaan zijn het plafond en de muren van het schitterende gebouw beschilderd met bijbelse taferelen. Het hele bijbelverhaal heeft men geschilderd op het plafond, met een schitterende blauwe achtergrond. Achterin de kathedraal begint het met de schepping en het eindigt voorin met het Laatste Oordeel. Daar, achter het altaar en er bovenuit toornend door haar enorme afmetingen is een van de grootste veelkleurige schilderijen ter wereld, bijna 12 meter hoog en 9 meter breed. In haar oorspronkelijke vorm wordt God uitgebeeld, zittend op de troon, in het midden, waar Hij rechtspreekt over de schapen en de bokken.

De laatsten worden in de foltering van de hel geworpen, hartverscheurend weergegeven in zeven afzonderlijke panelen die de hele onderkant van de compositie beslaan. Elk paneel is 4,5 meter hoog en laat zien hoe degenen die schuldig zijn geweest aan een van de zeven doodzonden in de hel gepijnigd zullen worden. De hebzuchtigen bijvoorbeeld worden afgebeeld in gebonden toestand terwijl demonen gesmolten goud in hun keel gieten. Deze scene werd in de 14e eeuw geschilderd en geeft weer wat de ontwerpers duidelijk in de gedachten van de gelovigen gegrift wilden hebben, wanneer ze in de Kathedraal samenkwamen. God is een verschrikkelijke rechter en er zullen afschuwelijke dingen gebeuren met hen die niet doen wat Hij zegt. Het is een refrein dat we vaak tegenkomen in de christelijke geschiedenis, ook nu nog.

Terwijl mijn vrouw en ik onlangs stonden te wachten om naar binnen te gaan, bij een concert van Celine Dion, werden we geconfronteerd met een luidruchtige groep die onze dreigende bestemming naar de hel aankondigde. "Kan het jullie niets schelen, dat je op weg bent naar de hel", schreeuwde iemand me in m'n gezicht, een paar stappen van me vandaan. "Bekeer je anders zal je voor eeuwig in doodsangst branden!"

Ik twijfel er niet aan of deze mensen bedoelden het goed en dachten dat dit de beste manier was om mensen tot God te brengen. Maar het was duidelijk, dat de menigte om hen heen niet overtuigd was. De meesten negeerden hen, verontwaardigd over de overlast die ze bezorgden door het brengen van deze boodschap aan een gehoor dat hierom niet gevraagd had.

Gedurende het grootste deel van haar geschiedenis is het Christendom onafscheidelijk verbonden geweest aan de God van het oordeel. De panelen in de Kathedraal in Albi, de boodschap van Jonathan Edwards: "Zondaren in de handen van een boze God", of de dwingende uitnodiging om Christus aan te nemen, omdat "je vanavond wel eens zou kunnen sterven en naar de hel gaan", ze proberen allemaal te bouwen op het fundament van angst. Hoewel het effectief mag blijken te zijn om mensen aan te zetten om ter plekke een beslissing voor Jezus te nemen, heeft die zelden geleid tot geestelijke passie en groei.

Is het niet vreemd, dat het meest dwingende punt van discussie over God-kennen het afschrikwekkende beeld is van Hem-niet-te-kennen. Deze insteek kom ik in de bediening van Jezus niet tegen ten aanzien van degenen die Hem volgden. Zeker, Hij en schrijvers van het Nieuwe Testament waarschuwen ons voor de vernietigende kracht van de zonde en voor de gevolgen die degenen die Zijn offer tot redding afwijzen, zullen ondervinden. Maar Hij gebruikte die angst niet om mensen te bewegen Hem te volgen. Zijn uitnodiging had betrekking op een God, die hen volmaakt liefhad en op een koninkrijk dat waardevoller was dan wat zij ooit daarvoor gekend hadden. Hij gebruikte hun angst niet, omdat Hij wist, dat die een onderdeel was van het probleem, zelfs hun angst voor God. Hoewel ze makkelijk misbruikt zou kunnen worden voor het bewerken van een tijdelijke reactie, zou ze nooit genoeg zijn om hen binnen te leiden in de volheid van de heerlijkheid van Zijn Vader.

Als angst niet genoeg is

Ik dacht, dat ik de Opname was misgelopen, en als je twaalf jaar oud bent, is dat behoorlijk ontmoedigend.

Toen ik op de MAVO zat gebeurde het volgende: mijn ouders hadden een boodschap achtergelaten bij de conciërge, dat ik na school niet de bus naar huis moest nemen, omdat zij me zouden komen ophalen. Maar deze boodschap bereikte mij niet door een tragisch samenspel van vergissingen. Dus stapte ik na school op bus, zoals gewoonlijk. Maar die dag was het anders. Om te beginnen zaten mijn oudere broers, die altijd eerder op deze bus stapten bij de VWO-school, niet in de bus. Toen we een paar minuten later bij de HAVO kwamen, waar mijn jongste broer op zat, stond hij niet in de rij bij de bushalte. Hoe kon dat nou, vroeg ik me af?

Meteen moest ik denken aan wat de voorganger afgelopen zondag in de kerk had gezegd. Toen hij het had over de Wederkomst van Christus, vertelde hij over twee mensen die op een akker waren. De ene werd opgenomen, de andere werd achtergelaten om de kwelling van de Grote Verdrukking te ondergaan. "Als er een onbeleden zonde tussen jou en God in staat als Jezus terugkomt, zal je achtergelaten worden." Het duurde niet lang, voordat ik daar in die bus zonder de rest van mijn familie, aan een hele lijst met dingen moest denken, die mij buiten de Opname zouden kunnen houden.

Die busrit naar huis was de langste die ik ooit gemaakt heb. Tegen de tijd, dat ik bij mijn halte aankwam, schoot mijn verbeelding alle kanten op. Ik was er nu zeker van, dat ik de Opname gemist had. Ik rende de paar honder meter van onze oprijlaan af, nog steeds hopen, dat er tenminst een van mijn ouders nog thuis was. Maar ze waren er niet.

Ik was verbijsterd.. ik bad. Ik huilde. Ik had berouw. Ik smeekte God om mij ook op te nemen, al was het een beetje laat, maar het hielp allemaal niets. Doodsbang voor de komende verdrukking, wist ik, dat naar de hel gaan nog erger was. En toen besloot ik, dat ik God trouw zou blijven, ongeacht wat de Antichrist mij zou aandoen. Hoewel ik de eerste kans had verknald, zou ik de tweede kans pakken. In mijn jeugdige bravour maakte ik mezelf klaar om de Antichrist tegemoet te treden.

Een uur later kwamen mijn ouders terug met de rest van het gezin en toen bleek de miscommunicatie. Ik had de Opname helemaal niet gemist! Ik was in de wolken door dat nieuws. Maar ik nam geen risico voor de toekomst. Ik zou de beste twaalfjarige zijn die God ooit had gehad.

En die volgende maand was ik dat misschien ook wel. Zo goed als ik kon, leefde ik zonder zonden, ging iedere verleiding die zich voordeed uit de weg, en besteedde iedere dag tijd aan gebed en bijbellezen. Maar dat duurde niet lang. Naarmate de dagen verstreken, verdween ook mijn angst, tot ik een paar maanden later weer op het punt was waar ik begonnen was.

Jezus wist, dat angst een tijdelijke oplossing was, net zoals een kruk voor iemand met een gebroken been.. Al kan het een stevig motief zijn op korte termijn, op de lange duur is het absoluut waardeloos. Als zodanig verandert het ons niet echt, het houdt ons alleen maar in bedwang zo lang als onze angst aangewakkerd wordt. Daarom zijn preken over Gods oordeel zo gewoon in het Christendom. Ze confronteren ons met onze angst voor God en proberen ons op te wekken om te gaan leven op de manier zoals we zouden moeten leven. Het berouw, dat hiermee gepaard gaat en het besluit om onszelf opnieuw aan de zaak van Christus te wijden, geven ons weer een 'schoon' gevoel.

Zo'n ervaring helpt ons om een tijdje 'beter' te leven – maar alleen voor een tijdje. Uiteindelijk zakt de passie van zulke momenten weer weg en de 'oude ik' komt weer tevoorschijn. Tenslotte zitten we weer in hetzelfde patroon als waar we ons van bekeerd hadden. En al spoedig herhaalt de cyclus zich.

Angst kan ons niet leiden tot een blijvende verandering, maar alleen tot een tijdelijke wijziging van ons gedrag. In plaats van ons uit te nodigen tot een relatie met de Levende God, duwt ze ons verder weg, met gevoelens van onbekwaamheid en herhaaldelijk falen.

Jezus had een veel betere manier. Hij wilde de de slavernij van de angst zelf verbreken – zelfs onze angst voor God. Hij kende een macht die veel sterker was – een die niet minder zou worden na verloop van tijd, maar een die ons zou uitnodigen tot een diepe, intieme relatie met God.

“Wees niet bang, kleine kudde, want het heeft je Vader behaagd je het koninkrijk te geven.”

- Lucas 12:3

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Denk eens even terug aan het moment dat je voor de eerste keer je leven aan Christus gaf. Deed je dat, omdat je overweldigd werd door Zijn liefde, of omdat je bang was voor Zijn straf?
- Als je er nu aan denkt dat God elk moment van elke dag naar je kijkt, vind je dat dan geruststellend of beangstigend?
- Beschouw je ‘Hem vrezen’ als een noodzakelijk motief om je te helpen zonde te vermijden en de dingen te doen waarvan jij denkt dat God wil dat je ze doet? Zo ja, heeft het je geholpen alle zonden in je leven te vermijden?
- Denk eens goed na over deze vragen, en vraag God je te laten zien hoe jouw vrees voor Hem jou er misschien van weerhoudt je veilig te voelen in Zijn tegenwoordigheid.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Als je naar de lijst van soorten angst kijkt die in dit hoofdstuk genoemd worden, welke vinden wij dan in het algemeen gesproken helpen? Welke zijn gevaarlijk? Met welke heb je de meeste moeite?
- Heeft de angst voor de Heer je geholpen om bepaalde schadelijke handelingen in je leven te vermijden?
- Heeft het je voldoende geholpen om helemaal te stoppen met zondigen?
- Vertel eens over een periode in je leven waarbij de vrees voor de Heer erg reeel voor je was. Wat voor invloed had die vrees op je relatie met Hem?
- Reageer eens naar elkaar waarover je het hebt gehad in het gebed, waarin je de Heer vroeg je te bevrijden uit de slavernij van de angst.

De sterkste macht in het heelal

Zal de wetenschap, dat God van ons houdt wat er ook gebeurt, niet leiden tot geestelijke luiheid en morele laksheid? Theoretisch gezien lijkt dit een aannemelijk gevaar te zijn, maar in werkelijkheid is het tegenovergestelde het geval... hoe meer we geworteld zijn in de liefde van God, hoe overvloediger we ons geloof in praktijk zullen brengen.

-Brennan Manning in "Leeuw en Lam"

"Houd je van me?" Kan iemand om wie je geeft, je een moeilijkere vraag stellen?

Het wekt de indruk, dat je iets hebt gedaan dat het tegenovergestelde suggereert. Hoe kan je met woorden antwoorden terwijl je daden (kennelijk?) tekort hebben geschoten?

"Houd je van me?"

De woorden moeten door Petrus' hart gesneden hebben toen Jezus hem testte. Het was nauwelijks een week geleden dat Petrus Jezus op het moment van Zijn grootste nood in de steek had gelaten. Nadat hij beloofd had, dat hij wel zou willen sterven voor Jezus, had Petrus zich laten pakken door zijn angst. In het heetst van de strijd had hij de anderen laten zien, dat hij meer om zijn eigen leven gaf dan om dat van zijn vriend.

Jezus had de vraag al twee keer gesteld, verwijzend naar de diepste liefde die iemand aan een ander zou kunnen geven. Beide keren kon Petrus Hem dat niet nazeggen. In het woordenspel die morgen, aan de oever van het meer van Galilea, had Petrus geantwoord met een ander woord voor liefde, dan het woord, dat Jezus had gebruikt. "Ik voel een grote genegenheid voor U, als voor een broer," had hij gezegd.

We hebben gehoord hoe het kwam, dat hij geen antwoord kon geven met het woord, dat Jezus gebruikte, maar het is makkelijk om aan te nemen, dat zijn falen er een rol in gespeeld heeft. Petrus wist, dat hij niet zoveel van Jezus had gehouden als hij zelf gedacht had, en misschien, dat hij met het oog op zijn verloochening zocht naar een woord, dat beter paste bij wat hij gedaan had.

Nu vraagt Jezus het hem voor de derde keer en gebruikt het woord dat Petrus gebruikte voor broederlijke genegenheid. Hoewel Petrus bevestigend antwoordt voelt hij zich gekwetst, omdat het hem drie keer gevraagd werd. Maar let nu eens op hoe Jezus Zich hierdoor in de antwoorden die Hij geeft niet laat afschrikken. Alle drie de keren nodigt Hij Petrus uit om te dienen in Zijn koninkrijk. "Weid Mijn schapen." Zijn boodschap is duidelijk. Zijn beschadiging is niet blijvend. "Jouw falen heeft niets veranderd tussen ons tweeen. Je bent nog steeds deel van het gezin."

Deze uitwisseling is om verschillende redenen boeiend, maar het meest ongelofelijke is misschien niet het antwoord dat Hij van Petrus wilde horen, maar het simpele feit, dat Jezus de vraag überhaupt stelde.

Welke God kan het nu schelen of er van Hem gehouden wordt?

De God die geliefd wil worden

"Houd je van Mij?"

Dat is nou niet direkt de vraag die we van God verwachten, en toch heeft Johannes het opgeschreven als een van de belangrijkste gesprekken die Jezus met een van Zijn discipelen heeft gehad. Dat Hij de vraag drie keer stelt, trekt nog meer de aandacht.

Waarom kan het hem schelen of men van Hem houdt? Hij is de Almachtige God, die op de Troon zit, temidden van duizenden engelen die Hem aanbidden. Hij kan gehoorzaamheid eisen alleen al omdat Hij de machtigste is in het heelal. Waarom verlangt Hij naar Petrus' liefde?

Het lijkt erop, dat we ons meer op ons gemak voelen, wanneer onze godheden angst afdwingen. Vrijwel elke afgod of valse god, die de mens ooit gecreeerd heeft, eist de onderwerping van zijn of haar onderdanen door niets anders dan dodelijke angst. Maar liefde? Welke valse god verlangde ooit geliefd te worden? Gevreesd? Ja! Gehoorzaamd? Ja. Maar nooit geliefd!

Nadat Zijn werk aan het kruis is volbracht, zoekt Jezus echter liefde en Hij zoekt het bij degene, die Hem juist het meest in de steek heeft gelaten. Zou het kunnen zijn, dat het dit was waarnaar Hij het meest verlangde, dat het kruis in Zijn volgelingen zou bewerken? Was Zijn dood bedoeld om verder te reiken dan hun angst voor God en in plaats daarvan een nieuwe relatie met hen te beginnen, die gebaseerd zou zijn op de intimiteit van liefde? Wat anders zou het kunnen zijn?

Door het hele Oude Testament heen maakt God Zich bekend als de God van liefde en genade, maar slechts weinigen hebben Hem als zodanig herkend. Het leek erop dat zij Hem alleen konden gehoorzamen onder dreiging of oordeel. Zelfs het gebod om Hem lief te hebben met heel hun hart, scheen het einddoel teniet te doen door de middelen die gebruikt werden. Kan je echte liefde commanderen?

Wat Jezus bij Petrus zocht, weerspiegelt wat de Vader altijd van Zijn volk heeft gewild, maar wat zij maar zelden hebben begrepen. Hij verlangt naar de warmte en tederheid van een liefdevolle relatie. Die werd niet tevergeefs aan Petrus aangeboden, zelfs al kwam zijn antwoord er niet zo makkelijk uit. Als de macht van het kruis verder reikt dan dat falen, dan is er echt iets nieuws gebeurd. Jezus nodigde Petrus uit, met voorbijgaan aan zijn falen, om de diepte van Gods liefde te ervaren – om te drinken van de sterkste macht in het heelal.

Liefde zit in de diepste kern van Gods wezen. In feite, wanneer Johannes het wezen van God samenvat, verklaart hij eenvoudigweg: "God is liefde." Misschien kunnen we niet in concrete woorden uitleggen wat God is en hoe Vader, Zoon en Geest Zich tot elkaar verhouden in zo'n eenheid, maar we weten, dat zij in een volmaakte staat van onderlinge liefde zijn.

Als die liefde je aanraakt, zal je ontdekken dat er niets krachtigers is in het hele universum. Ze is krachtiger dan al je mislukkingen en tekortkomingen, dan al je zonden, dan al je teleurstellingen, dan al je dromen en zelfs je angsten. God wist dat wanneer iemand van Zijn diepe liefde zou drinken, diens leven voorgoed zou veranderen. Niets is daar tegen bestand, en door niets anders zal je Zijn heiligheid proeven.

Sterker dan angst

Hiermee wil ik niet zeggen, dat de vreze des Heren verkeerd is, alleen ze is niet alles. Ze is de eerste stap op de weg naar het kennen van God in Zijn volheid. Hij heeft Zelf gezegd, dat 'de vreze des Heren' het begin is van de wijsheid. Liefde is het eindpunt.

Als je (nog) niet van de liefde van God hebt geproefd, is het enige wat je nog kunt doen Hem dienen, omdat je bang voor Hem bent. Dat zal je tenminste wel weerhouden van gedrag dat jou (en degenen om je heen) zou kunnen vernietigen. Maar wanneer je weet hoeveel Hij van je houdt, zal je nooit meer bang voor Hem zijn. Met andere woorden, deze Vader is niet uit op jouw gehoorzaamheid: Hij verlangt naar je liefde. Hij kan je gehoorzaamheid bewerken zonder dat je Hem liefhebt, maar Hij weet dat wanneer Hij jouw liefde heeft, Hij ook jouw gehoorzaamheid zal hebben.

"De liefde kent geen vrees, want vrees heeft te maken met straf," heeft Johannes geschreven, toen hij de gemeente in Efeze probeerde ervan te overtuigen, dat Gods liefde de oude orde van angst heeft vervangen. Toen was dat revolutionair en jammer genoeg is dat ook vandaag nog vaak het geval. Het lijkt erop, dat we minder moeite hebben met bang zijn voor God, dan met Hem liefhebben.

Maar angst ligt niet in Gods natuur. Hij is nergens bang voor. Dus Zijn eigen heiligheid komt niet voort uit angst, maar uit Zijn liefde. In feite is het zo, dat angst de heiligheid die God zo graag met ons wil delen, niet kan voortbrengen. Dat kan het gewoonweg niet. Om ervoor te zorgen, dat wij op Hem lijken, moet God onze angst uitdrijven en ons het wonder van leven in Zijn liefde bijbrengen.

Johannes schildert angst en liefde af als twee tegengestelde polen. Voordat Jezus kwam gebruikte God angst om onze lusten in toom te houden, maar het heeft nooit iemand heilig gemaakt. In Christus heeft God een beroep op ons gedaan op basis van liefde. En zo heeft Hij onze angst niet meer nodig, omdat Hij weet, dat we nooit iemand zullen liefhebben voor wie we bang zijn.

Je mag er oprecht van uitgaan dat de verkeerspolitie, die achter je rijdt op de snelweg, zorgt voor jouw veiligheid, maar daarom maakt hij zich nog niet bemind bij je. In feite maakt de angst dat je een bon zou kunnen krijgen je extra voorzichtig in wat je doet. Op het moment dat hij dichtbij je is op de weg, ben je veiliger dan ooit. Niet alleen jij rijdt veiliger, dat doen je medeweggebruikers ook.

Maar houdt dat dan in dat je niet blij bent als hij tenslotte afslaat en een andere kant oprijdt? Al was zijn aanwezigheid nuttiger dan je misschien beseft, het maakte hem nog geen vriend van je. De motieven om je aan te passen, brengen nog geen intimiteit voort.

Dit is waar de institutionele religie de zaak zo vaak omdraait en waarom zo veel mensen in de kerkbanken zo op een afstand van God blijven en zo onveranderd in hun karakter. We veronderstellen dat conformiteit aan Gods weg ons dichterbij Hem zal brengen, terwijl het tegenovergestelde het geval is. Onze intimiteit met Hem zal ons veranderen.

Bang zijn voor God kan ertoe leiden dat we ons gedrag aanpassen aan Zijn wensen, maar dat is niet blijvend.

Omdat ze ons overtuigt van daden tegen Zijn wil, zelfs als dat leidt tot gerechtigheid, daarom veranderen we nog niet. Het gedrag dat hiervan het gevolg is, houdt net zo lang stand als de angst zelf, waardoor zij die deze weg volgen, nog meer angst nodig hebben om gemotiveerd te blijven.

God weet, dat het beantwoorden van Zijn liefde ons veel verder zal brengen dan angst ooit zal kunnen doen.

Daarom moet liefde eerst afrekenen met angst. "Volmaakte liefde drijft angst uit," vervolgt Johannes. Hoewel angst misschien de sterkste drijfveer is die de mens kent, is Gods liefde nog sterker. Door die liefde wordt onze ergste angst opgeslokt. En zo neemt liefde de plaats van angst in, net zoals licht de plek van duisternis inneemt. Voor onze geestelijke groei is er niets crucialer dan deze omwisseling. Johannes besluit met te zeggen: "Degene die in angst leeft, is nog niet volmaakt in de liefde." (1 Joh.4:18). Zo lang we nog in angst leven, sluiten we onszelf buiten het proces dat ons juist zal heel maken in God.

Mensen die God dienen omdat ze bang zijn voor Zijn straf, zullen altijd proberen om Hem te behagen door zoveel mogelijk hun best te doen en zij zullen er altijd achter komen dat ze tekort schieten. Beheerst door schuldgevoelens en zich steeds weer proberen te rechtvaardigen voor hun falen, ontdekken ze nooit wat het nu werkelijk betekent om een vriend van God te zijn.

God heeft iets beters voor je in gedachten. Hij wil dat je Zijn liefde zo volkomen kent, dat bang zijn voor Hem gewoon geen plek meer heeft in je. Als je er absoluut van overtuigd bent hoeveel God van je houdt, zullen al je angsten verdreven worden. Je hoeft niet meer bang te zijn voor een onzekere toekomst, voor de verwerping door je vrienden en zelfs niet voor God. Als je Zijn hart voor jou kent, zal dat je vrij maken, zodat je Hem meer dan ooit vertrouwt. En alleen dat zal je leiden naar een nog intenser deel hebben aan Zijn heiligheid.

Wat voor liefde

Je zou denken, dat 'verlost zijn van angst voor de Heer' groot nieuws is, maar ik heb gemerkt dat niet iedereen mijn opwinding deelt. Velen zien hun angst voor God, of voor het eeuwig oordeel, als het enige, dat hen kan weerhouden van het toegeven aan zonde. Zonder die angst, zijn ze zo bang dat ze toe zullen geven aan hun vlees, dat ze zich vastklampen aan hun angst voor God alsof het een reddingsvlot is in een kolkende zee. Het is moeilijk om je angst voor God op te geven, als ze je zo 'goed' heeft geholpen. Dat is begrijpelijk. We geloven meestal niet, dat liefde als motivatie sterk genoeg is om ons in toom te houden. We weten allemaal, dat we van onze ouders hebben gehouden, maar dat was niet genoeg om ons ervan te weerhouden dingen te doen die we niet mochten doen. Slechts de angst gesnapt te worden was voldoende om ons ervan te weerhouden iets verkeerd te doen. Velen van ons passen die gedachte ook toe op God, en dus is het niet te verwonderen dat we meer op onze angst vertrouwen dan op Zijn liefde.

Maar de liefde die God ons wil geven en die ons uitnodigt om tot Hem te komen, lijkt in niets op de liefde die we elders zijn tegengekomen. "Wij weten nu wat liefde is: Jezus Christus legde Zijn leven voor ons neer" (1 Joh. 3:16). Zo definieerde Johannes de liefde van de Vader voor ons, omdat hij wist dat onze aardse referenties ten aanzien van liefde nooit recht zouden doen aan die van God.

Liefde volgens aardse begrippen heeft altijd te maken met eigenbelang. Daarom hebben mensen het in het geval van liefdesrelaties over 'het is aan' en 'het is uit'. Wat ze bedoelen is dat ze iets voor iemand voelen als het hen wat oplevert. Als dat echter niet meer het geval is, of het wordt meer een last dan iets plezierigs, voelen ze niet meer hetzelfde voor haar (of hem). Hebben we niet allemaal vrienden gehad, waarvan we dachten dat het goede vrienden waren, maar die zich van ons afkeerden toen wij niet langer hun belang dienden. Hebben wij niet hetzelfde gedaan tegenover anderen? 'Zelfgerichte liefde' kan alleen maar haar eigen belang zoeken. Alleen in zelfzame gevallen zal iemands liefde voor de ander hem nopen zijn eigenbelang te negeren en zich voor hem of haar op te offeren. Vaak spelen de grootste verhalen in de literatuur rond dit thema en zijn dat de verhalen die ons zo diep raken. Ze gunnen ons een blik in het tijdloze. In deze wereld zijn relaties die tot zo'n hoogte van zelfverloochening klimmen inderdaad zeldzaam.

Maar dat is nu precies wat Jezus voor jou heeft gedaan: Zichzelf opofferen ten behoeve van jou. Door dat te doen, heeft Hij de definitie van liefde omgekeerd. Gods liefde is niet gebaseerd op zelfzucht, maar op 'zelfloosheid'. Hij gaf Zijn leven aan het kruis niet om Zichzelf te dienen, maar om ons, verloren zondaren, te dienen. En zo gaf Hij een voorbeeld aan ons, dat we alleen maar in Hem zullen kunnen verwezenlijken. Deze liefde geeft haar eigen verlangens op, met het oog op iets beters. Dit is niet bedoeld als fictie: ze kan realiteit worden gedurende al de dagen van ons leven.

Dit mag ongelofelijk ver van ons bed lijken. Zo zitten we niet in elkaar, omdat we al op jonge leeftijd hebben geleerd, dat wanneer je in deze wereld wilt overleven, je voor jezelf op moet komen. We hebben er geen idee van hoe we onzelfzuchtig moeten leven en we kunnen het op ons eigen houtje, dus door onze eigen inspanning of toewijding, niet voor elkaar krijgen.

Johannes heeft het heel juist onder woorden gebracht. "We hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad." (1 Joh. 4:19). We zullen niet eerder los komen van de macht van het vlees, en in staat zijn om Hem voor elk aspect van ons leven te vertrouwen, totdat we ten volle de diepte van Gods liefde hebben ervaren. Dit onderwijs is al te lang door Gods volk genegeerd. Als je het alleen maar beschouwt als de manier waarop God Zijn gerechtigheid vervult, dan roef je onbewust het kruis van haar kracht. Het kruis is de deur naar Vader's liefde. Als je ziet wat Vader en Zoon samen in dat beslissende ogenblik tot stand hebben gebracht, laat dat de liefde zien die je alleen in Hem kan ervaren. Dit is de liefde waardoor je je op een volmaakte manier veilig zal voelen in de tegenwoordigheid van de Vader. Het maakt je vrij, zodat je gewoon jezelf kan zijn, in al je zwakheid, om je nooit meer anders te hoeven voor doen voor Hem.

Dan zal je dat leven in God ontdekken, dat voortkomt uit je geborgenheid in Zijn liefde, en zal je niet meer geremd worden door de onzekerheid dat je niet genoeg van Hem houdt. Dat is de les die Jezus die morgen aan de oever van het meer van Galilea Petrus wilde leren. Ofschoon Petrus niet kon antwoorden dat hij Jezus liefhad met de liefde waarom Jezus vroeg, moest hij nog iets leren over de geweldige kracht van het kruis. De angst die hij nog had vanwege zijn eigen falen had nog niet plaatsgemaakt voor Gods liefde.

Dit was het ogenblik voor Petrus' transformatie en hoewel hij het op dat moment nog niet zag, gebeurde het uiteindelijk wel. Toen hij zijn brieven schreef, was de enige liefde voor God waarover hij spreekt, de diepe liefde waarmee Jezus met hem had gesproken. Tenslotte dronk hij van die liefde, zo diep, dat hij nooit meer terugviel in angst.

Dat is ook voor jou weggelegd.

Laten we naar Golgotha gaan en zien hoe het meest ongelofelijke plan dat ooit werd ontworpen, daar in al haar glorie ontvouwen werd.

“Wij hoeven dus geen slaven van de angst meer te zijn. Neen, God heeft ons een andere Geest gegeven. En door Hem roepen wij: Abba, Vader.”

- Romeinen 8:15

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Komen de meeste dingen die je doet, voort uit je geborgenheid in Zijn liefde voor jou, of uit je angst dat als je niet genoeg doet, God misschien niet tevreden over je zal zijn?
- Vraag Hem je te laten zien hoe je angst jou leidt in de dagelijkse beslissingen.
- Lees eens 1 Johannes 4:7-21 door. Doe dat iedere morgen, een paar dagen achter elkaar en overpeins de woorden van Johannes.
- Vraag Hem je te helpen ontdekken hoeveel Hij van je houdt en zo de angsten in je leven uitdrijft.

Discussievragen voor de kleine groep:

- Als Jezus jou vandaag dezelfde vraag zou stellen, die Hij aan Petrus stelde, wat zou jij dan antwoorden?
- Wat voor dingen doe jij voor God, die – naar het schijnt – gemotiveerd worden door je angst voor zijn oordeel over jou?
- Wat voor dingen doe je die voort lijken te vloeien uit het besef dat God van je houdt?
- Vergelijk die ervaringen eens met elkaar. Degene die uit angst voortkwamen en die uit liefde voortkwamen. Wat voel je daarbij?
- Lees 1 Joh. 4: 7-21 en noem de karakteristieken van Gods liefde die Johannes noemt.
- Bid met elkaar dat God in toenemende mate de diepte van Zijn liefde voor een ieder van jullie openbaart.

Hij hield zoveel van je, dat Hij je liet gaan

Door mensen een vrije wil te geven, heeft de Schepper ervoor gekozen Zijn macht te beperken. Door dit gedurfde experiment riskeerde Hij dat we zowel goede als slechte beslissingen zouden kunnen nemen, een fatsoenlijk maar ook een slecht leven zouden kunnen leiden. Want God is niet op zoek naar opgelegde slaafse gehoorzaamheid. In plaats daarvan begeert Hij de vrijwillige liefde en gehoorzaamheid van zonen die Hem liefhebben om Wie Hij is.

-Catherine Marshall, 'Buiten onszelf'

“Het ging gewoon om gehoorzaamheid, zo simpel is het.” De woorden waaiden over van een levendige conversatie twee tafels van me vandaan in het restaurant waar ik met iemand aan het lunchen was. “Dat was het enige wat God verlangde van Adam en Eva en ze waren niet staat dat te geven.” De anderen knikten instemmend.

Wat had ik graag mijn gesprek onderbroken en deel genomen aan hun gesprek. Lange tijd heb ik ook zo gedacht. Waar het allemaal om gaat bij God is onze gehoorzaamheid. Hebben wij allemaal dat niet geleerd?

Maar sindsdien heb ik ontdekt dat dit niet zo is. Natuurlijk wil God dat we Hem gehoorzamen, en Adam en Eva zouden ons een heleboel narigheid hebben bespaard als ze Hem hadden gehoorzaamd. Maar God wist, dat hun ongehoorzaamheid alleen maar een symptoom was van iets wat Hij veel belangrijker vindt.

Aangezien Hij ons heeft geschapen om te mogen delen in de relatie die Vader, Zoon en Geest in alle eeuwigheid al met elkaar hebben, moeten wij dat op dezelfde manier doen zoals Zij dat doen. Hun eenheid vloeit voort vanuit het feit, dat Zij elkaar absoluut liefhebben en vertrouwen. Je kan dat merken door de manier waarop zij met elkaar spreken en hoe ze met elkaar omgaan. Het spreekt vanzelf dat Gods uitnodiging aan ons om in die relatie te delen, gebaseerd moet zijn op hetzelfde vertrouwen.

Je kan God gehoorzamen zonder dat je Hem vertrouwt, en zo de intieme relatie met Hem mislopen. Het is echter niet mogelijk God te vertrouwen en Hem niet te gehoorzamen. Want we zullen zien, dat elke ongehoorzaamheid voortkomt uit het wantrouwen van Gods karakter en Zijn bedoelingen ten aanzien van ons.

En zo ging het in de Hof niet om hun gehoorzaamheid, maar om wat er voortvloeide uit hun vertrouwen in Hem. Hij wist dat de eerste stap een stap van Hem vandaan zou kunnen worden in ongehoorzaamheid. Hij wist dat dit een pijnlijke les zou zijn en hen veel zou kosten – maar Hem het meest. En toch koos Hij hiervoor, omdat Hij mensen wilde hebben, die met Hem een liefdesrelatie zouden hebben die alleen zou kunnen bloeien als er vertrouwen zou zijn. En dat echte vertrouwen kon alleen tevoorschijn komen als mensen de vrijheid hadden om die liefdesrelatie te verwerpen.

Hoe bizar het ook mag lijken wat de vader van de verloren zoon deed, voor Jezus was het niet zo vreemd. Hij begreep het. Hij had het al gezien, lang geleden in de Hof van Eden. Want Zijn Vader had voor alles gezorgd wat Adam en Eva ook maar nodig hadden: zelfs de vrijheid om gescheiden van Hem te leven.

Door dat te doen gaf Hij hen de grootst mogelijke gift: de mogelijkheid om een vrije en liefdevolle relatie met de God van het heelal aan te gaan. Dat zij er voor kozen, om op hun ‘eigen wijsheid’ te vertrouwen en de schepping in de kwellingen van de zonde te dompelen, was niet zozeer Zijn zorg, als wel hoe Hij dit fiasco kon gebruiken om hen opnieuw uit te nodigen, bij Hem te komen.

Ik doe het liever zelf

God vulde Eden met heerlijke vruchtbomen, van elke soort, maar middenin die hof plantte Hij twee bijzondere bomen. De Boom des Levens zou onsterfelijkheid geven aan degene die ervan at. De Boom van Kennis zou je ogen openen om goed en kwaad te zien, zoals God ze ziet. Hij vertelde hen dat ze van iedere boom mochten eten behalve van de Boom van Kennis. Hoewel haar vruchten je zouden verlichten (kennis brengen), zouden ze je ook doden.

Zou het niet beter zijn geweest als Hij die boom niet geschapen had? Of haar in ieder geval ergens in een verre uithoek van de aarde had weggestopt? Natuurlijk bood haar aanwezigheid de mens de gelegenheid om de grootste fout te maken van de mensheid, met als gevolg duizenden jaren van zonde, pijn, conflicten en ziekten. Maar God plantte die boom daar niet om ons naar onze ondergang te leiden, maar om ons die vrijheid te geven waardoor de relatie met Hem inhoud zou krijgen.

Hij wist, dat welke keuze Adam en Eva ook zouden maken, het in beide gevallen de eerste stap zou worden van een reis waarop ze zouden leren hoe ze op Zijn geweldige liefde zouden vertrouwen. Jammer genoeg echter, zouden ze – net als de verloren zoon - pas leren op God te vertrouwen, nadat ze eerst op zichzelf hadden vertrouwd, om er vervolgens achter te komen hoe erg ze zich hadden laten misleiden.

“Je kan worden als God,” beloofde de slang hen op die morgen, toen hij hen overhaalde om te eten van wat God hen verboden had. Wat een verschrikkelijke verleiding! Je zou je iets ergers kunnen voorstellen dan op God te gaan lijken. Had God ze al niet zo gemaakt, lijkend op Hem? Was dat niet Zijn verlangen, om ze uit te nodigen tot een relatie met Hem, die hen zou doen lijken op Hem? Is het verlangen om op God te lijken niet het grootste ideaal in het leven van een christen?

Dat zo'n nobel motief gebruikt kon worden voor zoveel ellende, moet voor ons een waarschuwing zijn. Want hier wordt zonde duidelijk ontmaskerd. We zien zonde vaak als slechte daden op zich en missen daardoor de aard van de zonde op zich. In de kern is zonde gewoon iets willen pakken wat God ons niet gegeven heeft. Op dit vlak kunnen onze beste voornemens ons net zo goed gebonden maken als onze meest genotzuchtige verlangens. De zonde van Adam en Eva was niet wát ze wilden, maar hoe ze te werk wilde gaan om het te krijgen. Zouden ze God vertrouwen, dat Hij hen zoals Hemzelf zou maken, of zouden ze hun hand uitstrekken en het zelf pakken? Heeft Jezus dat ingezien, toen Hij satans verlokking om stenen in brood te veranderen weerstond na zijn langdurige vasten? In die handeling op zich zat niets zondigs. Er stond niets in de wet van Mozes die dat verbod, en het zou niet hebben verschild van het veranderen van water in wijn, wat Hij een paar dagen later deed. Maar Jezus vertrouwde erop, dat Zijn Vader Hem alles wat Hij nodig had zou geven. Het vervullen van Zijn eigen ambities, hoe gezond ze ook misschien waren, zou Hem langs hetzelfde pad voeren als dat van Adam en Eva.

Hij wist, dat er aan Gods gaven altijd twee kanten zitten. Ze kunnen gebruikt worden voor Zijn glorie, of misbruikt worden voor onze eigen eierzuchtige verlangens. Jezus koos voor de eerste, Adam en Eva voor de laatste. De boom in de Hof stond daar niet als een toets om hun trouw te beproeven. Haar vrucht bezat echte geestelijke macht. Degenen die ervan zouden eten, zouden goed en kwaad zien zoals God ze ziet. En dat is precies wat er gebeurde met Adam en Eva. Zodra zij hun tanden in de vrucht hadden gezet, werden hun ogen geopend zodat ze het verschil zagen tussen goed en kwaad, en het eerste wat zij zagen was, hoe slecht zij waren geworden. Die kennis overdekte hen met schaamte en vernietigde hun relatie met God.

Een vakkundig geplaatste leugen

Al wat de vijand nodig had om een wig te drijven tussen Eva en haar Schepper was een 'vakkundig' geplaatste leugen,. Als je ooit het slachtoffer bent geweest van zo'n soort leugen, dan weet je hoe vernietigend die kan zijn. “Sara geeft niets meer om de groep.” In een poging mij in discrediet te brengen, werd dit door een van de leiders van de gemeente waar ik een van de voorgangers was, over mijn vrouw gezegd. Het sloeg nergens op, want wij hadden 15 jaar geleden geholpen met het tot stand komen van de groep en we hielden van ze als dierbare vrienden.

Wat hun woorden echter geloofwaardig deed klinken was dat de leugen was verpakt in waarheid. “Wayne is al twee zondagen de stad uit en zijn vrouw is beide zondagen niet in de zondagochtendienst geweest.” Het was waar dat ze er niet was geweest, want ze was de stad uit geweest om mijn moeder te helpen, omdat er plotseling iemand in de familie was gestorven. Ze had haar huis schoongemaakt en was haar verder ook tot emotionele steun geweest gedurende mijn afwezigheid.

Er is niets zo gevaarlijk als het nemen van iets dat 'waar' is en vervolgens 'bewijzen' dat het niet waar is. Als je een klein leugentje vermengd met een grote waarheid, is dat net zo iets als cyankali mixen met een medicijn. Je weet niet dat het er in zit, totdat je het drinkt, maar dan is het te laat.

En dat is alles wat de slang nodig had om Adam en Eva in slaap te wiegen tot aan hun nachtmerrie. “Je zult echt niet sterven,” was genoeg leugen om Eva's denken op een zijspoor te brengen. “Zullen we echt niet sterven,” moet ze gedacht hebben. “Waarom heeft Hij dat dan tegen ons gezegd?” De vijand had z'n antwoord klaar. “Want God weet, dat als je daarvan eet, je ogen open zullen gaan en dat je zoals God zal zijn, en het verschil tussen goed en kwaad zal weten.”

Die laatste zin is waar, elk woord in die zin. God wist echt wel dat zij zo als Hij zouden worden, en het verschil tussen goed en kwaad zouden weten en Hij heeft dat later ook gezegd. Maar let er eens op, hoe boosaardig deze woorden zijn geworden in de context van een leugen. Als zij werkelijk geen schade zouden ondervinden van het eten van die vrucht, deed God dit alleen maar omdat Hij niet wilde dat zij net zo als Hem zouden worden. Met andere woorden: Hij hield iets achter.

Daar zit de angel. De God die hen gemaakt had was niet te vertrouwen. Hij was onveilig, te bedreigend om ook maar iemand als Hem te laten zijn. Nu zij Gods motieven jegens hen niet meer konden vertrouwen, konden Adam en Eva Hém niet meer vertrouwen. Hun relatie met God was nu onbetrouwbaar, niet meer waardevol, maar iets waarbinnen je (angstig als je was) erg je best moest doen om te krijgen wat God je misschien niet zou willen geven. Met andere woorden: ze handelden tegen Zijn wil in, in plaats van met Hem samen te werken.

Omdat ze niet wisten wat ze moesten doen deden ze iets waarvan ze dachten dat dat het beste was. Toen ze zagen hoe lekker de vrucht eruit zag, en omdat ze wijs wilden worden, aten ze ervan. Aan de wortel van alle zonde komen we hetzelfde excuus tegen: "Ik weet het beter. Ik kan pakken wat ik hebben wil, en het doet me niets. Wie heeft God eigenlijk nodig?"

De vijand had gewonnen, tenminste voorlopig. Hij had de zuiverheid van Gods nieuwe schepping aangetast en de relatie tussen God en de mensen van wie Hij hield, uiteen gerukt. Duizenden jaren later ondervinden wij nog steeds de gevolgen daarvan. Maar de slang had niet het laatste woord.

Iets dat groter is dan gehoorzaamheid

Stel je nu eens even voor dat Eva God goed genoeg had gekend om Zijn liefde voor haar te vertrouwen. Wat zou zij dan hebben geantwoord op de beschuldiging van de slang?

Ik zie haar gezicht al voor me, vol verbazing kijkend terwijl ze haar lach probeert in te houden. "Heb je het over onze God? Degene die met ons wandelde in de hof gisteravond en die zo veel van ons houdt, dat Hij ons alles heeft gegeven voor ons welzijn? Jij beweert, dat Hij tegen ons zou liegen, omdat Hij niet wil dat wij net zoals Hij zouden zijn? Dat is absoluut volkomen uitgesloten! Zo iets zal Hij nooit doen. Wij zijn Zijn kinderen, weet je!" En ze zou zonder zich te bedenken weggelopen zijn. Dat is het soort vertrouwen, dat God voor ons in gedachten heeft.

Als gehoorzaamheid het belangrijkste zou zijn geweest voor God, denk je dan niet, dat Hij het hele scenario veel duidelijker had gemaakt. Hij had hen verteld, dat ze niet van die boom moesten eten omdat ze anders zouden ze sterven. Zou er dan niet meer over hebben gezegd? Hij had hen kunnen vertellen hoe het Zijn schepping zou vernietigen door zonde, ziekte en relationele gebrokenheid in Zijn wereld te brengen. Het zou hen ongelofelijk veel pijn geven en niet alleen hen, maar allen die in de duizenden jaren na hen zouden komen. Hij had kunnen vertellen, dat ze alleen maar van de Boom des Levens hoefden te eten, zodat ze voor eeuwig onschuldig in Zijn tegenwoordigheid zouden kunnen zijn.

Maar dat vertelde Hij hen niet. Als Hij het gedaan had, waren ze misschien gehoorzaam geweest, maar niet omdat ze Hem vertrouwden. Ze zouden Hem gehoorzaamd hebben, alleen maar omdat het hun eigenbelang zou hebben gediend. God zou slechts een stuk gereedschap geweest zijn voor hun eigen voldoening. Hun eigen ik zou nog steeds het middelpunt van hun keuze zijn, en dat zou hen ervan weerhouden om de volle levenskracht in Hem te ontdekken. Neen, God deed het niet, omdat Hij iets veel beters wilde.

Ook onderbrak Hij de slang niet om de waarheid nog eens even heel duidelijk te maken. Want Hij was daar toch, nietwaar? Of dacht je dat Hij druk bezig was in de hemel, en dat Hij Zich had omgedraaid op dat kritieke ogenblik? Wij weten nu, wat Adam en Eva toen niet wisten. Ze herkenden Hem pas toen Hij Zich bekleedde met een fysiek lichaam en met hen in de hof wandelde. Zij wisten niet dat deze God overal in Zijn schepping aanwezig is.

Dus, waarom kwam Hij niet tussenbeide? Kan het om dezelfde reden zijn, waarom Jezus Petrus niet naar huis stuurde, in plaats van toe te staan dat hij Hem volgde naar de binnenplaats van het huis van Kajafas, waar de verloochening weldra zou plaatsvinden? God ziet al bevrijding, zelfs als we (zullen) falen. Hij schijnt Zich minder druk te maken om wat we verkeerd doen, dan om hoe we hierop reageren. zullen we daardoor stoppen met vertrouwen op ons eigen kunnen en onze 'eigen' wijsheid en in plaats daarvan er achter komen wat het inhoudt om op Hem te vertrouwen?

Als dat zo is vindt Hij ons falen de moeite en de pijn die ze veroorzaakt waard.

Het laatste woord

Ik ben er zeker van dat de vader van de verloren zoon op de veranda kon zitten nadat zijn zoon was teruggekeerd en denken dat het geld dat zijn zoon in zonde verkwist had, goed besteed was geweest, omdat het er toe geleid had dat zijn zoon aan het eind van zijn latijn was gekomen en hem tot de relatie had geleid die de vader altijd al met hem had willen hebben. Hoe pijnlijk het ook was geweest om te zien gebeuren, voor de zoon was het nodig geweest om er achter te komen wat voor soort vader hij had.

Had God Adam en Eva niet kunnen helpen om de juiste beslissing te nemen? Natuurlijk wel. Maar Hij wilde iets anders nog liever: het vertrouwen aanwakkeren, waardoor zij deel zouden kunnen hebben aan de Goddelijke gemeenschap. Wat een ongelofelijk plan! God liet toe dat ze een keuze konden maken, die duidelijk hun eigenbelang zou dienen. Maar ze was zo opgezet, dat het najagen van hun eigen verlangens hen zou leiden tot het doen van de verkeerde keuze. Alleen wanneer ze Hem zouden vertrouwen, zouden ze het dieptste verlangen van hun hart ervaren.

Eden was niet de laatste test. In Gods hart was het slechts de eerste van velen. Een bekend gezegde luidt: 'Als je van iets houdt, moet je het 'los' laten...Als het naar je terugkeert, is het van jou. Als het niet terugkeert, is het dat nooit geweest'. Alleen zij die genoeg van iets hielden om het te kunnen loslaten, kunnen een glimp opvangen van wat God in die Hof gedaan heeft.

Zoveel hield God van ons. En hoewel er in de loop van de geschiedenis velen zijn geweest, die niet terug kwamen, hebben vele anderen dat wel gedaan. Op de een of andere manier wordt het hartzeer over hen die niet terugkwamen tenietgedaan door de vreugde over hen die het wel deden. En zo is de tragedie in de Hof een opstap geworden naar iets mooiers dat Hij wilde. Midden in de zonde en de zelfzucht, gebruikt Hij onze weerspanning als de broedmachine, waarin ons vertrouwen in Zijn liefde toch nog geboren kan worden. Op die dag begon er een process, dat haar hoogtepunt zou bereiken aan een andere boom: deze keer een kruis, op een heuvel bij Golgotha. Hier zou genade triomferen over zonde: en het vertrouwen dat in die Hof voor Adam en Eva zo verstoord was geworden, zou een zekerheid worden voor hen die God toebehoren.

“Door de overtreding van die ene mens kreeg de dood de wereld in haar macht. Hoeveel meer is er door die andere mens, Jezus Christus, gebeurd! Door Zijn overvloedige genade is vrijspraak mogelijk geworden. Zij die deze grote gift van Hem aannemen, zullen samen met Hem leven en als koningen heersen.

-Romeinen 5: 17

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Vraag aan God om je te laten zien, waar wiggen van wantrouwen zitten tussen jou en Hem.
- Op welke gebieden merk je, dat je twijfelt aan Zijn liefde voor jou of aan Zijn bedoelingen met jou?
- Op welk gebied vertrou je meer op je eigen kunnen en wijsheid, waardoor je eerder verder van Hem vandaan bent geraakt, dan dichterbij Hem bent gekomen?
- Vraag aan God hoe je van de relatie met Hem op Zijn manier kunt genieten en niet volgens jouw gedachten.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Bespreek het volgende: Je kan wel gehoorzamen zonder dat je vertrouwt, maar je kan niet vertrouwen, zonder dat je gehoorzaamt.
- Denk eens terug aan momenten in je leven, waar jouw pogingen om goed te doen alleen maar een averechtse uitwerking hadden en de situatie alleen maar verslechterde.
- Wat voor dingen fluisterde de vijand in je oren om een wig te drijven tussen jou en God, zodat jouw vertrouwen in Hem werd uitgehold?
- Hoe denk je, dat God je kan helpen om Hem meer te vertrouwen? Vraag het aan Hem.

Wie had het offer nodig?

Gemeente? Waarom zou ik daar ooit naar toe gaan? Ik voelde me al zo beroerd. Ze zorgen er alleen maar voor, dat ik me nog beroerder ga voelen!

*-Een prostituee uit Chicago,
Citaat van Philip Yancey in
'What's So Amazing About Grace?'*

“Want God heeft zoveel liefde voor de wereld, dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven; zodat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.” (Joh. 3:16).

Ben ik de enige die vond, dat deze tekst niet zo'n erg groot nieuws bracht, toen ik hem voor de eerste keer hoorde? Ik weet wel dat ze gaat over de ongelofelijke gift van God, waardoor wij niet hoeven te sterven voor onze zonden. Voor ons is het ongetwijfeld iets geweldigs. Maar wat zegt het over God?

Toen ik dit als kind op de Zondagsschool hoorde, was mijn eerste reactie: “Als Hij zoveel van ons hield, waarom heeft hij het dan zelf niet gedaan?” Ik geef toe, dat ik misschien beïnvloed werd door de taken die ik thuis moest doen. Want pa hield zoveel van een goed onderhouden tuin, dat hij mij naar buiten stuurde, om het gras te maaien. Pa hield zoveel van zijn wijngaard, dat hij mij er naar toe stuurde om er in te werken. Pa hield zoveel van een ijskoude Pepsi, dat hij mij naar de koelkast stuurde om er eentje voor hem te halen.

Dus, waarom kwam God niet zelf in menselijke gedaante en onderwierp Hij zichzelf niet aan de meest pijnlijke en vernederende dood die je je maar kunt voorstellen? Neen, Hij stuurde in plaats daarvan Zijn Zoon; althans zo dacht ik. En mijn verwarring stopte daar niet. Hoewel ik dankbaar was, voor de redding waarin Hij had voorzien, had ik zo mijn gedachten over God, vanwege de manier waarop Hij dit had gedaan.

Wat voor Vader bevredigt zijn behoefte aan rechtvaardigheid door de dood van zijn eigen Zoon? Had Hij ons niet gewoon kunnen vergeven, zonder een onschuldig slachtoffer daarvoor te nemen? Als iemand mij onrecht heeft aangedaan en de enige manier waarop mijn woede gestild kan worden zou zijn dat ik iemand anders straf zodat ik hem (hen) kan vergeven, wat zegt dat dan over mij?

Als het kruis diende als Gods behoefte om door een menselijk offer tevreden gesteld te worden, en helemaal dat van Zijn eigen Zoon, dan hebben we toch nog wel aardig wat kritische vragen. Stel die vragen eens aan anderen en de meesten zullen het beantwoorden ervan uit de weg gaan, en betogen dat Gods eis om gerechtigheid ons bevattingsvermogen te boven gaat. Maar ik ben er van overtuigd, dat vanwege de dissonante perspectieven over God, die voortkomen uit een kijk op het kruis die gebaseerd is op ‘alleen’ maar verzoening, velen ervan zullen terugschrikken voor de intieme relatie die Hij zo graag met ons wil hebben.

Maar de niet te beantwoorden vragen zouden ons ertoe moeten leiden om onze misvormde kijk op het kruis te herzien. Vanaf de val van Adam zijn we God niet gaan zien als een liefhebbende Vader die ons uitnodigt om Hem te vertrouwen, maar als een eisende heerser, die tevreden gesteld moet worden. Als we vanuit die hoek starten, missen we Gods doel met het kruis. Want Zijn plan was niet de een of andere behoefte van Hemzelf te bevredigen ten koste van Zijn Zoon, maar veel meer een behoefte die wij hebben te bevredigen, ten koste van Hemzelf.

De dekmantel

Leven volgens het principe van ‘de vrede bewaren’ (m.a.w. ‘de ander tevreden stellen’) is een beangstigend spelletje, vooral als je het speelt met de Al-wetende, Almachtige God. Hoewel ik geen moment geloof, dat God het speelt, hebben velen van ons geleerd dat Hij dat wel doet, en daarom proberen we de ene keer genoeg te doen om Hem te behagen en de andere keer proberen we ons te verbergen, wanneer we bemerken dat we dat niet kunnen.

Op het moment, dat Adam en Eva van de vrucht aten, werden hun ogen geopend en zagen ze goed en kwaad. Het eerste kwaad dat ze zagen, was in henzelf. Hoewel ze naakt waren geweest vanaf het moment dat ze geschapen werden, waren zij zich nu bewust van het feit, dat ze naakt waren en ze zochten een bedekking voor hun schaamte.

Klaarblijkelijk was het eerste wat ze zagen dat groot genoeg was om hen te bedekken, vijgebladeren. Ze plukten er een paar af, vlochten die aan elkaar en ‘trokken’ ze aan. Ik krimp ineen alleen al bij de gedachte. Ik ben in vijgenboomgaarden geweest en ik weet hoe stekelig en jeukend die bladeren zijn. Als materiaal voor ‘ondergoed’ is het echt een slechte keuze, zoals trouwens de meeste dingen die we gebruiken om ons te ‘bedekken’.

Maar de werkelijke prijs voor hun schaamte zien we een tijdje later, wanneer God opnieuw in de Hof verschijnt. In plaats van zich veilig bij Hem te voelen, voelen ze zich genoodzaakt weg te rennen en zich te verstoppen. Merk op dat God Zich niet voor hen verborgen hield en Hij was ook niet boos op hen vanwege hun ongehoorzaamheid. In plaats daarvan kwam Hij naar hen toe, gewoon om bij hen te zijn. Zij waren degenen, die van schaamte ineenkrompen, in de hoop dat de bosjes hen zouden verbergen, iets wat de vijgenbladeren niet konden doen. Toen God dichterbij kwam, vertelden zij Hem over hun schaamte en hun falen. En zo zochten ze nog steeds 'bedekking'. Adam gaf Eva de schuld: "De vrouw .... gaf mij wat van de vrucht van die boom, en ik at het op." Geen wonder, dat zij zich niet veilig voelden in hun naaktheid. Ze waren ook naakt. Adam gaf zijn vrouw de schuld, om zichzelf 'vrij' te pleiten, en gebruikte 'haar schuld' om dezelfde reden als waarvoor hij de vijgenbladeren had gebruikt. Maar Adam legde niet alleen de schuld bij Eva. Het was niet alleen de vrouw, die hem had laten struikelen, maar "de vrouw die U mij gegeven hebt". Adam probeerde zelfs een deel van de verantwoordelijkheid bij God te leggen. Toen God Zijn aandacht op Eva richtte, gaf zij de schuld aan de slang die haar misleid had. De schepping was besmeurd en God vertelde wat de gevolgen waren van die misstap. Nu ze al geestelijk dood waren in de relationele verbrokenheid die er het gevolg van was, zouden ze ook de lichamelijke dood ervaren. God verdreef hen uit Zijn Hof, omdat Hij niet wilde dat ze ook nog eens van de Boom des Levens zouden eten en daardoor voor eeuwig in die zondige toestand zouden moeten verkeren. Door de eeuwigheid heilig te bewaren, bereidde God een veilige plek voor, voor hun uiteindelijke redding. 'De ziel die zondigt, zal sterven,' is een verklaring van genade en niet van boosheid. Het wil zeggen, dat zonde een einde kent en dat wij de gelegenheid hebben om terug te krijgen wat we verbeurd hebben.

Vredesvoorwaarden

Hun misstap had ernstige gevolgen voor de schepping en hun relatie met hun Schepper. Hij kon niet langer de vriend zijn die met hen in de Hof wandelde, omdat hun eigen gevoel van schaamte hen steeds ineen zou doen krimpen, elke keer dat Hij bij hen zou komen. Het kennen van goed en kwaad had Adam en Eva niet de vreugde gebracht die ze gedacht hadden te zullen ervaren. Omdat ze goed en kwaad hadden leren kennen, los van hun vertrouwen in God, misten ze de kracht om het kwade te weerstaan en het goede te kiezen. Zij ontdekten – en met hen alle generaties na hen – dat ze gevangen zaten in kwade lusten met hun destructieve gevolgen, en een overweldigend gevoel van schaamte. Toen God Zich daarna op aarde vertoonde, vielen zelfs de meest rechtvaardige mensen op hun gezicht, overspoeld door hun eigen gevoel van onwaardigheid. De vriendschap met zijn schepping, waar Hij naar zo verlangde, was gedwarsboemd. In plaats van Zijn vriendschap te zoeken, dachten de mensen er alleen nog maar aan Hem tevreden te stellen: door op de een of andere manier genoeg goed te doen om zo in Zijn gunst te kunnen blijven staan. De Schepper was iemand geworden die je vermeed, en niet iemand die je omhelsde. Deze schaamte is onze menselijke natuur zo binnengedrongen, dat dit streven naar verzoening zelfs in elke valse religie die de mensheid heeft bedacht naar voren komt. Vanaf de vroegste pogingen van stammen om de 'goden van de aarde' of de 'god van de regen' tevreden te stellen tot de meer gekunstelde religieuze systemen met hun afgoderij en traditie toe, was het doel altijd hetzelfde: Wat kunnen we doen om de wraak van de goden weg te nemen en hen gunstig gezind te maken? Hij houdt van me. Hij houdt niet van me. Goede tijden leiden tot zelfvoldaanheid en slechte tijden tot nog meer rituelen van berouwvol gebed, grote offers en goede daden. Hun offers begonnen in de vorm van kleine gebaren, met fruit of graankorrels, maar als de tijden steeds zwaarder werden, werden steeds grotere giften verlangd. Al spoedig werden dieren geofferd, en in veel culturen over de hele wereld werden mensenoffers de ultieme uitdrukking van overgave en toewijding aan hun 'would-be' god. Maar zo wilde de ware God niet gekend worden.

Ik zal er zelf in voorzien

Als je vandaag de dag naar Tel Meggido in Israel gaat, vind je daar een bergtop waarop een altaar staat, dat gebruikt werd om eerstgeboren mannelijke kinderen aan de goden van de Kanaaniëten te offeren. De gids zal je vertellen, dat dat altaar gebruikt werd toen Abraham in het Beloofde Land kwam. Ze dachten, dat ze hun god tevreden konden stellen met zulke offers. En dus was het voor Abraham niet ongeloofwaardig, toen de God die zijn leven had aangeraakt hem vroeg om zijn enige zoon te offeren. Alle andere goden in Kanaan deden dit, dus waarom zijn god niet? Maar deze God was geen valse god, zoals die anderen die geïnteresseerd waren in mensenoffers. Dit was de ware, levende God. Hij stond op het punt om Zichzelf aan Abraham te openbaren en Hij wilde dat Abraham wist, dat deze God niets gemeen had met Moloch, Baal of Ashera. Op Gods woord nam Abraham zijn zoon – zijn dierbare, die in zijn ouderdom was geboren – en ging op weg naar de berg Moria. Toen ze vlakbij de berg waren, merkte Izaak, dat ze geen offer hadden. "Het vuur en het hout is er, maar waar is het lam voor het brandoffer?" Het lijkt erop, dat het antwoord van Abraham niet zozeer getuigde van een briljant inzicht in Gods karakter, als wel een zijdelingse opmerking om de nieuwsgierigheid van zijn zoon te sussen. Niettemin sprak hij profetisch uit wat God hem wilde laten zien. "God zal zelf voor een lam zorgen voor het brandoffer, mijn zoon."

Pas later, toen zijn zoon vastgebonden op het altaar lag en Abraham het mes ophief om het in zijn zoon te steken, zag hij hoe profetisch zijn woorden waren geweest. "Abraham! Abraham! Leg het mes maar weg, en laat de jongen ongemoeid. Ik weet nu, dat je God vreest, omdat je hem Mij niet hebt onthouden, jouw zoon, je enige zoon" (Gen.22:12).

Abraham had oog in oog gestaan met de ultieme test van 'zijn-God-vertrouwen'. Hij ontdekte, dat het nooit Gods bedoeling was geweest dat hij zijn zoon zou moeten offeren. Nadat God Abraham had gewezen op een ram dichtbij in de struiken, offerde hij die in plaats van Izak. Abraham noemde die plaats in het vervolg "De Heer zal voorzien" (Jehovah Jireh), en hij begreep, dat zijn eerdere woorden meer waar waren geweest, dan hij ooit had kunnen bedenken.

God trok een streep, die Hem afscheidde van alle valse goden die de mensen ooit hadden gemaakt. De afgoden eisten offers voor hun eigen genoegdoening. Deze God zou voor het offer zorgen dat we nodig hadden, het offer dat eindelijk onze schaamte zou wegnemen en ons in staat zou stellen Hem te kennen zoals Hij werkelijk is.

Op de berg Moria gaf God Abraham een voorafschaduwning van wat hij letterlijk zou doen, zo'n drie duizend jaar later, op een andere heuvel daar niet ver vandaan, genaamd Golgotha. En dat zou geen vredesoffer zijn voor een boze God door wat voor soort offer dan ook dat wij zouden kunnen geven, maar een daad van een liefhebbende God die Zichzelf gaf voor hen die gevangen zitten in de zonde.

Hij was allesbehalve een bloeddorstige Heerser die een offer verlangde om zijn behoefte aan wraak te stillen. De Levende God geeft Zichzelf om de verbannen zonen en dochters terug te brengen. Hij had geen offer nodig om ons lief te kunnen hebben: Hij hield altijd al van ons.

Wij hadden een offer nodig voor onze schaamte, zodat we vrij zouden zijn om Hem weer lief te hebben. Aan het kruis heeft God het onweerlegbare bewijs geleverd dat Hij o zoveel van ons houdt. Voor hen die dat begrijpen, opent het een deur om te doen wat Adam en Eva niet konden doen op die rampzalige dag in de Hof: ons leven toevertrouwen aan de Levende God.

"Daarom is er nu geen veroordeling meer voor hen die in Christus zijn, omdat in Christus Jezus de wet van de Geest des Levens mij vrij heeft gemaakt van de wet van zonde en dood."

- Romeinen 8: 1-2

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Herken je de gevolgen van schaamte in je eigen leven?
- Wat voor pogingen heb je gedaan om je beter voor te doen ten opzichte van anderen, van jezelf en zelfs ten opzichte van God?
- Denk je, in je relatie met God, aan wat jij voor Hem kan doen of aan wat Hij al voor jou gedaan heeft?
- Vraag Hem je te laten zien hoe het 'verzoeningsdenken' je relatie met Hem vervormt en vraag Hem om je ervan te bevrijden, zodat je deel kunt hebben aan wat Hij in jou wil doen.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Denk eens samen na over de waarheid, dat de Ware God degene is, die Zich wil offeren voor ons, in plaats van dat een god eist dat wij offeren voor hem.
- In welke situaties probeer je nog steeds God tevreden te stellen door de 'offers' die jij brengt.
- Of verwijt je anderen ('daders'?) dat zij niets doen waardoor jouw pijn verzacht zou kunnen worden?.
- Hoe verandert dit (Punt 1) jouw kijk op het christendom?
- Neem eens even de tijd om God samen te danken, dat Hij voorzien heeft in alles wat we nodig hebben om een vertrouwelijke relatie met Hem te krijgen.

De kloek en haar kuikens

Ik had het christelijke geloof volkomen verkeerd begrepen. Ik merkte dat Jezus sterk was, wanneer ik verbroken, zonder kracht en zwak was. Pas toen ik aanvaardde dat ik te weinig geloof had, kon God mij geloof geven.

-Mike Yaconelli in "Abba's Child"

De bosbrand was onder controle gebracht en de brandweerlieden zorgden ervoor dat alle vuurhaarden gedoofd waren. Terwijl ze door het zwartgeblakerde landschap liepen, tussen de rooksierten door die van de smeulende overblijfselen kwamen, zag een van de brandbestrijders een grote hobbel op het bospad liggen.

Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het het verkoolde overblijfsel was van een grote vogel. Omdat vogels makkelijk kunnen wegvliegen voor de naderende vlammen, vroeg de brandbestrijder zich af, wat er met die vogel aan de hand was geweest, dat hij niet had kunnen ontsnappen. Was hij ziek geweest of gewond?

Hij liep naar het karkas toe om het met z'n laars van het pad af te schoppen. Op het moment dat hij dat wilde doen, werd hij echter opgeschrikt door wild gefladder bij zijn voeten. Vier kleine vogels fladderden uit het stof en de as weg, de heuvel af.

Het grootste gedeelte van het lichaam van de moedervogel had hen bedekt voor de laaiende vlammen. Hoewel de hitte erg genoeg was geweest om haar te verteren, hadden de jonge vogels bescherming gevonden onder haar lichaam. Ondanks het vuur was ze bij haar jongen gebleven. Zij was hun enige hoop op veiligheid en omdat ze bereid was haar eigen leven te riskeren, had ze hen verzameld en bedekt met haar eigen lichaam. Zelfs toen het door de pijn vrijwel ondraaglijk was geworden, en ze gemakkelijk weg had kunnen vliegen om elders opnieuw een nest te beginnen bleef ze zitten, temidden van de woedende vlammen.

Haar dode karkas en haar vluchtende jonkies vertelden een duidelijk verhaal: zij had het ultieme offer gebracht om haar jongen te redden. Het illustreert ook een nog grootser verhaal: en dit verhaal is haast niet te vatten. In dit verhaal gaat het om de Schepper van hemel en aarde, die precies hetzelfde doet om Zijn weerspannige kinderen te redden van de ondergang.

De ergste vloek

Jezus was omringd door Zijn ergste vijanden. Niemand zorgde voor meer last dan de oudsten en de Farizeeers in Jeruzalem. Het leek erop dat hun enige prioriteit was, het beschermen van hun positie in de maatschappij en te proberen af te rekenen met deze wonderwerkende leraar, het ene moment door een mengeling van afgunst en minachting en het andere moment door geveinsde bijval wanneer ze bang waren voor het volk. Als we zeggen, dat zij de meest onoprechte mensen waren, met wie Hij te maken kreeg, zou dat een zwakke uitdrukking zijn. Zij camouflerden altijd hun ware motieven en daden, om heiliger te lijken dan zij in werkelijkheid waren.

In Zijn laatste woorden gericht tot Jeruzalem, enkele dagen voor Zijn dood, onmaskert Hij hen: huichelaars, die het werk van de liefhebbende God tot een religie hadden gemaakt, die zij misbruikten voor hun eigen zaak en hun gevoel van belangrijk-zijn.

Hij stelde ze aan de kaak, omdat ze mensen afhielden van de werkelijkheid van het Koninkrijk, omdat ze bekeerlingen maakten die ze vervolgens nog meer gebonden maakten, omdat ze hun prioriteiten verkeerd legden, omdat ze deden alsof ze rechtvaardig waren, aan de buitenkant, terwijl ze van binnen vol waren van het kwade, omdat ze de 'oude' profeten verheerlijkten en de profeten van hun tijd verwierpen.

De laatste aanklacht was zeer ernstig. "Jullie adderengebroid," noemde Jezus hen, "hoe willen jullie het oordeel van de hel ontlopen?" In de komende tijd zou God opnieuw Zijn boodschappers zenden, maar zij zouden hen martelen en doden. Jezus waarschuwde hen, dat zij vanwege hun daden verantwoordelijk gehouden zouden worden, omdat ze "schuldig waren aan al het rechtvaardige bloed dat op aarde vergoten was".

Wat een vloek! Ze zouden verantwoordelijk gehouden worden voor het bloed van elke rechtvaardige vanaf de dag, dat Kain zijn broer Abel doodsloeg. Hij kon de gevolgen daarvan al zien neerkomen op hen, als een toernige vuurstorm, die hen zou verteren in hun zonde.

Vind je ook niet, dat deze woorden helemaal niet bij Jezus horen? Zijn boodschap van liefde en vergeving hadden het land geraakt en enkelen van de meest zondige mensen van die tijd tot Hem getrokken. En toch werden deze reilgeuze leiders door hem veroordeeld door de meest verschrikkelijke uitspraken. Had Hij ze volkomen verworpen?

Op het eerste gezicht lijkt dat zo te zijn, maar kijk eens even nauwkeuriger. Al lijkt het erop, dat Hij behagen scheidt in hun aanstaande vernietiging, toch biedt Hij aan om Zijn leven te riskeren om zo deel te hebben aan hun redding. In woorden die zowel poëtisch als 'to the point' zijn, doet Hij ze een ongelofelijk aanbod.

Onder Zijn vleugels

'O Jeruzalem, Jeruzalem, stad die de profeten vermoordt en de mannen die naar haar zijn toegestuurd, dood gooit met stenen! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bij elkaar willen brengen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels bijbrengt. Maar u hebt het niet gewild!

- Mattheus 23: 27

Ze hadden God en de boodschappers die Hij had gestuurd verworpen. Ze hadden de zwaarste veroordeling voor hun daden verdiend en toch wilde Jezus hen tot Zich trekken en hun vernietiging dragen. Hun stad zou worden veroverd en hun kinderen zouden worden vernietigd als gevolg van een zelfzuchtig leven, in plaats van te vertrouwen op de Levende God.

Jezus riep hetzelfde beeld op, als wat de brandbestrijder in het bos had gezien. Hij stelde zichzelf voor als een kloek die probeert haar kuikens bij zich te roepen om hen te beschermen. Dat gebeurt alleen wanneer er gevaar voor hen dreigt. Een kloek zoekt haar kleintjes niet en ze knuffelt hen ook niet in slaap. Maar als er een roofdier aankomt of het kippenhok vat vlam, dan zal ze proberen ze onder haar vleugels te verzamelen. Ze trekt hen dan onder zich en bedekt hen met haar lichaam, daarbij haar eigen leven riskerend voor hun veiligheid. Jezus kon de vuurstorm die het gevolg was van hun eigen zonde Jeruzalem al zien naderen. Deze zou hen volkomen verslinden. Zelfs hoewel velen enkele dagen later om Zijn kruiging zouden schreeuwen, wilde Hij hen redden. Net zoals de kloek, bood Hij hen een veilige plek aan onder Zijn vleugels, bereid om het vuur te verdragen tot aan de dood toe, om een ieder die wilde komen te redden.

Waar het zo makkelijk voor Hem zou zijn geweest om hen aan hun lot (wat zij verdienden) over te laten, zou Hij blijven om het naderende vuur in al haar hevigheid onder ogen te zien. Wat beweegt een vogel te blijven zitten, met haar kleintjes onder haar vleugels, wanneer het vuur steeds dichterbij komt en vervolgens haar nek en rug verschroeit? Hoe was het mogelijk dat God Zelf de furie van Zijn toorn vanwege onze zonden verdroeg en tot aan het einde toe op Zijn plek bleef, opdat degenen die onder 'Zijn vleugels' zaten gered zouden kunnen worden? "Maar jullie wilden niet." Het verhaal kende een tragisch einde voor hen die rond Jezus stonden op die dag. Niet bereid om tot Hem te komen, zouden ze het vuur zelf moeten verdragen tot het bittere einde. Ik betwijfel of er woorden zijn die het hart van de Vader meer doen breken dan deze. Na alles wat Hij voor hen had gedaan om hen te verlossen uit de verwoestingen van de zonde, wilden ze niet komen.

Niet alle kuikens rennen naar hun moeder toe als er gevaar is. Sommigen worden opgepeuzeld, of doordat ze door angst verlamd worden of doordat ze op eigen houtje proberen zich te redden. Ze kan niet achter ieder kuiken aanrennen om ze te verzamelen. Zij moeten naar haar toe komen. Dat is alles wat de jonge kuikens in het bos hadden gedaan om veilig te zijn. Ze hoefden het niet te verdienen, alles wat ze moesten doen was onder de vleugels van de moeder kruipen voor bescherming.

Degenen die dat deden werden gered. Degenen die dat niet deden werden opgegeten. Het maakte niet uit of ze vonden dat ze een 'beter' idee hadden. Het maakte ook niet uit of ze dachten dat ze hard genoeg konden wegrennen. Het enige wat telde was dat ze bereid waren de roep van hun moeder te vertrouwen.

De meeste mensen in Jeruzalem in die tijd wilden Jezus' roep niet accepteren en zouden het komende vreselijke oordeel op hun eigen voorwaarden moeten trotseren. Maar het verhaal hoeft voor jou niet op die manier te eindigen. Als je wilt kan je alle manieren om jezelf te redden opgeven en naar Hem toe rennen. Hij zal je naar Zich toetrekken, onder Zijn vleugels, en op Zich nemen wat jij nooit zou kunnen verdragen.

Grenzeloos geduld

Kijk eens even hoeveel onze keuze in Christus lijkt op de keuze die Adam en Eva in de Hof moesten maken. Als zij op de liefde van de Schepper voor hen hadden vertrouwd, hadden ze niet hoeven terugvallen op hun eigen werkwijze om op God te lijken. Maar vanaf het moment, dat ze begonnen te twifelen aan Zijn liefde, konden ze alleen nog maar terugvallen op hun 'wijsheid', die jammerlijk onvoldoende bleek te zijn.

De oudsten in Jeruzalem stonden (ook) voor zo'n keuze. Zouden ze vertrouwen op hun eigen religieuze manier om zichzelf te redden, of zouden ze op Gods werk in Jezus vertrouwen? Onthoudt, dat het hier niet ging om genotzuchtige mannen die hun lusten botvierden in openlijke zondige daden. Neen, de misleiding voor hen was net zoals die voor Adam en Eva. Dit waren mannen die godvruchtig probeerden te zijn, althans zo dachten ze. Zij hielden zich aan lastige rituelen en tradities, omdat ze dachten, dat ze daardoor op God zouden gaan lijken. Ze verachtten werelds genot om zo Zijn goedkeuring te krijgen. Maar 'goed zijn' was niet genoeg.

Ze probeerden nog steeds zichzelf te redden en ze zouden net zo in de moeilijkheden komen als Adam en Eva. Ongeacht hoe rechtschapen ze er aan de buitenkant ook uit zouden zien, het zou hen niet dichterbij God brengen. Ze vertrouwden nog steeds op wat zij deden, in plaats van op Hem.

Jezus ontmaskerde dat het duidelijkst, toen Hij een van hen riep. Paulus, die eerst Saulus werd genoemd, was opgegroeid als leerling-Farizeeër. Alles in zijn leven was afgestemd op hun gedragscode, zo zelfs, dat hij later kon zeggen, dat niemand zo had geijverd voor God als hij. En wat betreft de gerechtigheid volgens de wet, was hij onberispelijk. Met zo'n indrukwekkend getuigschrift zou je denken dat hij zeer geschikt was voor Gods werk. Vuilnis! Zo noemde Paulus die gedachtengang. Het was roemen in het vlees, zei hij, en dat vlees had hem niet gered. Het had zijn zonde alleen maar nog dieper onderhuids geschoven. Hoewel hij een van de meest rechtvaardige mensen in zijn tijd leek te zijn, was hij in werkelijkheid vol zonde. Hij noemde zichzelf de ergste zondaar, omdat zijn religieuze buitenkant alleen maar een dekmantel was voor de zonde die hem van binnenuit vernietigde. Hij noemt zichzelf een 'godslasteraar en een vervolger en een gewelddadig persoon'. Vergis je niet, deze uitspraak van hem was niet alleen maar een stuk nederigheid uit de mond van een man van genade. Paulus probeert iedereen die maar wil luisteren ervan te overtuigen, dat zelf-gerechtigheid helemaal geen gerechtigheid is. Gedreven als hij was geweest om een lid van de geestelijke elite van zijn tijd te zijn, kwam hij er achter dat hij diep in zonde leefde. Toen Jezus op zijn weg kwam, was hij in feite Gods volk aan het vermoorden, terwijl hij dacht, dat hij Gods werk aan het doen was. Waarom redde Jezus Paulus? In de woorden van Paulus: "Maar God heeft mij vergeven, opdat Jezus Christus mij zou kunnen gebruiken als een voorbeeld, om te laten zien hoeveel geduld Hij heeft. Zo zullen ook anderen beseffen, dat zij eeuwig leven kunnen krijgen." (1Tim. 1:16). Ik heb mensen ontmoet die ervan overtuigd waren, dat zij veel te slecht waren voor God dat Hij hen nog zou willen toelaten. Ik heb vaak op deze tekst gewezen en hen gevraagd of zij iets hadden gedaan, dat erger was dan wat Paulus had gedaan. En ik heb nog nooit iemand ontmoet, die daar een bevestigend antwoord op gaf. God heeft Paulus gered, en dus kan de meest gebroken, kapotte en zondige persoon onbelemmerd naar Hem toe rennen, om onder Zijn vleugels te schuilen. Alles wat ze hoeven te doen, is 'komen'.

Een echte bedekking

Toen God Adam en Eva uit de Hof wegstuurde, keek Hij vol mededogen naar hun bedekking. Hij nam hun 'ondergoed', gemaakt van vijgenbladeren weg, en gaf hen kleding ('bedekking') gemaakt van dierenhuiden. Dat was niet alleen een daad van mededogen, het had ook een profetische betekenis. Het bloed, dat die dag voor hen vergoten werd, getuigde van een dag in de toekomst, waarop de dood van Jezus voor de bedekking zou zorgen die ze werkelijk nodig hadden. Schaamte smeekt om een bedekking. We hebben al gezien, dat schaamte zich uit door anderen de schuld te geven - zelfs God geven we de schuld - voor de keuzes die we zelf gemaakt hebben, en voor onze eigen zwakheid. En nu zien we hoe schaamte religie voor hetzelfde doel kan gebruiken. We leven in een wereld waarin iedereen (be-)dekking zoekt om zichzelf te beschermen. Daardoor kunnen relaties in een geestelijke omgeving zo pijnlijk worden dat men de ander omlaag haalt om er zelf beter door te lijken. We spannen ons in om beter te zijn dan onze gelijken, zodat we ons beter voelen dan hen. We nemen anderen dingen kwalijk om op die manier onze eigen zwakheden niet onder ogen te hoeven zien. We roddelen over de fouten van anderen, zodat we ons zelf beter voelen. We zoeken zelfs naar religieuze gewoonten die ons een zeker gevoel geven, zodat we de twijfels die ons aanvallen kunnen negeren. Het lijkt erop, dat we allemaal vastbesloten bezig zijn om onze eigen ontoereikendheid te verbergen en onze eigen zekerheid na je jagen. En wanneer we dat doen, lijken we op kleine kuikentjes die om het brandende kippenhok rondrennen, terwijl ze bladeren op hun kop gooien in de hoop dat dat wel zal helpen. Maar dat helpt niet. Er is maar een bedekking die ons kan beschermen en redden, en dat is Jezus Zelf. Hij heeft de vuurstorm doorstaan voor ons, zodat degenen die onder Zijn vleugels kruipen daar veilig zullen zijn. Hij is de enige bedekking, die ons ogenblikkelijk bevrijdt van onze schande en schaamte en ons bevrijdt van gebondenheid door de zonde. Zoek dekking in Hem. Leer vandaag – en voor de rest van je leven -om onder Zijn vleugels te gaan leven. Hoe doe je dat? Door Hem in elke situatie waarin je terechtkomt volkomen te vertrouwen. Natuurlijk is dat makkelijker gezegd dan gedaan. Als we midden in de moeilijkheden zitten, is het zeer waarschijnlijk dat we aan Gods motieven jegens ons gaan twijfelen. Zou dat de stem van de slang kunnen zijn, die ons weer iets in het oor fluistert? "Als God je niet geeft wat jij vindt dat nodig is, dan moet je het misschien zelf pakken?" Op onze 'eigen wijsheid' vertrouwen is zo gemakkelijk, dat we het al doen voordat we er erg in hebben. Er is maar een plek, waar we het vertrouwen op God, dat aan stukken viel in Eden, terug kunnen vinden: bij het kruis van Jezus Christus. Zijn bereidheid om Zijn leven te geven voor het onze, levert het onweerlegbare bewijs van Zijn liefde voor ons, voor jou. Als je begrijpt, wat er werkelijk aan het kruis is gebeurd, zal je weten hoeveel er van je gehouden wordt. Als je weet hoeveel er van je gehouden wordt, zal Hem vertrouwen net zo makkelijk zijn als ademen.

"Wat mijzelf betreft, ik zal alleen maar hoog opgeven van onze Heer Jezus Christus, die aan het kruis gestorven is. Samen met Hem is de wereld voor mij dood en ben ik voor de wereld gestorven."

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Op welk gebied probeer jij jezelf te redden, door je eigen vindingrijkheid te gebruiken ten einde te overleven, in plaats van dat je erop vertrouwt, dat Jezus je zal leiden zoals Hij dat wil doen?
- Is Zijn grenzeloze geduld niet verbazingwekkend? Zelfs na onze ergste daden, staat Hij klaar om ons te bedekken met Zijn vleugels en ons veilig te laten zijn in Hem.
- Vraag Hem je te laten zien, wat dat voor jou persoonlijk wil zeggen en je te leren hoe je elke dag en in elke omstandigheid kunt leven in het vertrouwen, dat Hij van je houdt.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Wat heb jij kunnen halen uit het verhaal van de kloek en haar kuikens?
- Heb jij ooit religie gebruikt als een middel om je schaamte te bedekken? Hoe?
- Wat vind jij makkelijker: onder Zijn vleugels rennen of uitvissen hoe je de dingen zelf kunt doen? Hoe komt dat denk je?
- Geef eens een voorbeeld van Gods grenzeloze geduld en dank Hem samen in gebed voor Zijn geweldige trouw, ook voor de zwaksten onder ons.

Wat er werkelijk gebeurde aan het kruis

“Wat heeft deze doodgewone mensen (die zulke lafaards waren, dat ze niet bij het kruis durfden te staan voor het geval ze er mee te maken zouden krijgen) veranderd in helden die zich door niets en niemand lieten stoppen? Oplichterij? Een hallucinatie? Spookachtige onzin in een donkere kamer? Of iemand die rustig deed wat Hij gezegd had dat Hij zou doen: dwars door de dood heen lopen?”

- J.B. Phillips, 'Is God at Home?'

De gebeurtenissen in het aardse leven van Jezus zijn goed gedocumenteerd. Alle schrijvers van de evangelieën vermelden Zijn ondervraging door de religieuze leiders van Jeruzalem, Zijn verhoor voor Pilatus, dat Hij gezeseld werd door Romeinse soldaten en Zijn kruisiging. De vernedering en de lichamelijke foltering tot de dood erop volgde aan het kruis zijn het onderwerp geweest van vele preken en boeken. We weten heel goed welke folterende pijn Hij heeft gevoeld toen Hij aan een kruis werd genageld met een doornenkroon op Zijn schedel gedrukt en we weten ook hoe Zijn foltering in hevigheid toenam in de laatste drie uren toen Hij daar hing, letterlijk 'blootgesteld' aan de blik van de mensen en bespot door Zijn lasteraars.

Het gewicht van dat moment echter is niet zo gemakkelijk te vatten. Het gezichtspunt dat de meesten van ons hebben, dat uitgaat van de gedachte dat God tevreden gesteld moest worden aan het kruis, gaat ongeveer als volgt: omdat Jezus een zondeloos leven leidde, hoefde Hij niet te sterven. Hij onderwierp Zich echter aan het verlangen van de Vader en als offer werd de schuld van onze zonden op Hem gelegd. En daarom gaf God Hem de straf die wij door onze zonden hadden verdiend. Het vonnis werd uitgevoerd en God was tevredengesteld, zodat onze zonden nu zijn kwijtgescholden en wij gerechtvaardigd voor de Almachtige God kunnen staan.

Hoewel dit scenario misschien tegemoet komt aan ons eigen gevoel van schande en schaamte vanwege onze zonden en ons falen, vertelt ze slechts een deel van het verhaal. Als we verder gaan, geeft dit gezichtspunt een beschrijving van de Vader en de Zoon alsof Zij een Goddelijke versie van 'goede agent/slechte agent' zijn. Ten einde de eisende Rechter van het universum ervan te weerhouden de volle lading van Zijn toorn over ons uit te gieten, haastte Jezus Zich naar het toneel en wierp Zich tussenbeide. In Zijn toorn doodde God Hem en zo werd Zijn boosheid bekoeld.

Maar dat is slechts een aards gezichtspunt van die ongelofelijke gebeurtenis. In de Schrift zien we vele lichtplekken die een veel grootser perspectief bieden. Hier zien we wat er in God plaats heeft gevonden: het werk dat een Vader en een Zoon samen tot stand brachten, niet om de boosheid van God te sussen, maar om ons schoon te wassen van zonde. Hun bedoeling was niet, om de zonde te straffen, maar om haar kracht te vernietigen en een weg te banen waardoor de mensheid gered zou worden van de droesem van de zonde en de relatie te herstellen die God altijd al gewild had met Zijn volk.

Wat we vanuit dit gezichtspunt zien, is niet het verhaal van een gestraft slachtoffer, maar van iets veel luisterrijkers.

Niet alleen een slachtoffer

Jazeker, Jezus werd onmenselijk gefolterd en het was duidelijk de bedoeling van de Romeinse soldaten, dat de extreme folteringen Zijn leven zouden beeindigen. Maar dat is niet het hele verhaal. Er is niets en niemand dat de Zoon van God zou hebben kunnen doden.

Jezus was niet het slachtoffer van de leugens van de religieuze leiders noch van de verdorven Romeinse politieke handelwijze. Geen enkele mate van foltering zou voldoende geweest zijn om Hem te doden. De dood zou pas intreden als Hij er Zich aan over gaf. “De Vader houdt van Mij, omdat Ik Mijn leven geef en het later zal terugnemen. Niemand berooft Mij van het leven; Ik geef het uit eigen vrije wil.” (Joh. 10:17-18).

Alleen de ziel die zondigt, zal sterven. Aangezien Jezus geen zonde kende, kon de dood Hem niet overmeesteren. In plaats daarvan onderwierp Hij Zich er aan voor iets goeds. Hij onderwierp Zich niet aan de gebeurtenissen aan het kruis, maar als laatste gaf Hij Zijn geest in de handen van God en gaf Hij Zichzelf over aan de dood.

Noch Adam en Eva in de Hof, noch Jezus aan het kruis waren het slachtoffer van de keuzes van andere mensen. In de oorspronkelijke schoonheid van de onbezoedelde Schepping, konden Adam en Eva zich er niet toe zetten om God te vertrouwen en hun eigen begeerten los te laten. Maar in de folterende gruwel van het kruis en de diepste duisternis die daar over Hem kwam, gaf Jezus Zich bewust en ieder moment over aan de wil van Zijn Vader.

Hij had op elk ogenblik tijdens dit proces de pijniging kunnen stoppen, een legioen engelen kunnen roepen en degenen die Hem wilden doden wegvagen. Wat een verbazingwekkende daad! Ik geloof niet, dat ik me ooit willens en wetens aan de donkerste tragedies in mijn leven heb overgegeven. Ik voel zelden dat ik nog controle heb als de omstandigheden wanhopig worden of wanneer mensen met slechte bedoelingen misbruik van me maken. Als ik een legioen engelen had kunnen roepen om een einde te maken aan mijn pijnlijke omstandigheden, dan zou ik dat gedaan hebben. Ik heb de pijnlijke perioden in mijn leven overleefd, niet omdat ik daarvoor koos, maar omdat er gewoon geen andere optie was. De enige keuze die ik had, was of op een Goddelijke manier erop reageren of op een zelfzuchtige manier.

Ik waardeer het kruis zoveel meer, nu ik weet, dat Hij zo'n vijandschap heeft willen verdragen, terwijl Hij volle vrijheid had om op ieder zwak moment het te beeindigen. Zoals de vrijheid van keuze ons in gebondenheid heeft gebracht, heeft de vrijheid van keuze van Jezus ons in de gelegenheid gesteld om er weer los van te komen. Zijn voorbeeld herinnert me er ook aan, dat wij ook geen slachtoffers zijn. Zelfs al doen anderen soms afschuwelijke dingen tegen of met ons, wij hebben nog steeds de vrijheid om het kwade te overwinnen door op Hem te vertrouwen. Nog steeds verzoent Hij de donkerste momenten van het leven door het wonder van Zijn genade.

Niet alleen Jezus...

Ik geef meteen toe, dat de relatie tussen Vader, Zoon en Geest een mysterie is, dat ons vermogen om het juist te definiëren te boven gaat. Maar ik brak m'n hoofd erover, dat God op de een of andere manier in staat is geweest om Zichzelf te 'splitsen' aan het kruis. De algemene opvatting aangaande het kruis schijnt te zijn, dat God de Vader Zijn toorn uitstortte over God de Zoon, terwijl Hij op gepaste afstand stond.

Zo'n gedachte ontkent niet alleen de essentie van Gods wezen, maar vervormt ook wat er aan het kruis plaatsvond. Paulus schreef, dat "God de wereld met Zichzelf verzoende in Christus..". God was niet een afstandelijke waarnemer, maar een deelnemer. Hij heeft Jezus niet gezonden om iets te doen, wat Hij niet wilde doen; maar God handelde door Jezus, om onze verzoening tot stand te brengen.

Sommigen van ons vatten de roep van Jezus zo op, dat Zijn Vader Hem had verlaten op het donkerste ogenblik, omdat de Vader de Zoon de rug moest toekeren. God kon het niet verdragen om zonde te zien, zodat toen onze zonden op Hem gelegd werden, God Zijn gezicht moest afwenden van Zijn Zoon.

God is nooit weggerend van de zondige mensheid. Hij verborg Zich niet voor Adam en Eva in de Hof. Zij verborgen zich voor Hem, toen Hij hen zocht. Het is God niet die het niet kan verdragen zonde te zien, maar wij in onze zonden kunnen het niet verdragen om naar God kijken. Hij is niet degene die zich verbergt. Dat zijn wij. God is machtig genoeg om naar zonde te kijken en er niet door besmet te raken. dat heeft Hij altijd al gedaan. Dat deed Hij ook aan het kruis.

In Hoofdstuk 16 zullen we nader gaan bekijken waarom Jezus uitriep: "Mijn God, Mijn God, waarom heeft U Mij verlaten!" Waar het hier om gaat, is, dat God in Zijn totaliteit betrokken was, in alle aspecten van dit ongelofelijke plan. Met ons beperkte inzicht kan de smart die op die dag door de Godheid heen rimpelde zelfs niet gepeild worden.

Maar het is belangrijk, dat we inzien dat zij samenwerkten, samen het proces doorstaan hebben om de zonde te vernietigen en zo degenen die zij liefhadden te bevrijden. Jezus was niet het slachtoffer en Zijn Vader was niet de tiran. Zij voerden een plan uit – Vader, Zoon en Geest – dat zij al hadden opgesteld op de dag dat zij besloten hadden een man en een vrouw te scheppen. Zij zouden samen de prijs betalen voor de relatie die zij zo heel graag wilden delen.

Niet alleen maar schuldig aan zonde

"Want God nam Christus, die geen zonde gedaan had, en belastte Hem met onze zonden. In ruil daarvoor rekent God de rechtvaardigheid van Christus aan ons toe."

- 2 Cor. 5:21

Als we zeggen, dat God onze zondeschuld op Jezus heeft gelegd, zodat Hij Hem kon straffen, missen we het belangrijkere gegeven, dat Jezus geen schuld had aan onze zonden: Hij werd de zonde zelf. Let erop, dat het woord hier in het enkelvoud staat en dat er niet over zondige daden gesproken wordt, maar over de wortel zelf: die egocentrische, op zichzelf vertrouwende natuur, die zichzelf boven God stelt.

Paulus schreef, dat op een bepaald moment in de tijd God Jezus tot de personificatie van de zonde maakte. Hoewel dat op het eerste gezicht iets van minder belang lijkt te zijn, is het van cruciaal belang als we willen inzien, wat er werkelijk aan het kruis heeft plaatsgevonden. Hij rekende niet alleen met onze zonden af, maar met de aard van de zonde zelf.

Doordat God toestond, dat de zonde Zijn Persoon door de Zoon aanraakte, zou Hij in staat zijn om te zegevieren, in Zichzelf, over dat waar wij geen macht over hebben. Door het vleselijke lichaam van Jezus, stond de zonde recht tegenover de macht van God, en zoals we zullen zien, overwon God de zonde volkomen. Dit onderstreept de dwaling, dat wij in staat zouden zijn om tot God te naderen via de wet of door middel van onze prestaties.

En zo neemt God de zonde Zelf op Zich en door het fysieke lichaam van Jezus bewerkt Hij wat de wet niet kon doen: "Hij veroordeelde de zonde in de zondige mens" (Rom.8:3). Merk op, dat het hier niet om zondige mensen die veroordeeld worden gaat, maar om de zonde in hen. Dat wij in Jezus niet (meer) veroordeeld worden komt, doordat Hij de zonde in Zichzelf veroordeeld heeft. Ze kon het niet van Gods macht winnen en doordat God de macht van de zonde verbroken heeft, heeft Hij de deur geopend voor allen die ervan bevrijd willen worden en willen leven in en door het leven van de Vader.

Niet alleen de straf

Merk ook op dat God niet gericht is op onze zonden als zodanig, als wel op de macht van de zonde zelf. Dit is cruciaal. Want het kruis was niet alleen maar een daad van 'de zonde straffen'. Het ging er niet om dat Jezus slechts een stap naar voren deed als een onschuldig slachtoffer dat onze plaats innam op het schavot. Het is zeker ook zo dat dit beeld iets tot uitdrukking brengt van wat er gebeurde, maar de straf op zich breekt de macht van de zonde niet.

We zien dat ook in onze eigen maatschappij. Kinderen die gestraft worden omdat ze stout zijn geweest, zoeken vaak een manier om het de volgende keer beter te verbergen, maar ze doen het gewoon weer. Zoveel mensen die in de gevangenis hebben gezeten voor een vergrijp, merken dat ze binnen korte tijd na hun invrijheidstelling weer hetzelfde doen. We weten toch allemaal dat de begeerten van ons vlees vaak sterker zijn dan de dreiging met straf of de nadelige gevolgen?

Neen, het kruis ging niet in de eerste plaats over het voltrekken van een straf. Het ging over de macht van de zonde overwinnen. In de Zoon heeft God niet slechts de zonde gestraft, maar Hij zorgde voor het tegengif, doordat Christus in staat was vol te houden totdat de zonde zelf vernietigd was.

Welnu, allen die Hem aannemen kunnen leven door de uitwerking van dat tegengif, en door een steeds diepere relatie met de Schepper de zonde overwinnen.

"Want God nam Christus, die geen zonde gedaan had, en belastte Hem met onze zonden. In ruil daarvoor rekent God de rechtvaardigheid van Christus aan ons toe."

- 2 Cor. 5:21

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Wat komt het eerste in je gedachten als je nadenkt over de dood van Jezus?
- Denk eens even verder dan de fysieke aspecten en zie wat er plaatsvond tussen de Vader en de Zoon, toen zij zorgden voor een plek voor jou waar je veilig kan zijn voor de vernietigende kracht van de zonde.
- Hier kan je niets anders doen, dan God eenvoudigweg danken voor deze ongelofelijke gift.

Voor discussie in de kleine groep:

- Deel met elkaar hoe het verhaal van het kruis je leven heeft aangeraakt. Welke gebeurtenissen springen er voor jou uit?
- Wat speelde er zich af tussen de Vader en de Zoon op die momenten, denk je?
- Wat betekent dat voor jou, dat Jezus de zonde zelf werd? Praat daar over met elkaar.
- Lees eens samen het verslag over de kruisiging in een van de evangeliën en dank God samen voor hoever God is gegaan om ons leven in Zijn Naam te kunnen geven.

Het tegengif tegen de zonde

Als je innig liefhebt, zal je erg bezeerd worden. Maar het is nog steeds de moeite waard.

-C.S.Lewis in 'Shadowlands'

Het was de aangrijpendste demonstratie van toorn die ik ooit gezien heb. Ik had mijn gezin meegenomen naar de bergen van Sierra Nevada om daar te gaan kamperen, om de hitte van ons huis beneden in het dal te ontvluchten en te genieten van wat rust en ontspanning. Ik zat opgekruld in een grote leunstoel en was verdiept in een roman. Mijn vrouw Sara stond op het punt om bij me te komen zitten, toen we plotseling ons twee jaar oude zoontje Andy hoorden gillen van de pijn.

Hij was op de grond aan het spelen, niet ver van onze kampeerplek. Toen ik opkeek, zag ik hem met zijn voeten op de grond terwijl hij wild met z'n armen stond te zwaaien. Om hem heen zwermde een heleboel insecten, in het licht van de zon en Sara had meteen in de gaten dat het bijen waren. Op de een of andere manier had hij op hun nest getrapt en nu vielen ze hem woest aan.

Voordat ik me uit de stoel had kunnen hijsen, rende Sara al op zijn gegil af. Hoewel ze allergisch is voor bijensteken en gestoken werd, mepte ze boos naar de bijen, tilde haar zoon op en bracht hem in veiligheid. Toen ik bij hen kwam, aaide ze hem over zijn bol en troostte hem, terwijl ze nog zat na te hijgen vanwege de dosis adrenaline die nog steeds door haar aderen ging. Al gauw begon ze te reageren op het vergif en we brachten haar naar het ziekenhuis voor behandeling.

Als je een beeld wilt hebben van Gods toorn, dan denk ik dat dit heel geschikt is. Ze was zo boos, als ik haar nog nooit eerder gezien had. Maar haar boosheid was niet op Andy gericht en ze was ook niet uit op vergelding. Ze nam gewoon zelf een risico, door iemand van wie ze zo veel hield te redden.

De toorn van God

Dat is nu waar Gods toorn op lijkt. Hij ziet het kwaad dat Zijn Schepping bederft en de mensen van wie Hij houdt vernietigt, en Hij zal ervoor zorgen dat het verdwijnt. Zijn toorn vernietigt het kwaad en de verdorvenheid en als zodanig is die toorn niet het tegenovergestelde van Zijn liefde, maar een uitdrukking van die liefde. Ze moet het voorwerp van Zijn genegenheid beschermen en bevrijden.

Ik weet zeker, dat toen mijn zoon zijn moeder aan zag komen rennen met vlamme ogen, hij aanvankelijk dacht dat hij gestraft zou worden. Al wist hij niet wat hij fout had gedaan, deinsde hij toch terug toen ze dichterbij kwam. Pas nadat ze hem in veiligheid had gebracht besefte hij, dat hij niets had te vrezen.

Ik denk dat ons schaamte-gevoel jegens God hetzelfde doet. Iedere keer wanneer we zien dat God zonde vernietigt, denken we dat die boosheid op ons is gericht. Maar daar is die toorn niet in de eerste plaats op gericht. "Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen..." (Rom.1:18)...

God is er niet op uit om mensen te vernietigen, maar de zonde die Zijn volk vernietigt. In die zin is Gods toorn veel eerder genezend dan straffend. Haar primaire doel is niet om ons pijn te doen, maar om ons te helen en te verlossen.

Dat wil niet zeggen, dat Gods toorn uiteindelijk geen mensen verteert. In de Schriften betekende Gods verterende aanwezigheid vaak het einde van mensenlevens, van hen die zich zo aan het kwaad en de verdorvenheid hadden overgegeven, dat die twee niet langer te scheiden waren.

Dus, net zoals Gods toorn zonde verteerde, verteerde ze ook mensen die zo in zonde verstrikt zaten, dat ze niet meer openstonden voor Gods genade.

Israël kon alleen het Beloofde land innemen, omdat de volken voor hen zich zo hadden overgegeven aan slechtheid, dat ze niet meer te redden waren. Daarom gaf God het land niet meteen aan Abraham (toen hij daar aangekomen was), maar wachtte Hij totdat de maat van hun zonde vol was. Toen gaf Hij het aan de kinderen van Israël.

Is het niet interessant, dat aan het eind van het boek Openbaringen zelfs degenen die weten dat ze de levende God hebben onteerd, Hem vervloeken in plaats van dat ze zich bekeren? Het lijkt erop dat God de rampen in de laatste dagen gebruiken zal om de samenleving te polariseren, opdat zij die tot Hem willen komen de volle gelegenheid hebben om dat te doen. En degenen, die dat niet willen doen, niet later zullen kunnen beweren, dat ze niet wisten wie Hij was.

Merk ook op dat het doel van Zijn toorn is zonde te verteren en het universum te reinigen. Dat is wat Zijn toorn doet: eerst binnen in ons, als we dat toelaten, maar zo niet, dan zal die toorn ons doden. Want zonde moet verteerd worden door toorn.

De beker die Jezus niet wilde

“Mijn Vader, als het mogelijk is, neem deze beker dan van Mij weg.” Dit is het waarom Jezus bad in Zijn gebedsworsteling in Zijn eigen Hof, op die avond voor Zijn kruisiging. Dit zijn interessante woorden. Over welke beker heeft Hij het?

Natuurlijk kon hij het woord ‘beker’ simpel gebruiken als metafoor voor de moeilijkheden die voor Hem lagen. Maar de Schrift spreekt ook over Gods toorn in een beker, die gedronken wordt door hen die verteerd zijn door zonde. Misschien dat een vers uit Openbaringen dit het beste kan duidelijk maken. Degenen die het beest aanbidden, zullen “de wijn van Gods toorn drinken, die onvermengd in Zijn wraakbeker is gegoten” (Openb. 14:10).

Zou dit de beker kunnen zijn waar Jezus het over had die avond? De beker die Hem tegenstond. Zou de gedachte, dat Hij het voorwerp van de toorn van Zijn eigen Vader zou zijn zo ondragelijk kunnen zijn, dat Hij zocht naar een ander middel om redding te bewerken? Ik weet niet of het zo is, want de Schrift zegt dat niet in zoveel woorden, maar ik denk dat het mogelijk is.

Als het Gods toorn is die de zonde vernietigt, en als het verlossingsplan was de zonde in het zondige vlees te vernietigen, dan is het mogelijk dat Jezus uit die beker dronk. Dit zou de fysieke kwellingen aan het kruis doen verbleken in vergelijking daarmee. In die uren, toen Hij aan het kruis hing, dronk Hij van de beker van God, zodat de toorn van God de zonde in de Zoon zou vernietigen.

En zo is Gods toorn niet alleen de straf voor de zonde, maar ook het tegengif ertegen. Door de zonde teniet te doen, werd de deur geopend voor een toekomst zonder zonde. Zoals Gods toorn uiteindelijk de wereld zal zuiveren van de zonde, zal ze ook de zonde in ons verwijderen. Het enige probleem is, dat in onze gevallen staat, Gods toorn ons zou vernietigen voordat ze onze zonde zou verteren. Voor ons zou dan gelden, dat het geneesmiddel erger is dan de ziekte. Iedere keer wanneer Gods toorn in het Oude Testament neerdaalde om de zonde te verteren, stierven er mensen! Het vlees is niet bestand tegen de reiniging.

Maar voor de grondlegging der wereld hadden de Vader en de Zoon al een plan opgesteld, waardoor het voorwerp van hun liefde zou kunnen worden verlost.

De beker drinken

Als je nu eens een jong kind had dat een zeldzame bloedziekte had? En de doctoren vertellen je, dat het een ziekte is die vrijwel onbekend is bij kinderen. Hoewel ze een soort chemotherapie hebben die het bloed van je kind zou kunnen reinigen en hem gezond zou kunnen maken, is het middel te sterk voor het nog onontwikkelde lichaam van het kind: ze zou de noodzakelijke dosis niet kunnen verdragen. Het geneesmiddel zou hem doden, voordat hij genezen zou zijn.

Maar daar kan iets aan gedaan worden, zegt men. Ze kunnen chemotherapie in jouw bloed toedienen. Hoewel je er doodziek van wordt en je er misschien zelfs van dood gaat, kan de therapie antigenen produceren in jouw bloed en die kunnen overgebracht worden in het lichaam van je kind zodat die hem dan ook van zijn ziekte kunnen genezen. Wie zou dat doen? De meeste ouders zouden geen seconde aarzelen.

En ook God heeft niet gearzeld. Dit was de gelegenheid voor Hem om de macht van de zonde te vernietigen en degenen die hun hele leven al erdoor gevangen gehouden werden, te bevrijden. De toeschouwers op Golgotha zagen die dag alleen maar een man die de afschuwelijke dood door kruisiging onderging. Zij wisten niet, dat de zondeloze voor hen tot zonde gemaakt was en dat de fysieke pijn aan het kruis slechts een weerspiegeling in menselijke aardse termen was, van wat plaatsvond in Gods eeuwigheid.

We zouden kunnen zeggen dat deze beker van gramschap aan Zijn lippen werd gebracht en dat Hij ervan dronk tot hij leeg was, waardoor de zonde zelf verslonden werd. Hij dronk de beker helemaal leeg en liet de toorn over de zonde heengaan, todat die zonde voor de macht van God bezweek en in Hem tenietgedaan werd.

We kunnen ons er nauwelijks een voorstelling van maken hoe dit Zijn ziel in die uren heeft geteisterd. We kunnen wel een glimp opvangen van het feit dat Jezus niet alleen nederdaalde naar de uiterste diepten van pijn, duisternis, schaamte en zielsangst waarin de zonde de mens kan brengen, maar ook verdroeg Hij ten volle de strijd die God tegen die zonde voerde tot ze volkomen vernietigd was.

Van het eerste kunnen we ons misschien een voorstelling maken, omdat we allemaal van de zonde en haar pijnlijke, destructieve gevolgen geproefd hebben. Het laatste hoeven wij nooit te ervaren, als we aanvaarden dat Hij voor ons stierf. Want Hij heeft al in Zichzelf gedragen, wat wij nooit zouden hebben kunnen dragen en het overleven. Hij verdroeg deze vijandschap omdat Hij er Zich toe had gezet ons te bevrijden van de macht van de zonde.

Als ik me bedenk hoe onrechtvaardig het voor God geweest moet zijn, om die boom in Eden - die zoveel verdriet en pijn teweeg heeft gebracht - te scheppen, dan hoef ik alleen maar naar het kruis te kijken. Waarom plantte Hij die boom daar? Omdat Hij al had besloten de hoogste prijs voor wat het struikelblok voor Adam en Eva zou zijn te betalen. Al gaf Hij ons de vrijheid om Hem te vertrouwen of onszelf, God wist dat Hij het meest zou lijden door de keuze die ze zouden maken. Op de een of andere manier woog voor Hem de heerlijkheid van gemeenschap met Zijn schepselen op tegen welke prijs dan ook, om die gemeenschap te ervaren.

Doordat Hij tot het einde toe heeft volgehouden, werd de zonde in Hem overwonnen. De betovering over de mensheid was gebroken en niemand hoefde meer door de zonde zelf verteerd te worden, evenmin door Gods toorn tegen die zonde. Het tegengif had niet alleen in Hem gewerkt, want daardoor had ze ook nog eens in Zijn bloed een fontein van leven voortgebracht. Door de transfusie toe te passen bij wie het maar wil, reinigt Zijn bloed ons van zonde en verbindt ons opnieuw met God Zelf. En zo wordt de droom die Hij had - in het begin van de schepping, toen Hij besloot een man en een vrouw te scheppen en ze in het centrum van Zijn schepping te plaatsen - werkelijkheid.

Deze beker is voor jou

“Dit is de beker van het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor jullie is uitgegoten” (Luc. 22:20).

Een paar uur daarvoor, toen Hij Zijn laatste avondmaal met Zijn discipelen had, sprak Jezus over de beker die Hij ons zou geven. Nadat Hij gedronken had van de beker van gramschap vanwege onze zonden en zodoende de zonde in het zondige vlees had veroordeeld, geeft Hij ons nu een andere beker. Deze beker is gevuld met Zijn bloed, dat gereinigt is en vol van leven en genade.

En nu nodigt Hij je uit om te komen drinken van Zijn beker, als tegengif, zodat je niet alleen gereinigt wordt van de zonden in je verleden, maar ook de zonde zelf, die strijd voert in je hart en je gevangen houdt door haar verlangens. Hij zal de slavernij verbreken als je komt drinken van Hem.

In tegenstelling tot de val in Eden, waardoor iedereen op aarde onderworpen werd aan de gevangenschap door de zonde, is deze gift gratis, en kan ze slechts voor niets ontvangen worden. Gods verlangen, dat wij in een relatie met Hem zullen komen, hangt nog steeds af van onze keuze.

Hoewel Hij ons altijd weer met een niet aflatende liefde opzoekt, en ons uitnodigt om te komen drinken van de fontein des levens, zal Hij niemand dwingen te komen.

De keuze is aan jou, zo simpel ligt het.

De deur is open: het enige wat we moeten doen is Hem genoeg vertrouwen om binnen te gaan. Daar heb je dat woord weer: vertrouwen! Wat Adam en Eva in de Hof niet deden, kunnen wij nu wel doen door wat er aan het kruis is gebeurd. Het tegengif tegen de zonde verdragen was slechts een onderdeel van wat Jezus aan het kruis heeft gedaan voor ons...

Er is aan het kruis nog iets anders gebeurd, wat ons leven voorgoed zal veranderen.

“In Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van onze zonden, overeenkomstig de rijkdom van Gods genade, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgegoten, in alle wijsheid en inzicht.”

- Efeze 1: 7-8

Vragen voor jouw persoonlijke reis:

- Zie jij Gods toorn als gericht tegen de zonde of tegen jou?
- Het is een ding te zeggen, dat God de zondaar liefheeft maar de zonde haat, maar soms hebben we het gevoel, dat God er op uit is om ons ook te straffen. Als je die indruk hebt, vraag God dan, je gedachten te veranderen en de dingen te zien zoals Hij ze ziet.
- Hij wil, dat je weet, dat alles wat Hij in je leven gedaan heeft en nog doet tot doel heeft je in de volheid van Zijn liefde te brengen.
- Als je dat niet inziet, vraag Hem dan om je dat te laten zien.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Heb jij ooit uit liefde voor iemand iets gedaan waarbij je zelf een groot risico liep?
- Hoe heeft het feit dat Gods toorn het tegengif vormde tegen de zonde in plaats van de straf, jouw kijk op God en het kruis veranderd?
- Wat is het verschil tussen de beker die Hij gedronken heeft en de beker die Hij ons aanbiedt? Wat doet dat jou?
- Vraag samen aan God om jullie een openbaring te geven over het kruis en het vertrouwen (dat je mag hebben) in alles wat God daar voor je heeft bewerkt.

In het donkerste uur

“Je kan alleen vertrouwen naar de mate dat je Hem liefhebt. En je zult Hem niet liefhebben, omdat je Hem bestudeerd hebt: je zult Hem liefhebben, doordat je Hem hebt aangeraakt – in antwoord op Zijn aanraking... Pas wanneer je Hem liefhebt, zal je die laatste sprong in het duister maken. “Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.””

- Brennan Manning in “Lion and Lamb”

Toen de vijand een wig dreef tussen Eva en haar Schepper, had hij op dat ogenblik gewonnen. Alles wat we doen als gevolg van het niet vertrouwen van God en Zijn intenties naar ons toe, voert ons naar een diepere gebondenheid door zonde. Dit geldt zowel voor het zwelgen in onze vleselijke begeerten, als voor het proberen Hem tevreden te stellen.

Hierdoor bewijst een ‘Hem-tevreden-stellen’- kijk op het kruis ons zo’n slechte dienst. Door het kruis als een aanbidding te zien van een “Gratis-Uit-De-Hel-Blijven’-card, in plaats van een uitnodiging tot vriendschap met een genadevolle Vader, beroven we haar van haar kracht. Door ‘misbruik’ te maken van de onzekerheid van mensen over het leven na de dood, kunnen we hen naar voren roepen in de samenkomst om met hen het zondaarsgebed te bidden of hen iets anders vragen te doen, zodat ze er ‘zeker’ van zijn dat ze naar de hemel gaan.

Maar dan begint ons probleem pas. De meesten gaan gewoon verder met de manier waarop ze steeds geleefd hebben, hopende dat ze genoeg hebben gedaan om zich verder geen zorgen te hoeven maken over de hel. Sommigen zullen deel uitmaken van een religieuze groep (gemeente) of een bepaalde activiteit, als blijk van hun oprechtheid jegens God, maar ze zullen er al gauw achterkomen dat de werkelijkheid van Christen zijn, niet aan de verwachtingen beantwoordt. Ze merken, dat ze overspoeld worden door de zonde, zo erg dat ze haar niet kunnen overwinnen, omdat ze Hem niet hebben toegestaan de wortel aan te pakken.

Wil de kracht van het kruis ons leven wezenlijk veranderen, dan moet ze het vertrouwen, dat in Eden werd geschonden, herstellen.

En dat doet ze op een spectaculaire manier.

In de steek gelaten zoon?

“Mijn God, Mijn God, waarom heeft U Mij verlaten?” Misschien zijn dit wel de meest raadselachtige woorden van Jezus aan het kruis, die Hij in Zijn volkomen verlatenheid en wanhoop uitriep. Theologen hebben eeuwen lang met deze woorden geworsteld en geprobeerd erachter te komen wat er op dat moment tussen de Vader en de Zoon plaatsvond.

Was het mogelijk, dat de Getrouwe ontrouw was aan Zijn Zoon? Natuurlijk niet. Zelfs toen Jezus Zijn discipelen vertelde, dat zij allen Hem zouden verlaten, zei Hij dat Hij niet alleen zou zijn, omdat de Vader met Hem was. Ik geloof geen moment dat de Vader de Zoon ooit heeft verlaten. Maar er kan hier een enorm verschil zijn tussen wat God deed en wat Jezus beleefde. Ongetwijfeld voelde Jezus Zich in de steek gelaten, maar dat wil nog niet zeggen, dat Hij dat ook was.

Misschien dat Psalm 22 ons een sleutel geeft, aangezien Jezus dezelfde woorden gebruikte, die David heeft opgeschreven. Lees deze passage eens, waarin David heen en weer geslingerd wordt tussen zijn geborgenheid in Gods liefde en zijn angst dat hij die kwijtgeraakt is:

- “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?...Nochtans bent U de Heilige, die zit op de troon.”
- “Overdag roep ik tot U, maar U geeft geen antwoord...Nochtans hebben onze vaders... op U vertrouwd en U hebt ze bevrijd.”
- “Maar ik ben een worm en geen man, veracht door mensen en versmaad door mensen...Nochtans heeft U mij uit de moederschoot voortgebracht; U deed mij vertrouwen op U.”
- “Als water word ik uitgegoten en al mijn beenderen zijn ontworcht....Nochtans heeft Hij Zijn aangezicht niet voor mij verborgen gehouden, maar heeft Hij naar mijn roep om hulp geluisterd.”

Met welsprekende woorden beschreef David de stortvloed van emoties die de zonde voortbrengt in ons, ons overspoelend met een gevoel van leegte en verlatenheid. Maar hij bevestigt ook, dat God er niettemin toch is en uiteindelijk Zijn gang gaat dwars door onze angst heen.

Toen Jezus voor ons 'zonde' werd, stapte Hij de volle schaamte, duisternis en slavernij van die zonde binnen. Het is aannemelijk dat op het moment, toen Hij aan het kruis hing en Gods toorn kwam en de zonde die Hij was geworden teniet deed, Hij zelfs de Vader niet kon zien, Degene met wie Hij door alle eeuwigheden heen gemeenschap heeft gehad. De zonde had Hem verblind en Hij voelde Zich alsof God Hem verlaten had. Maar dat nu is het verschil tussen de gewaarwording van de zonde en de werkelijkheid van God.

Ook wij voelen ons soms op onze donkerste ogenblikken verlaten van God. Dat wil niet zeggen dat Hij ons verlaten heeft, alleen dat we Hem door de duisternis in en om ons heen niet kunnen zien. Echter, de waarheid is dat God er altijd is, en dat Hij nooit Zijn aangezicht afkeert van degenen die van Hem zijn. Het is ondenkbaar te veronderstellen dat Hij dat wel met Christus deed.

Dat Jezus Zich verlaten voelde, laat alleen maar zien in welke mate Hij onze zonde heeft ervaren. Hij ging er helemaal in onder en gedurende een ogenblik in de eeuwigheid wist de Zoon wat het inhield om de Vaderloosheid (het 'Wees-zijn') te ervaren. Wat moet dat pijnlijk voor Hem zijn geweest, daar Hij altijd Zijn Vader van aangezicht tot aangezicht had gezien. Het is mogelijk, dat Hij zelfs het zicht op het doel van het kruis was kwijtgeraakt, zo duister was de diepte van de zonde in Hem.

Hoewel Hij Vader niet zag, was Hij er nog wel, in dezelfde mate als Hij er altijd was geweest. Maar omdat Jezus de zonde zelf was geworden, kon Hij de aanwezigheid van de Vader niet meer voelen. En Zijn beleving werd zijn werkelijkheid, toen Hij deel had aan de leegheid en eenzaamheid, die misschien wel de hel zelf definieert. We stuiten hier op een mysterie, dat dieper is dan de Schrift verheldert en we moeten oppassen, dat we dat niet groter maken dan het al is. Maar het lijkt erop, dat er een scheur kwam in de goddelijke eenheid, doordat goedgevonden werd, dat de Godheid in aanraking kwam met zonde. De prijs die betaald moest worden vanwege onze zonde, kwam op rekening van hun verwonding. Wat moet Zijn schreeuw Vaders hart verscheurd hebben, toen het leek alsof Hij de oorzaak was van scheiding in plaats van de bron van liefde.

Maar daar eindigde het verhaal niet.

Uit de diepten

Niet lang na deze schreeuw van verlatenheid gaf Jezus het duidelijkste bewijs van vertrouwen dat we in de geschiedenis van de wereld tegenkomen .

"Vader, in Uw handen beveel ik Mijn geest," zei Hij tegen de Vader, die Hij niet kon zien. Om een plan te volvoeren dat al zo lang buiten beeld was geraakt. In Zijn uiterste wanhoop en eenzaamheid deed Jezus iets, wat Adam en Eva niet gelukt was, zelfs niet in de eerste en mooiste Hof. Hij vertrouwde Zijn Vader. Hij gaf Zijn hele wezen in de handen van Zijn Vader en blies Zijn laatste adem uit. De gruwel van het kruis had haar einde bereikt. De zonde was teniet gedaan en Zijn lichaam was 'op'. Maar de doodsadem liet zien dat er een hart was, dat boven elk begrip vol vertrouwen was. De barriere van de dood was overgestoken in een toestand van absoluut vertrouwen en overgave. De macht van de dood zou ook overwonnen worden.

Paulus bevestigt voortdurend dat Gods werk aan het kruis het onweerlegbare bewijs is, dat we geliefd zijn. Het feit, dat God zo ver wilde gaan om ons van onze eigen hardnekkigheid te redden, zodat wij voor altijd Zijn vriend zouden kunnen zijn, waarborgt Zijn motieven jegens een ieder van ons.

"Niet gauw zal iemand sterven voor een rechtvaardig mens...maar God bewijst Zijn liefde voor ons, dat toen wij nog zondaren waren, Christus voor ons is gestorven." (Rom5:7-8).

Of het nu gaat om de kloek die haar kuikens bedekt voor de grijpende vlammen of de moeder die de bijenzwerm in rent om haar kind op te pakken en mee te nemen, wanneer er zo'n liefde wordt getoond, wie kan er dan nog aan twijfelen? Door Zich tussen ons en onze vernietiging te stellen, wilde God ons laten zien dat we Hem voor alle dingen kunnen vertrouwen. Wanneer de realiteit van het kruis volkomen duidelijk wordt, wordt de wig van de vijand weggenomen.

We hoeven niet meer te aarzelen om deze ongelofelijke Vader en Zijn intenties jegens ons te vertrouwen, vooral niet wanneer we het zicht van wat God in ons leven aan het doen is kwijttraken, of een vraagteken zetten bij Zijn schijnbare passiviteit. In plaats van aan Hem te twijfelen, mogen we aannemen, dat Hij iets groters aan het doen is dan wat wij verwachten en we kunnen met Hem blijven wandelen, in plaats van dat we ons van Hem losmaken. Het kruis laat niet alleen Gods bereidheid zien om ons tot de uiterste prijs lief te hebben, maar Jezus liet ons ook zien, hoe we in dat vertrouwen kunnen leven – "...In Uw handen beveel ik mijn geest". Als ik niet begrijp wat God aan het doen is, als het gewoonweg een zootje in mijn leven is, als ik me alleen en leeg voel, kan en zal mijn reactie steeds mogen zijn: "...in Uw handen beveel ik mijn geest."

Het geloof van Jezus

De erfenis van het kruis is een leven dat gekenmerkt wordt door vertrouwen. Ze bevrijdt ons van de slavernij van de zonde, die maakt dat we ons minder geliefd voelen en ons ertoe drijft dat te compenseren, om de zekerheid te verkrijgen, dat we geliefd zijn door de God van het heelal. Dit is het geloof, waartoe we geroepen zijn, om daarin te leven. En het is niet eens van onszelf.

Er zijn maar weinig bijbelvertalingen die Galaten 2:20 juist hebben vertaald uit het oorspronkelijke Grieks. Paulus schreef: "Ik ben medegekruisigd met Christus en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij. Het leven dat ik in dit lichaam leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven."

Het merendeel heeft het als volgt vertaald: "...het leven dat ik leef in dit lichaam, leef ik door geloof in de Zoon van God." Ze kunnen niet bevatten, wat Paulus bedoeld kan hebben "met het geloof van Jezus". Dus vertalen ze het met "geloof in de Zoon van God", aangezien een aantal andere teksten spreken over het belang van 'geloven in Hem'. Maar Paulus heeft het hier over iets anders. Er is geen dubbelzinnigheid in de oorspronkelijke taal over het onderscheid tussen waar ons geloof op gericht moet zijn en aan wie het toebehoort. Het is duidelijk, dat het om de tweede gaat. Met andere woorden, Paulus zegt, dat hij leeft vanwege "het geloof van Jezus", en niet door genoeg van zijn eigen geloof bij elkaar te rapen.

Wat is dat een bemoediging! Hoe vaak voel je je niet zwak in het geloof? Probeer maar zo goed als je kunt om te geloven, het glipt steeds weer tussen je vingers door. Hoe kan je ook bijeen rapen, wat je al kwijt bent? Hoewel ze gelijk kunnen hebben, helpt het zelden, als mensen ons vertellen, dat we gewoon meer op Jezus moeten vertrouwen. Dat is natuurlijk waar, maar hoe kan ik meer op Hem vertrouwen dan ik nu doe?

Hier is het antwoord. Paulus zag, dat zijn leven eindigde toen het leven van Christus eindigde aan het kruis. Daarna leefde hij niet eens meer door Zijn eigen menselijke geloof. Hij liet Jezus in zich leven. Hij liet het vertrouwen dat Jezus had op de Vader voor het zijne in de plaats komen.

Mijn vrouw en ik hebben dat ook gedaan. Tijdens de zwaarste beproevingen van onze reis, hielden we elkaar vast in de storm; soms waren we boven ons vermogen verlamd door de omstandigheden. Soms hebben we, terwijl de tranen over onze wangen biggelden, gewoonweg gebeden: "Jezus, we kiezen ervoor om in de liefde van Vader voor ons te geloven, omdat U dat ook deed. Geef ons Uw geloof om nu op dit moment stand te houden en U te vertrouwen."

Het is verbazingwekkend hoe die eenvoudige daad in ons werkt. Het zet een kracht vrij die verder reikt dan ons kunnen of verstand. Onze ogen zien helderder en ons hart is in staat om beter vol te houden. Antwoorden die wij dachten nodig te hebben, waren niet meer belangrijk. Zijn aanwezigheid en wat Hij wilde doen bleken op zich al voldoende te zijn in de storm. Tenslotte begonnen we Zijn hand te herkennen, die iets groters in ons leven deed dan we aanvankelijk verwachtten.

Een leven in vertrouwen

De apostel Johannes vertelt ons dat dat het geheim was van leven in Zijn koninkrijk. Hij zei dat hij zijn evangelie had geschreven, opdat zij die het zouden lezen "zouden geloven, dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en dat wij, door dit te geloven, leven zouden hebben in Zijn naam" (Joh. 20:30-31).

We hebben afbreuk gedaan aan dit vers door de populaire opvatting dat geloven in Jezus als de Christus een bevestiging is van de juiste leer. Als iemand verstandelijk instemt met het feit, dat Jezus de Christus is, dan 'heeft' men Zijn leven. Daar heeft Johannes het niet over. Het woord, dat we met 'geloven' vertaald hebben is niets anders dan de werkwoordsvorm van 'geloof'. Misschien dat het woord 'vertrouwen' de vollere betekenis beter tot uitdrukking brengt.

Johannes moedigt mensen niet aan om de juiste geloofsbelijdenis uit te spreken. Hij nodigt ons uit in te zien, wat God ons al in de Hof wilde leren: dat we Hem volkomen kunnen vertrouwen. Johannes koos juist die gebeurtenissen in het leven van Jezus uit, die ons opwekken om te geloven wie Hij is en in dat geloof (lees: 'vertrouwen') dagelijks te leven, om zo het leven van God te ervaren. We komen niet in Zijn koninkrijk door een zondaarsgebed te bidden, naar voren te gaan in een religieuze samenkomst of een orthodoxe geloofsbelijdenis uit te spreken, maar door erop te vertrouwen Wie Hij is en door iedere dag in dat vertrouwen te leven. Degenen die dat doen vinden Gods leven, zelfs in een gebroken en gevallen wereld. Wat God in Christus aan het kruis tot stand bracht, versloeg niet alleen onze zonde, maar stelt ons ook in staat om een leven van vertrouwen op te bouwen. Hij houdt van je, op een absolute en volkomen manier en dat zal Hij iedere dag van je leven doen zolang als je hier op aarde bent, en in de toekomstige eeuw.

Op het moment dat Jezus zich overgaf aan de dood aan het kruis, werd Gods overwinning over zonde en dood zeker gesteld. Wat er drie dagen later gebeurde, bekrachtigde alleen het werk dat Hij al had volbracht. God wekte Hem op uit de dood, omdat Hij die al overwonnen had door Zijn innige vertrouwen in Zijn Vader en zo werd Hij de eerstgeborene van een compleet nieuw ras van mannen en vrouwen.

Nu kunnen wij leven als een volk dat geliefd is. We worden niet meer in het nauw gebracht door de behoefte om God tevreden te stellen. We zijn nu vrij om in Zijn liefde te leven en zoals we zullen zien, zal dat alles wat te maken heeft met hoe we denken en leven volkomen veranderen.

“Ik ben samen met Christus aan het kruis gestorven. Daarom leef ik zelf niet meer, maar Christus leeft in mij. Zolang ik nog in dit lichaam ben, leef ik door het geloof van de Zoon van God. Hij hield zoveel van mij, dat Hij Zijn leven voor mij heeft gegeven.”

-Gal. 2: 20

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Wanneer vind je het makkelijk om God te vertrouwen en wanneer vind je het moeilijk?
- Hoe kan het voorbeeld wat Jezus gaf, jou aanmoedigen om God te vertrouwen wanneer Hij ver weg lijkt te zijn?
- Aangezien het Zijn geloof is, waardoor wij willen leven, vraag Jezus daarom je te leren, hoe je vertrouwen kan groeien en hoe je je hoop op Hem kan vestigen, zodanig, dat ze werkelijker zal zijn dan je omstandigheden en je gevoelens.

“Wat wij ook doen, het is omdat we er door de liefde van Christus toe gedrongen worden. Als wij geloven, dat Christus voor ons allen gestorven is, moeten wij ook geloven, dat wij – wat ons oude leven betreft – gestorven zijn. Hij is gestorven, opdat allen die van Hem eeuwig leven kregen, niet langer voor zichzelf zullen leven, maar voor Christus, die voor hen gestorven en weer levend geworden is.”

- 2 Cor. 5: 14-15

Voor bespreking in de kleine groep:

- Hoe anders zou je leven zijn, als je absoluut, volkomen op God vertrouwde voor alle dingen in je leven?
- Op welk gebied lijkt de duisternis je te omsingelen en het je moeilijk te maken in te zien wat God in jou aan het doen is?
- Hoe kan Jezus' werk aan het kruis jou de basis verschaffen om Hem door alles wat in het leven op je afkomt heen te vertrouwen?
- Bidt voor elkaar, dat God je onderwijst in de dingen van alledag, wat het inhoudt om erop te vertrouwen, dat Hij met je is en Zijn wil in je uitwerkt.

Proberen te scoren terwijl niemand de stand bijhoudt

God raakt niet gedesilluseerd door jou, omdat Hij in de eerste plaats geen illusies over jou heeft.

- Gerald Coates in een niet gepubliceerd commentaar

Voor mijn goede vriend waren die woorden erg pijnlijk. Voor mij waren ze de aankondiging van een ongelofelijke doorbraak in mijn eigen relatie met God. Het verschil in opvatting had niet vreemder kunnen zijn. In de afgelopen maanden had hij gemerkt dat er een verwijdering was gekomen tussen hem en zijn vrouw en ze had bedreigd bij hem weg te gaan. Hij had er alles aan gedaan om haar te bewijzen dat hij van haar hield en haar te laten merken dat hij bereid was alles te doen om hun relatie te redden. Maar het had allemaal niets uitgewerkt: niet de nieuwe auto die hij voor haar had gekocht, niet de andere baan die hij had genomen (zoals ze hem gevraagd had) en zelfs niet zijn herhaalde smeekbeden. Die morgen was ze vertrokken. Hij keek me met tranen in zijn ogen aan en zei: "Wayne, ik ben er achter gekomen, dat ik probeerde punten te scoren bij iemand die de stand niet eens meer bijhield." Ik kan me voorstellen dat in zijn situatie de woorden niet pijnlijker hadden kunnen zijn. Mijn hart brak voor hem en gedurende de resterende tijd van onze lunch bespraken we welke opties hij nog had en ging ik na hoe ik hem zou kunnen helpen in de moeilijke tijd die nu voor hem lag. Zijn woorden hadden echter iets veel diepers aangeraakt en smolten samen tot een simpele uitdrukking van wat de Vader in de afgelopen maanden in mijn leven aan het doen was. Wat voor hem tragisch nieuws was geweest, betekende voor mij de voorbode van een pasgevonden vrijheid. Mijn hele leven had ik – op het gebied van mijn geloof - met God hetzelfde gedaan, als wat hij met zijn vrouw had gedaan. Ook ik had geprobeerd punten te scoren bij iemand die de stand niet meer bijhield, ofschoon dat om heel andere redenen was. De vrouw van mijn vriend was gestopt met de stand bij te houden, omdat ze niet meer geïnteresseerd was in het redden van hun relatie. Mijn Vader had nog nooit de stand bijgehouden, omdat Hij niets liever wilde dan een relatie met mij aangaan. Hij had dat gedaan, niet door mijn scorebord weg te gooien, maar door het helemaal zelf in te vullen. Dat bedoelde Paulus, toen hij zei dat Jezus aan het kruis was gestorven, opdat "de eis van de wet vervuld zou worden, want wij doen niet meer onze eigen zin, maar laten ons leiden door de Heilige Geest". Voor iemand, die jarenlang dacht dat God een official was die de score bijhield (Rom.8:4) was dit een geweldige openbaring. God is niet meer aan het tellen, en dat houdt in dat ik dat ook niet meer hoeft te doen!

Hij houdt niet minder maar meer van mij

Als Adam en Eva's problemen begonnen, toen zij het zicht kwijtraakten op de liefde van God voor hen, is het dan niet logisch, dat ons hele leven zal veranderen, als we weten hoeveel Hij van ons houdt? En dat is nu precies wat de Vader wil. Dat de realiteit van het kruis dit in ons bewerkt. In dit laatste gedeelte willen we gaan kijken naar wat het betekent om iedere dag te leven in het vertrouwen op Zijn liefde voor ons. We zullen ontdekken, dat wanneer we vanuit deze realiteit leven, alles in ons leven een andere betekenis zal krijgen en we nieuwe motivaties zullen krijgen. In plaats van dat we een excuus hebben om het slachtoffer te worden van de zonde, zal het feit dat we verzekerd zijn van Zijn liefde de wortel van de zonde vernietigen en ons leren hoe we als Zijn vrije mensen op aarde kunnen leven. Maar laten we vanaf het begin zeker zijn van dit proces. Je kan de praktische toepassingen niet implementeren in een poging om verzekerd te zijn van Zijn liefde. Dat is de omgekeerde route, waarbij we de oorzaak verwarren met de gevolgen. Het zal alleen maar weer een vorm van religie voortbrengen: proberen door eigen inspanning te verdienen, wat God ons wil geven. De vrijheid om in Hem te groeien krijg je, als je inziet dat Zijn liefde voor jou niet beïnvloed wordt door jouw daden. In zijn boek 'Wat is er zo verbazingwekkend aan genade?' zegt Philip Yancey het zo duidelijk: "Genade wil zeggen, dat wij niets kunnen doen waardoor Gods liefde voor ons zou toenemen.... en er is niets wat wij kunnen doen waardoor Gods liefde voor ons minder zou worden. God houdt al zoveel van ons als een oneindige God mogelijk kan liefhebben." Zo simpel is het. Dit moeten we inzien.

Onze enige keus is of we willen leven als een geliefde zoon/dochter of niet, erop vertrouwend, dat Zijn oog op ons rust en dat Hij alles wat Hij wil ook in ons uit kan werken. Dat is de uitdaging voor het leven in Gods koninkrijk. Hij heeft alles gedaan om Zijn onweerlegbare liefde te tonen, maar Hij zal ons niet dwingen om daar te komen. Nog steeds kunnen we een leven leiden, waarin we denken dat we niet – of niet zo bijzonder - geliefd zijn, met onze eigen agenda, met onze eigen bronnen en zo gaandeweg niet alleen onszelf vernietigen, maar ook nog anderen pijn doen.

De keuze is aan jou. En deze keuze maak je niet slechts een keer voor je hele leven. Dit doe je iedere dag, in elke situatie. Geloof je dan dat Hij je echt liefheeft, of zak je terug en vertrouw je op je 'eigen' wijsheid en wensen?

Niet religie, maar relatie

Er zijn twee manieren om ons te verbergen voor Gods liefde: rebellie en religie. Rebellie, zoals we dat zien in de verloren zoon, tart Gods liefde en probeert schuld en schaamte te bedekken door het genot van sensuele verlangens. Religie, daarentegen, is subtieler. Ze probeert te bedekken met goede werken en plichtplegingen. Maar, net zoals de oudere broer van de verloren zoon, ontzegt dat de Vader nog steeds Zijn plaats in ons leven en leidt ze ons er niet toe Hem te leren kennen, zoals Hij werkelijk is.

Religie is niets anders dan de stand bijhouden: naar aanvaarding streven door onze eigen prestaties, of dat nu door middel van goede werken of door de een of andere rituele handeling is. Deze dingen vestigen de aandacht op ons en wat wij kunnen doen om door God aanvaard te worden en ze zijn allemaal gedoemd om te mislukken. De meeste van Paulus' brieven werden geschreven, omdat zelfs de eerste christenen relatie vervuilden voor religie. In plaats van dat ze leerden leven vanuit het verzekerd zijn van Zijn liefde, gingen ze terug naar de tradities, geloofsovertuigingen, disciplines en wetten, in een poging het zelf te verdienen. Steeds opnieuw herinnerde hij hen eraan, dat Gods liefde hen verder zou brengen dan hun eigen pogingen en prestaties ooit zouden kunnen doen. Maar zijn woorden waren vaak gericht aan dovemans oren, zoals ook het geval is geweest in de generaties na hen.

Waarom genieten zovelen ervan om naar Gods aanvaarding te streven, zelfs nadat Hij zich al zoveel moeite heeft gegeven om aan te tonen dat we al aanvaard zijn? Misschien komt het doordat mensen zich zekerder voelen, wanneer ze controle kunnen uitoefenen over de relatie. Misschien zijn ze bang, dat als ze Zijn aanvaarding niet meer hoeven te verdienen, ze genade zullen gebruiken als een excuus om hun eigen zelfzuchtige verlangens na te jagen. Misschien willen ze helemaal niet een relatie met Hem aangaan, maar slechts Zijn hulp in tijden van nood, en die begeerlijke gratis "Ontkom-Aan-De-Hel-Card"!

Religie geeft ons de illusie aanvaard te worden door onze eigen verdienste, maar ze is slechts een goedkoop vervangingssmiddel voor het echte leven in Hem. Het is Gods verlangen, om een levensveranderende relatie met ons aan te gaan. Hij weet, dat de 'levensverandering' voortkomt uit de relatie. En zo toonde Hij Zijn liefde voor ons al voor we ook maar iets zelf hadden gedaan waardoor wij die liefde waard(-ig) zouden zijn. Door dat te doen, wilde Hij ons stoppen met te proberen het te verdienen, en gewoon in dit licht leven.

Wat zou jij vandaag doen als je wist dat God absoluut van je hield? God weet dat het antwoord op die vraag je verder binnen zal leiden in Zijn leven dan de ijver van religie ooit zal kunnen doen. De sleutel tot een vruchtbaar christenleven is niet iedere dag wakker worden en proberen ervoor te zorgen, dat God van je houdt, maar wakker worden in het besef dat je nu al Zijn geliefde bent.

Geen formule, maar vriendschap

Door ons te verlossen van de verschrikkelijke last van het je best doen om Zijn vriendschap te verdienen, richt God onze aandacht op waar Hij het wil hebben: op de relatie die Hij altijd al met ons heeft willen hebben. Hij wil een vriendschap met ons die zo innig is als we nog nooit met iemand hebben gehad: delen in onze vreugden, onze pijnen, zelfs in onze mislukkingen, terwijl Hij ons leert hoe we in Hem kunnen leven. God wil dat we Hem dagelijks beter leren kennen en inzien hoezeer Hij bij ons betrokken wil zijn. Dit is een door en door persoonlijk proces. Als we gaan proberen deze relatie te standaardiseren, door een checklist te hanteren om aan 'de eisen van deze relatie' te voldoen, zullen we altijd tekort schieten. Geen enkele relatie gedijt door een checklist te gebruiken, omdat een relatie veel dynamischer is dan het toepassen van welke checklist dan ook. God is persoonlijk genoeg, om deze vriendschap met een ieder van ons te ontwikkelen, wanneer we Hem maar vragen om het te doen.

Soms vragen mensen me of dit soort vriendschap niet het risico met zich meedraagt, dat we God zullen gaan bagatelliseren en dat we niet zoveel ontzag meer voor Hem zullen hebben. Ik heb gemerkt dat dit niet zo is. Zij die God behandelen als een 'maatje', die net zo denkt en doet als zij, doen me altijd me afvragen of zij de Levende God hebben gevonden of de een of andere illusie die het produkt is van hun eigen gedachten. God is wie Hij is. Hij is de Almachtige, Heilige God, die de hemel en de aarde heeft gemaakt. Hij is luisterrijker dan wij ooit kunnen bevatten. Ik kan Hem alleen maar naderen in vertrouwen, omdat dat de manier is die Hij wil, maar daardoor vergeet ik geen moment wie Hij is.

Sommigen redeneren dat als we niet zo gewoontjes met een aardse vorst om kunnen gaan, waarom we dan denken dat we dat met de Almachtige God wel kunnen doen. Ik begrijp wat ze bedoelen. Als ik de kans had om een president of een koning te ontmoeten, zou ik m'n beste kleren aantrekken en hem met alle egards die bij zijn positie horen behandelen. Maar in die omgeving zou ik onmogelijk zijn vriend kunnen worden, nietwaar?

Wil de koning of president dat wel met iedereen? Ik denk van niet. Wie kan er nu naar de president toe met z'n gewone kleren aan, op z'n schoot springen en met hem lachen en spelen? Zijn kinderen natuurlijk! En dat is wat God ons heeft aangeboden, niet de relatie van een onderdaan, maar die van een zoon of dochter, die Hem mag kennen zoals Hij werkelijk is, in een vriendschappelijke relatie met een ongelofelijke Vader. Daardoor wordt Hij niet minder ontzagwekkend, alleen maar nog meer.

Niet vóór Hem, maar mét Hem

Naarmate dat je er steeds zekerder van wordt dat Zijn liefde voor jou niet afhangt van jouw prestaties, ontdek je dat je verlost bent van de vreselijke last dat jij iets voor Hem moet doen. Je gaat beseffen, dat jouw meest fantastische ideeën en daden het bij verre niet halen bij wat Hij door jou heen wil doen.

Ik voelde me vroeger gedreven om iets 'groots' voor God te gaan doen. Ik bood me aan als vrijwilliger bij talloze gelegenheden en werkte hard in de hoop dat het een of andere boek, dat ik aan het schrijven was, of de gemeente die ik stichtte of de organisatie die ik hielp, iets groots voor God tot stand zou brengen. Hoewel ik denk dat God mijn misleide ijver gebruikte, ondanks mijzelf, beantwoordde niets wat ik deed ooit aan het niveau van mijn verwachtingen. In plaats daarvan trokken ze me af van God, brandde ik af en raakte ik gestressed of burnt out door al mijn inspanningen.

Ik laat me niet meer opjagen. De afgelopen vier jaar heb ik niet geprobeerd iets groots voor God te doen en niettemin heb ik gemerkt, dat Hij mijn leven op een manier gebruikt, die mijn verwachtingen overstijgt. Wat was er anders? Ik ben anders geworden, door Zijn genade.

Mijn verlangen om iets groots voor Hem te doen diende meer mijzelf, dan dat het ooit Hem diende. Ik was te druk om van Hem te kunnen genieten en het trok me af van de werkelijke bedienings-mogelijkheden, die Hij iedere dag op mijn weg bracht.

Vroeger begon ik de dag door mijn plannen neer te leggen voor God en dan vroeg ik Hem die te zegenen. Wat dwaas! Waarom zou ik willen dat God de dienstkecht zou zijn van mijn agenda? Gods plannen voor mijn dag zijn zoveel hoger dan die van mij. Als ik nu wakker word, hoor ik Hem als het ware zeggen: "Wayne, Ik ga vandaag wat mensen aanraken. Ga je mee?"

Het is verbazingwekkend op wat voor een vriendelijke en zachte manier dat gaat. Maar ook hoeveel meer uitwerking het heeft. Ik hoef niet te gaan. Gods werk wordt niet gehinderd als ik niet meega of meedoe. Hij zal die mensen toch wel aanraken, maar dat wil ik voor geen goud missen. Hij doet dingen waar ik nooit over gedroomd heb en gebruikt me op een manier die ik zelf niet zou kunnen bedenken. Hij is gefocust op het aanraken van mensen in plaats van op programma's ontwikkelen en dat heeft mijn kijk op bediening revolutionair veranderd. Als je nog nooit de vreugde ervaren hebt, van eenvoudigweg leven in Gods aanvaarding in plaats van te proberen het te verdienen, dan liggen je meest opwindende dagen in Christus nog voor je. Mensen die geleerd hebben vanuit een echte liefdesrelatie met de God van het universum te leven, zullen met meer kracht, meer blijdschap en meer gerechtigheid leven dan iemand die gemotiveerd wordt door angst voor Zijn oordeel.

"Al dit nieuwe komt van God, die ons door Jezus Christus bij Zichzelf heeft teruggebracht. Hij heeft ons opgedragen overal te vertellen, dat iedereen het nu met God in orde kan maken. Door Christus herstelde God Zijn relatie met de wereld. Hij rekende de mensen hun zonden niet meer toe, maar wiste ze uit."

- 2 Cor. 5: 18-10

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Denk er eens even over na waar je nog steeds het scorebord bijhoudt in je relatie met God.
- Tel je je mislukkingen? Of hoeveel minuten je gebeden hebt? Of hoeveel mensen je tot Christus geleid hebt?
- Als je nog steeds zulke dingen doet, vraag God dan je te helpen om te ontvangen wat Hij je al gegeven heeft.
- Stop met op wat voor manier dan ook te proberen Zijn liefde te verdienen en leer dingen te doen alleen maar omdat je gewoon Zijn liefde al ontvangen hebt.
- Dit is een hele verandering van denken, die alleen de Geest van God kan voortbrengen.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Wat voor dingen tellen we, om onze 'staat van dienst' ten aanzien van God te bepalen?
- Als je het gevoel hebt, dat je niet genoeg voor God doet, waar vestig je je aandacht dan meestal op?
- Heb je wel eens iets 'groots' voor God geprobeerd te doen? Hoe pakte dat uit? Heeft Hij desondanks toch levens aangeraakt? (Is Hij niet verbazingwekkend?)
- Wat zou jij morgen gaan doen, als je er absoluut zeker van was, dat God van je houdt en gewoon Zijn leven met jou wil delen?
- Wat voor hindernissen zie jij in je leven, waardoor jij het moeilijk vindt om Gods liefde te ontvangen? Bidt met elkaar, dat God je zal laten zien hoe je dat achter je kan laten.

Dus God vindt zonde niet belangrijk?

“We moeten ons niet laten ontmoedigen; we zijn niet op ons slechtst wanneer we ons bewust zijn van onze fouten; integendeel, dan zijn we juist minder ‘slecht’. Dan zien we duidelijker. En laten we niet vergeten, en dat is tot onze troost, dat we onze zonden nooit bemerken totdat Hij ze begint te genezen.”

- Francois Fenelon (1651-1715)

De voorganger had me uitgenodigd om te komen spreken op een retraite met zijn oudsten. “Zou je ons onderwijs willen geven over genade? Onze leiders hebben dat echt nodig!”

Op vrijdagavond begon ik het fundament neer te leggen om een juist begrip te krijgen van Gods genade. Ze waren niet onder de indruk. Ze lachten niet om mijn verhalen en reageerden niet op mijn inleiding. Of ze vertrouwden mij niet helemaal of het materiaal beviel hen niet. Ik weet het niet. Ik hoopte dat het de volgende morgen beter zou gaan... maar de stemming was niet veranderd.

Nadat ik een paar keer had geprobeerd hen voor me te winnen, stopte ik tenslotte. “Mag ik u wat vragen,” begon ik. “Kom ik over?”

Ze voelden zich niet op hun gemak en keken van de een naar de ander, maar de meesten keken uiteindelijk naar een wat oudere man in de hoek. Na een moment zei hij: “Wat ik u hoor zeggen, is dat deze jonge mensen, die naar onze gemeente komen, niet door dezelfde hoepels hoeven te springen, als waardoor ik mijn hele leven met zoveel moeite door heen probeerde te springen.”

Mooi zo, dacht ik. Ze hebben het door! Ik knikte toen hij stopte.

“Nou, ik zal u eens wat vertellen.” De stemming werd grimmiger. “Als u denkt, dat ik ze zo maar zal laten gaan, dan bent u gek!” Ik keek de kamer rond en zag instemmende knikjes. Het was duidelijk, dat ik in de minderheid was.

“Waarom ben ik hier,” vroeg ik en keek naar de voorganger.

“Zoals ik u heb gezegd: wij weten niet wat genade inhoudt!”

En dat klopte! Hun zekerheid met God was afgeleid van (het zich houden aan) hun regels en religieuze gewoonten en dat had hen op een podium gezet, boven de andere mensen en ze waren niet van plan dat op te geven. Ze hadden het dienen van God tot ‘hun god’ gemaakt en ze kenden de Levende God niet.

De ‘ja-maar’ theologie

Ik begreep hun dilemma omdat ik ook zo was geweest. Wie kent die mensen niet, die Gods genade gebruiken als een excuus om schaamteloos hun eigen gang te gaan? Ze nemen Gods vergeving aan en de eeuwigheid in de hemel, maar gaan door met hun leven in dezelfde gevangenschap net zoals de mensen in de wereld om hen heen. Omdat we niet een ‘goedkope genade’ willen voorschotelen aan mensen die de dingen toch niet willen doen op Gods manier, stellen we een lijst op, waarop staat wat we verwachten van een echte christen.

Het is net alsof we de boodschap van genade alleen maar gedurende de eerste vijftien minuten van iemands geboorte in Gods koninkrijk vol kunnen houden. Daarna zadelen we hen op met de verplichtingen die horen bij een goed christen zijn: “Natuurlijk worden we gered door genade, maar dat wil niet zeggen, dat we op ons achterste kunnen gaan zitten en niets doen. God is een liefhebbende Vader, maar misbruik dat gegeven niet, want Hij is ook een strenge rechter. We worden niet gered door onze werken, maar we moeten wel een leven leiden, dat Hem behaagt.” Dat laatste bestaat meestal uit een mengsel van bijbellezen, gebed, kerkbezoek en rechtvaardige daden.

Als we deze ‘ja maar’ theologie aanhangen, eindigen we waar we waren begonnen: een prestatie-gerichte relatie met God. En we vragen ons iedere dag af of we wel genoeg hebben gedaan om een goede christen genoemd te kunnen worden en we beoordelen anderen met dezelfde maatstaven. Het berooft ons niet alleen van alle vreugde van Hem te kennen, maar ook van de bemoediging door onze relaties met anderen.

Iedere keer wanneer we iets toevoegen aan Gods werk aan het kruis, wordt de boodschap vervormd en beroven we haar van haar kracht. Paulus maakte duidelijk, dat alleen het kruis hem totaal had veranderd. "Wat mijzelf betreft, ik zal alleen maar hoog opgeven van onze Heer Jezus Christus, die aan het kruis gestorven is. Samen met Hem is de wereld voor mij dood, en ben ik voor de wereld gestorven." (Gal.6:14).

Genade heeft geen toevoegingen nodig. Zelfs hoewel Paulus zag dat mensen hun pas gevonden vrijheid gebruikten als een excuus voor het vlees en hen waarschuwde dat niet te doen, probeerde hij nooit hen te veranderen door menselijke inspanningen toe te voegen aan Gods genade. Hij wist dat de oplossing elders lag. Het is net zo'n paradox als waarvoor Jezus waarschuwde: wij zullen ons leven vinden als we het verliezen. Als we in Zijn genade leven, leidt ons dat naar vrijheid: vrijzijn van zonde. Als we onder Zijn oordeel leven, leidt ons dat naar nog grotere zonde. Zo is het altijd geweest, hoewel het tegen de menselijke logica ingaat. Dat komt doordat wij veel meer gewend zijn om ons te onderwerpen aan externe druk, dan dat we gewend zijn veranderd te worden door Zijn aanwezigheid in ons. Want velen die dit laatste nooit hebben ervaren, betwijfelen of het wel zal werken.

Maar het werkt wel! Als je eenmaal hebt ervaren dat God een welbehagen in jou heeft als Zijn kind en vervolgens de vreugde van de vriendschap die daar het gevolg van is, zal je merken dat je je eigen wensen opgeeft en de Zijne omarmt. Natuurlijk wil dat welbehagen niet zeggen, dat Hij het met alles eens is wat we doen. Hij weet gewoon dat wij zonder Hem geen macht hebben over zonde en dat, ongeacht wat voor wilskracht we ook kunnen aanwenden, het slechts een paar maanden zal standhouden, voordat we weer gebonden raken.

Dus God bekommert Zich nog steeds om zonde. Heel erg zelfs! Zonde maakt iets kapot waar Hij van houdt. Hij wil je veranderen door je te leren hoe je iedere dag kunt leven vanuit en door Zijn liefde. Als je Zijn stem en Zijn hand in je leven herkent, zal je nog meer zoals Hij willen zijn.

De gevolgen van de zonde

We maken een fatale vergissing, als we de Schrift denken te kunnen gebruiken om degenen die alleen maar naar de hemel willen gaan maar geen relatie met de Levende God willen hebben, verlossing aan te bieden. Door te proberen hen een minimum gedragsstandaard aan te bieden, waardoor ze voldoen aan de eis om gered te worden, beroven ze de Schrift van haar kracht, en brouwen ze een wettisch aftreksel waarmee hen een onjuist gevoel van zekerheid wordt gegeven.

In feite zegt het Nieuwe Testament niets over mensen die wel Gods redding willen maar Hem niet. De Schriften nodigen ons zonder enige terughoudendheid uit om als een kind van de meest ongelofelijke Vader in het universum te leven. Als je daarop ingaat zal je ernaar hunkeren om te zijn zoals Hij is. Je zult ontdekken dat Gods manier beter is dan wat dan ook en je zult jouw agenda aan de kant leggen en die van Hem koesteren.

Genade bagatelliseert de gevolgen van de zonde niet. Natuurlijk, uit genade vergeeft God ons, zodat onze relatie met Hem niet gehinderd wordt door onze mislukkingen en ze voorkomt een toename van zonde in ons leven die uiteindelijk zou leiden tot de geestelijke dood. Maar ze heft niet de tijdelijke gevolgen van de zonde op.

Als ik in mijn boosheid tekeer ga tegen mijn kinderen, voorkomt genade niet dat ze daardoor beschadigd worden, en evenmin wat het in mij kapot maakt. Degene die immoreel gedrag vertoont, kan toch nog in verwachting raken of een dodelijke ziekte oplopen. Als je misbruik maakt van iemand om er zelf beter van te worden, zullen ze wat verliezen of pijn lijden en het slachtoffer van een moordenaar zal nog steeds dood zijn.

Als je het zo bekijkt, straft de zonde zichzelf. Ik keek vroeger verlangend naar zonde en zag het als een verboden pleziertje, door God verboden, om te zien of we wel oprecht waren. Ik kon jaloers kijken naar hen die het ogenschijnlijk niets deed, want dat gold niet voor mij. Maar zonde neemt af van waarvoor God ons werkelijk gemaakt heeft. Als we onze wijsheid en verlangens stellen boven die van Hem, misvormt ze ons, wie we werkelijk mogen zijn, en laten we een spoor van verwonde mensen achter ons.

Niemand die de genade van de Vader kent, zal denken dat hij/zij er een loopje mee kan nemen. Integendeel, ze laat ons onze zwakheid en falen zien in het volle licht van Gods liefde. Ze moedigt ons aan om de Vader uit te nodigen in de donkerste plekken van ons hart en Hem te vragen ons te veranderen.

Daarom wantrouw ik degenen die denken, dat berouw de gevolgen van hun zonde tenietdoet en dat mensen gewoon moeten vergeven en vergeten. Echt berouw ontkent niet de pijn die we anderen hebben toegebracht, maar neemt daar de verantwoordelijkheid voor. Vergeving is niet een bedekken van de zonde, maar aanleiding om eerlijk naar onze fouten te kijken en na te gaan wat we kunnen doen (bijv. dingen rechtzetten) aan de schade die we met onze zonden anderen hebben aangedaan.

Doelgerichte genade

Degenen die genade verdraaien, doen dat omdat ze het alleen maar zien als een kaartje naar de hemel. Als Jezus alleen maar aan het kruis stierf om ons te redden van de hel, hoe kunnen we er dan voor zorgen dat we (of anderen) een christelijk leven leiden?

Zo'n manier van denken slaat de plank helemaal mis. God schenkt ons Zijn genade niet alleen maar om ons onze zonden te vergeven en in de hemel toe te laten. Dat zijn bijkomstige plezierige factoren, maar niet waar het in de eerste plaats om gaat. Het doel van genade is ons elke dag toegang te verschaffen tot Zijn aanwezigheid.

Genade stelt ons in staat de relatie te hebben (met God), die we door eigen verdienste nooit zouden kunnen verwerven.

Door genade leven, houdt niet in, dat we ongestraft kunnen zondigen, maar in feite "leert ze ons 'neen' te zeggen tegen goddeloosheid en wereldse begeerten..." (Titus 2:12).

God weet, dat wanneer we groeien in onze vriendschap met Hem en ontdekken hoe we Hem kunnen vertrouwen, het gegeven dat doordat Hij volmaakt van ons houdt, de wortel van de zonde vernietigd zal worden. Gods genade doet niet af aan Zijn verlangen naar onze heiligheid, maar zuivert het proces. De relatie komt niet voort uit gerechtigheid. Gerechtigheid komt voort uit de relatie.

Daarom verwierp Paulus de gerechtigheid die voortkomt uit menselijke inspanning. Voor het grootste gedeelte van zijn leven had hij dat zelf ondervonden. Hij wist dat het slechts een illusie was, gebaseerd op uiterlijk vertoon, waardoor degene die dit deed voortdurend gefrustreerd werd. Net als bij Adam en Eva, die ervoor hadden gekozen om zichzelf te vertrouwen in plaats van hun Schepper, is het gedoemd om totaal te mislukken.

Maar toen God Zijn genade aan Paulus bewees en hij de liefde die Vader voor hem had ontdekte, zelfs na al die afschuwelijke dingen die hij gedaan had, veranderde dat Paulus. Hij wist dat hij de dood had verdiend en dat zijn leven gespaard werd, en dat zijn leven hem nu niet meer toebehoorde. De ware schat ligt in het kennen van God in al Zijn volheid en de Zoon die Hij uit de dood heeft opgewekt.

De kracht van het kruis had de weg gebaand voor een eeuwige vriendschap tussen hem en de Vader. En naarmate hij die liefde leerde te vertrouwen, zag Paulus zijn leven veranderen. Vleselijke begeerten werden steeds minder en hij merkte dat hij zich gedroeg op een manier die hemzelf zo verbaasde, dat hij dat niet op zijn eigen conto durfde te schrijven.

Hij beschreef het als de gerechtigheid die het gevolg is van God vertrouwen en hij wist, dat het precies het tegenovergestelde was van de gerechtigheid die hij door werken had verkregen. Toen hij eenmaal van de levenswijze had geproefd die voortkomt uit 'God vertrouwen', wilde hij nooit meer terug.

'Leven vanuit de verandering die voortkomt uit God vertrouwen', daar draait het om. Als je merkt dat je een vriendelijk woord voor iemand hebt, waar je aanvankelijk boos zou hebben gereageerd, of je merkt dat je geen belangstelling meer hebt voor iets wat je vroeger gek van verlangen kon maken, of je geeft iets weg of op, wat je dierbaar is zonder er verder over na te denken, dan weet je wat Paulus wist.

Het is de gerechtigheid zoals alleen God die kan voortbrengen. Als je dit eenmaal hebt geproefd, zal je nooit meer tevreden zijn met minder.

"...opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus."

- Fil. 3: 8-9

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Heeft een onjuist begrip over genade je passie voor gerechtigheid verminderd, of heeft het je hongeriger gemaakt voor de gerechtigheid die voortkomt uit God vertrouwen?
- Als het eerste het geval is, vraag God dan om je dichter naar Hem toe te trekken, zodat je liefde voor Hem een verlangen teweeg zal brengen om op Hem te gaan lijken.
- Kijk ook eens of je ergens gerechtigheid stelt boven relatie, omdat je denkt, dat jouw inspanningen je meer aanvaardbaar maken voor God.
- Vraag Hem om je te laten zien, wat het betekent om op Hem te vertrouwen in de moeilijke momenten van je leven op dit moment.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Praat met elkaar over hoe je in het verleden naar genade keek en wat je in dit hoofdstuk hebt gelezen.
- Welke heb jij geprobeerd aan genade toe te voegen? Werkte het?
- Hoe kijk jij naar zonde: als een verboden pleziertje of als iets dat Zijn aanwezigheid verstoort?
- Vertel eens over een voorval waarin je gerechtigheid ervaren hebt, die gewoon voortkwam uit het feit, dat je op God leunde in plaats van op jezelf.
- Op welke gebied merk je dat je de eis van gerechtigheid stelt boven de vreugde van de relatie? Vraag God om je te helpen deze volgorde om te draaien en te leren je vreugde in Hem te vinden.

Je leven lang leren vertrouwen

“Als je eenmaal God hebt leren kennen als Vader, worden alle methoden om zekerheid en voorspoed te krijgen onmaskerd als zinloze slavernij. Als je God kent als Vader voel je je zeker in alle omstandigheden.”

- David en John Yates in een niet-gepubliceerd artikel

De monteur schatte dat de reparatie van de verwarming in mijn auto zeker meer dan \$300,00 zou gaan kosten. Je kan je voorstellen hoe verrast ik was, toen ik m'n auto kwam ophalen en hij zei: “Dat is dan \$18,75.” Ik keek hem aan, er niet zeker van of ik het wel goed had gehoord en hij glimlachte naar me. Ik herhaalde verbaasd het bedrag dat hij genoemd had en vroeg: “Wat was er mis mee?”

“Het was niet wat wij dachten. We vonden een losse kabel en die hebben we voor u vastgezet.”

Omdat ik niet bepaald technisch ben onderlegd en te vaak beduveld ben geworden door ‘gewetenloze’ monteurs, ga ik ervan uit dat ze me allemaal bedriegen. Ik heb mijn auto zo vaak naar een garage gebracht voor olieversen voor zo'n \$30,00 (dacht ik), om vervolgens te horen dat de reparaties (die dacht ik niet eens nodig waren!) \$200,00 kostten. En het was nooit andersom geweest.

Dit was de eerste keer, dat ik naar deze monteur was gegaan, maar het was zeker niet de laatste keer! Door te laten zien dat hij te vertrouwen was, terwijl hij gemakkelijk misbruik van de situatie had kunnen maken, won hij mijn vertrouwen. Ik vertrok in de wetenschap dat ik eindelijk een eerlijke monteur had gevonden en zo lang als we in die buurt hebben gewoond, was hij de enige monteur die aan mijn auto mocht komen.

Een simpele daad van integriteit zorgde ervoor dat ik zijn vakmanschap vertrouwde en hij heeft me nooit teleurgesteld.

God wil dat wij ons vertrouwen net zo op Hem bouwen, maar dan in het groot. Door onze zonde op Zich te nemen en haar te vernietigen ten koste van Zijn eigen leven, liet Hij ons zien hoe ver Hij in Zijn liefde voor ons wilde gaan. Die daad zorgt voor een vertrouwensbron voor ons die net zo onveranderlijk is als Hij. We zullen nooit meer aan Zijn bedoelingen hoeven te twifelen, wat er ook gebeurt.

Wel of niet vertrouwen?

De meeste lessen die we op het gebied van vertrouwen hebben geleerd, zijn ongelofelijk pijnlijk geweest. Zijn we niet allemaal teleurgesteld geweest in mensen van wie we dachten, dat ze ons eerlijk of liefdevol zouden behandelen? Misschien heb je meegemaakt, dat je verraden werd door mensen die jij als goede vrienden beschouwde, omdat je niet meer tot enig nut voor hen was.

In de loop van ons leven leren we op onze hoede te zijn voor mensen, omdat we gemerkt hebben dat er maar weinig zijn die je echt kan vertrouwen. Dat mag een wat afgezaagde opmerking lijken, maar Jezus had daar ook mee te maken. Hij vertrouwde Zichzelf niet toe aan Jan en alleman, omdat Hij wist wat er in de mensen was (Joh. 2:24). En dus zullen we vaak teleurgesteld worden als we anderen willen vertrouwen. Maar God wil niet in de eerste plaats dat we anderen vertrouwen, maar dat we hen liefhebben, maar alleen Hem vertrouwen.

Maar op Hem leren vertrouwen kan ook een worsteling zijn. Op mijn reis werd ik vaak teleurgesteld wanneer ik op God probeerde te vertrouwen. Het lijkt allemaal zo makkelijk wanneer alles naar wens verloopt, maar wanneer we te maken krijgen met moeilijke en wanhopige situaties, lijkt het soms wel of Hij onze vurige gebeden negeert. Je hebt vast ook wel eens meegemaakt dat je op God vertrouwde en verwachtte dat Hij iets zou doen, om vervolgens te merken dat Hij je naar het scheen in de steek liet? Hoe kunnen zulke momenten je nu helpen om Hem te vertrouwen?

Raar maar waar: ze helpen inderdaad! Ik dacht vroeger dat het zondig was om in God teleurgesteld te zijn, maar nu heb ik geleerd dat het een waardevol onderdeel van het proces is. Als ik teleurgesteld ben in God, houdt dat in dat ik onjuiste gedachten over Hem had. De waarheid is, dat Hij nooit ophoudt op een volmaakte manier van mij te houden, ongeacht hoe het bij mij overkwam. Hij deed niet wat ik van Hem verwachtte, niet omdat Hij minder van me hield op dat moment (zoals ik dacht), maar omdat Zijn manier van doen de mijne ver overtreft. “Oneindig veel meer dan wij bidden of beseffen,” zoals Paulus het onder woorden brengt (Ef.3:20).

Als ik terugkijk, dacht ik dat ik God kon vertrouwen en dat Hij mij een gemakkelijk leven zou geven, door te geven wat ik nodig had en mij te vrijwaren van iedere pijnlijke ervaring. Maar dat stond helemaal niet in Gods agenda voor mij. Hij wilde Zijn heerlijkheid in mijn leven brengen, om iemand van me te maken die Zijn beeld in een gevallen wereld zou laten zien. Dus ging Hij zelden met mijn omstandigheden om op een manier zoals ik het wilde en omdat ik de manier waarop Hij van mij hield niet accepteerde, holde het mijn vertrouwen uit.

Door het kruis heeft God een weg gebaad waardoor wij Hem kunnen vertrouwen. Een weg die uitstijgt boven wat wij het beste vinden en ons verstand te boven gaat. Een weg die ons door de donkerste omstandigheden heen kan leiden, zonder dat we aan Zijn liefde twifelen, maar juist ons rustpunt erin vinden.

De taal van God leren verstaan

Vorig jaar reisde ik een maand lang door Frankrijk om in verschillende plaatsen te spreken. Vaak logeerde ik bij mensen die geen Engels verstonden. Ik vond het zo frustrerend om zo dicht bij enkele van Gods 'schatten' te verblijven zonder dat ik hun taal kende en niet kon verstaan wat ze te vertellen hadden.

Zo heb ik me ook gevoeld op mijn reis met God. Ik heb er vaak geen idee van wat Hij mij probeert te zeggen, of wat Hij in mijn leven probeert te doen. Ik ben meer gewend aan de taal van menselijke inspanningen en bezorgdheid, dan aan 'de taal van vertrouwen'. Maar het is een schat die ik niet wil missen, hoe moeilijk ik het ook vind om het te leren.

Vertrouwen op God's liefde voor jou betekent gewoon dat je elke dag, en in elke situatie, er zeker van kan zijn dat God weet wie je bent, en dat Hij meer om jou geeft dan jijzelf doet en dat Hij in staat is om zijn heerlijkheid in jou uit te werken.

Als je Hem vertrouwt zal je merken, dat je meewerkt met Zijn werk in je en door je heen. Vertrouwen wil niet zeggen, dat je freewheelend door het leven gaat, veronderstellend dat alles wat er gebeurt wel van God zal zijn. Het is meer een actief deelnemen dat voortkomt uit je relatie met Hem. Zonder dat laatste is, wat velen vertrouwen noemen alleen maar een christelijke versie van fatalisme of zelfvoldaanheid.

Waar ik ook maar over vertrouwen spreek, komt altijd weer de vraag naar voren: "Wil dat zeggen, dat ik niets meer hoeft te doen en dat God alles doet?" We zijn zo getraind om op onze eigen inspanningen te vertrouwen, dat we niet verder zien. We stellen 'vertrouwen op Hem' op een lijn met niets doen, omdat we soms dachten te merken dat Hij toch niets doet.

Op God vertrouwen leidt niet tot sloomheid, en het verschaft ons ook niet een excuus om laks te zijn. Degenen die leren op God te vertrouwen, zullen ontdekken hoe ze actief deel kunnen nemen aan het werk dat Hij doet. Hoewel Paulus ons waarschuwt om niet te vertrouwen op onze eigen inspanningen, liet hij ons zien, dat met Hem samenwerken wat zal kosten. "Ik kan dit werk alleen maar doen, doordat ik van Christus de kracht daarvoor krijg" (Col. 1:29).

Het grootste deel van mijn agenda kwam voort uit mijn eigen onzekerheid en mijn behoefte aan success hebben. Het maakte niet uit hoe ik dat 'verpakte', of dat nu was door het Gods belofte te noemen of door te denken dat mijn succes ten gunste van het koninkrijk van God zou zijn, Hij hielp mij niet bij het najagen van mijn eigen agenda.

Toen ik probeerde het op m'n eentje te doen, raakte ik gefrustreerd en burnt out. Naarmate ik geleerd heb meer op Hem te vertrouwen en duidelijker ben gaan zien, wat Hij in en door mij heen wil doen, merk ik, dat ik zelfs meer bereid ben om de tweede mijl te gaan in wat Hij van mij vraagt. Als ik Zijn agenda volg merk ik, net als Paulus, dat ik meer aankan dan wanneer ik op mijn eigen kunnen vertrouw. Het stelt me in staat om af te tappen van Zijn kracht, waardoor ik niet opgebrand raak.

Toen Jezus de mensen vroeg "zich te bekeren en te geloven" in het evangelie, vroeg Hij hen niet spijt te hebben van hun zonden en een orthodoxe theologie aan te hangen. Hij vroeg hen hun eigen agenda los te laten en de Zijne te nemen. Dat is de uitnodiging voor het koninkrijk. Het gaat er niet om of wij naar de hemel willen gaan of naar de hel, maar of we God willen vertrouwen of door willen gaan met op onszelf te vertrouwen.

Om dat te doen, vertrouwen op Hem, zal Hij ons leren hoe we Zijn aanwezigheid in ons kunnen herkennen. Hij zal ons leren hoe we Zijn hart kunnen verstaan en hoe we in vertrouwen Zijn wil kunnen doen. Maar het lesrooster vind je niet waar je het zou verwachten.

Leven aan het eind van je latijn

Jezus dacht over alles blijkbaar anders dan wij. "Je bent gezegend, als je aan het eind van je latijn bent. Als jij minder wordt, is er meer van God en Zijn heerschappij." Zo vertaalt Eugene Peterson de eerste zaligspreking in 'De Boodschap' (een moderne Engelse bijbelvertaling) en ik denk, dat hij de spijker op de kop slaat.

Ik heb nog nooit meegemaakt, dat iemand in een samenkomst het volgende getuigenis gaf: "Ik voel me vandaag echt gezegend, want ik kan op niets meer terugvallen. Ik ben alles kwijt en ik ben aan het eind van mijn latijn." Wij vinden niet dat zulke mensen gezegend zijn. Wij vinden dat ze in nood zijn. Wij vinden dat we gezegend zijn als in al onze behoeften wordt voorzien en er geen donkere wolken meer aan de horizon te zien zijn. Maar we hebben het mis.

Iedere schrijver van het Nieuwe Testament laat de woorden van Jezus weerklinken. Zij vertellen ons allemaal, dat we ons kunnen verheugen in de meest moeilijke omstandigheden, omdat Jezus in die perioden dingen in ons zal uitwerken, die we nooit door Hem zouden laten aanraken als alles naar wens verliep. Hij zei ons niet, dat we ons moeten verheugen met die moeilijke periode, maar in die periode, omdat Hij ze zal omzetten in Zijn glorie.

Het is waar: we kunnen alleen groeien als we in uiterste nood zitten. Als we het zelf kunnen oplossen, doen we dat! Als we er zeker van zijn, dat wij het kunnen fixen, zullen we niet naar Hem luisteren. Als we genoeg geld, tijd, energie en talenten hebben, of mensen die dat hebben, zullen we eerst dat proberen.

Als we aan het eind van ons latijn zijn gekomen, zijn onze mogelijkheden uitgeput. Daarom noemt Hij die momenten gezegend. Hoewel ik de perioden van rust en verfrissing die Hij in mijn leven geeft, waardeer, besef ik dat alleen wanneer ik geconfronteerd word met mijn eigen ontoereikendheid en de dwaasheid van mijn eigen verlangens, ik pas echt de glorie van Gods koninkrijk kan ervaren. Je komt niet zo maar op dat punt. Maar wanneer we uiteindelijk ophouden met te proberen onszelf te redden, zullen we proeven van Zijn onmetelijke glorie.

Tijdens deze reis zal je merken, dat al het goede dat Hij in je leven op je hart legde, op een moment kwam dat je het heel moeilijk had. Ik denk geen moment dat God de veroorzaker van die moeilijke tijden is geweest: het feit dat we in een gevallen wereld leven verschaft Hem voldoende mogelijkheden om in onze nood dichtbij te zijn. Wat mij verrast is hoe Hij de pijnlijkste momenten voor Zijn doeleinden kan gebruiken en dit ook doet. Je zal zelfs zien, dat Hij het slechte dat anderen hebben bedacht of gedaan, gebruikt om je hart te zuiveren en je te leren nog meer op Hem te vertrouwen.

Veel onderdelen van het tijdschema op deze reis vind je juist in de omstandigheden die je zo graag zou zien veranderen door je smeekbeden tot God. Deze reis wordt plotseling nog pijnlijker dan je je zou kunnen voorstellen, maar ook met meer wonderen dan je kan bevatten. Denk niet dat het een brede weg is, want dat is ze niet. Je zal merken dat zelfs je beste vrienden in Christus niets begrijpen van de moeilijkheden die jij tijdens je reis meemaakt. Maar vertrouw Hem dat Hij je er doorheen wil leiden en Hij zal dat ook doen. En wanneer Hij dat doet, zorgt Hij ervoor dat je wat meer op Hem gaat lijken.

Ik weet niet of we ons op ons gemak zullen voelen als we aan het eind van ons latijn zijn, maar we zullen in ieder geval niet bang hoeven te zijn of denken dat Hij ons in de steek heeft gelaten.

Verder dan jouw mislukkingen

Een vriend van me heeft onlangs zijn baan verloren en is druk bezig een andere te zoeken. Op een dag vertelde hij me dat hij net een loodgietersbaan was misgelopen en dat iemand anders, die veel minder geschikt was dan hij, de baan kreeg.

Omdat ik wist dat mijn vriend in Gods leven wilde wandelen, vroeg ik hem of er iets zou kunnen zijn waardoor hij die baan niet gekregen had, als God wilde dat hij die baan wel kreeg. "Ik denk, dat ik het op de een of andere manier verknald heb," zei hij.

"Dus jij denkt, dat God niet groter is dan jouw fouten?"

Dit is een misvatting waar velen van ons intrappen. Als onze vrijheid om God te vertrouwen opgehangen wordt aan ons vermogen om alles in orde te maken, dan zijn we eigenlijk weer terug bij af en vertrouwen we weer op ons zelf, nietwaar? Als God niet groter is dan mijn weifelende pogingen om te leren hoe ik met Hem moet wandelen, kan ik het net zo goed nu maar opgeven.

Maar Hij is wel groter dan mijn problemen! Dat is de les die Hij Petrus leerde in de nacht toen Hij hem confronteerde met het grootste falen in zijn leven. Hij had hem gezegd dat het zou gebeuren, maar Petrus was er zeker van, dat hij sterk genoeg was om elke aanslag op zijn relatie met Jezus te weerstaan.

Zou jij ook niet gewild hebben dat Jezus Petrus naar huis had gestuurd en hem gezegd had, dat hij de deur op slot moest doen, onder de dekens kruipen en wachten tot zondagochtend? Jezus probeerde niet eens Petrus tegen te houden toen hij Hem wilde volgen naar het huis van Kajafas, waar hij zijn Vriend zou verloochenen.

Wat nog verbazingwekkender is, is dat zelfs voordat Petrus het verknalde, Jezus al voor hem gebeden had, dat hij er doorheen zou komen. "Maar Ik heb voor jullie gebeden, dat jullie geloof zou blijven. En wanneer je van je verkeerde weg bent teruggekomen versterk dan je broeders in het geloof" (Luc. 22:32). Probeer alsjeblieft te begrijpen wat Jezus hier doet. Hij had het falen van Petrus al ingecalculeerd voordat hij die begaan had. Hij wist wat Petrus niet wist. Hij had hem de smart kunnen besparen, maar Hij wilde dat Petrus aan het eind van zijn Latijn zou komen en dat hij niet meer op zijn eigen kunnen zou kunnen vertrouwen om Jezus te volgen.

Ik vermoed dat dit de pijnlijkste maar ook de meest vreugdevolle les was, die Petrus ooit heeft geleerd. Toen er minder over bleef van Petrus, kwam er meer van God en Zijn heerschappij. Denk geen moment, dat de misstappen en tuimelingen die je maakt op je weg om te leren leven in de liefde van de Vader jou uitsluiten van Zijn tafel. God is bij machte in en door jou te werken ondanks jouw manco's.

Hij weet dat leren leven in het vertrouwen op Zijn liefde middenin de realiteit van het dagelijkse leven, het moeilijkste is wat je ooit zal leren.

Een levenslange reis

Een van mijn vrienden had erg last van perfectionisme. Iedere keer als we het over genade hadden, wilde hij het wel geloven, maar altijd was hij zich zo bewust van zijn tekortkomingen, dat het hem niet lukte om God te vertrouwen voordat hij beter presteerde.

Maar op een dag gebruikte God een van z'n hobbies om hem iets te leren over genade. Hij werkt graag met hout en vindt het ook fijn om mooie dingen voor zijn huis te maken. Het begon bij hem te dagen, toen hij merkte hoe verschillend hij en zijn vrouw deze hobby beoordelen. Zij geniet van het eindprodukt, om het ergens in huis neer te zetten zodat iedereen het kan zien. Hij echter geniet veel meer van het maken ervan. Hij vindt het heerlijk om een ruw blok hout te nemen en er iets moois van te maken. Als hij het af heeft is hij al weer aan het nadenken over wat hij nu weer zal gaan maken. "Ik kwam er eindelijk achter, dat God niet alleen geïnteresseerd is in het eindprodukt, Hij geniet ook van het hele proces daaraan voorafgaand."

Hij heeft gelijk. God geniet ervan om angstige slaven van de zonde te nemen en hen te leren hoe ze kunnen leven als geliefde zonen en dochters. Hij weet hoe je de lagen van zelfzucht en schaamte af moet pellen om Zijn beeld in ons vorm te geven.

Dat is de reden waarom de schrijver van de brief aan de Hebreëen Jezus de Leidsman en de Voleindiger van ons geloof noemt. Hij begon ermee aan het kruis en met nauwgezette zorg gaat Hij verder met beeldhouwen, schuren en polijsten, totdat we de schat zijn geworden die Hij Zich in Zijn hart had voorgesteld voor de grondlegging der wereld.

Het is een proces, dat Hij van begin tot eind in de gaten houdt, en het is een reis die een levenlang duurt. Jij kan niets doen om het te 'laten gebeuren', maar je kan wel kiezen om Hem te vertrouwen en het ongelofelijke proces te zien, dat Hij gebruikt om Zijn glorie in je tevoorschijn te laten komen.

“Als God aan onze kant staat, wie zal dan tegen ons zijn? God heeft immers Zijn eigen Zoon niet ontzien, maar Hem uitgeleverd terwille van ons allemaal. Zal Hij, nu Hij Zijn Zoon heeft gegeven, ons dan ook niet alles geven?”

-Rom. 8: 31-32

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Op welk punt voel je dat je 'elastiek' bijna uitgerekt is?
- Waar maakt God de zwakheid van je eigen kunnen en de dwaasheid van je 'hoogste' wijsheid zichtbaar?
- Laat de gedachte los, dat jouw misstappen en mislukkingen er de oorzaak van zijn dat je nu bent wie je bent, want God is een ongelofelijk werk in je aan het doen. Hij nodigt je uit om Hem veel meer te gaan vertrouwen dan je in het verleden ooit hebt gedaan.
- Vraag God je te leren hoe je je zelfvoldaanheid kan loslaten en Hem vertrouwen.
- Doe vervolgens alles waartoe het vertrouwen op Gods liefde je leidt en laat jezelf niet opjagen door je bezorgdheid en angst.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Vertel de anderen eens hoe je ervaren hebt, dat God je leerde op Hem te vertrouwen toen je het niet meer zag zitten.
- Lees Romeinen 8 vers 31-32 en praat met de anderen over hoe het kruis je de zekerheid geeft, dat de Vader ook vandaag van je houdt, al zit je midden in wat voor situatie dan ook.
- Zelfs al is het advies "Je moet gewoon meer op God vertrouwen" waar, waarom is het het slechtste advies wat je iemand die in een crisis zit kan geven?
- Ga eens na waarom je schijnbaar alleen iemand kan helpen als je begrijpt waar hij/zij doorheen gaat. Hoe kunnen we iemand helpen op zijn reis, zelfs als God dingen in zijn leven doet, die hij noch jij begrijpt?
- Vraag samen aan God je te leren hoe je in de dingen van alledag in dit vertrouwen kunt wandelen.

Vrijzijn zonder schaamtegevoelens

“Je bent geroepen om volkomen afhankelijk te zijn van het leven van Christus in je en eindelijk verlost te zijn van het zelfwantrouwen, dat het ene moment een arrogante opschepper van je maakte, maar het volgende moment het slachtoffer van je eigen zelfmedelijden. Want zowel in het eerste als in het tweede geval ben je gebonden door de angst voor wat anderen van je denken.”

- Major Ian Thomas in “Het reddende leven van Christus”

Ze kan allerlei vermommingen aannemen, zo goed zelfs, dat je haar niet altijd gemakkelijk kan herkennen. Ze zal je helpen om op te scheppen over wat je allemaal bereikt hebt en excuses verzinnen voor alles wat je verkeerd gedaan hebt. Ze kan een eenvoudige gift van God veranderen in gevoelens van superioriteit, en vervolgens bij het eerste teken van problemen je onderdompelen in de diepten van inferioriteit. Ze kan je te pakken nemen door de complimenten van anderen en er meteen daarna voor zorgen, dat je je verworpen voelt door ook maar een kritische opmerking van iemand. Ze kan je een illusie van succes laten najagen dat nooit bevredigt en je meteen daarna verlamd van faalangst achterlaten. Ze kan ervoor zorgen dat jij de eer krijgt voor dingen die jij niet verdient maar ook dat je anderen de schuld geeft voor de problemen waar jij mee te maken hebt. Het ene ogenblik laat ze je heerlijk wegzakken in je zelfvoldaanheid en het volgende moment word je overspoeld door schuldgevoelens en heb je een hekel aan jezelf.

Schaamte is de ongelukkige erfenis van de mens die gevangen zit in de zonde. Toen je geboren werd fluisterde ze al in je oor. Ze zal, als een voortwoekerende kanker, haar tentakels in alles wat je denkt of doet laten zakken, totdat het moment komt dat je je vrijheid vindt in de liefde van de Vader.

Wat een afschuwelijke last is het wanneer we onze waarde afmeten aan alles wat we doen en aan ieder woord dat over ons geuit wordt. Zolang je naar haar (dit slaat op 'schaamte') luistert, zal ze je energie opzuigen en je een vervormd beeld geven van wat God in je doet en in de mensen om je heen. Vanaf de dag dat Adam zichzelf bedekte met die prikkende vijgenbladeren, zijn we op ons slechtst wanneer we haar raad opvolgen of proberen haar te verbergen.

Maar wanneer je je zekerheid vindt in de geweldige liefde van God wordt haar stem ontmaskerd. Dan hoeft je haar spelletjes niet meer te spelen door je zorgen te maken over wat anderen denken. Dan zul je echt weten, wat het inhoudt om als een kind van God op aarde te leven.

Een touchdown voor Jezus

Hij was een dure cornerback (in de Amerikaanse sport 'American Football') en hij speelde voor een profteam. Hij had last van overmatig kritisch onderzoek door de media. Hij was zijn eigen agent geweest, en zijn prestaties waren tegengevallen. De mensen vonden dat er teveel voor hem was betaald en dat hij te hoog was ingeschat. Die avond werd hij twee keer verslagen bij een touchdown poging en hij wist, dat de media als havikken op hem zouden neerduiken. Maar in de laatste minuten van de wedstrijd onderschepte hij een pass, rende naar voren en scoorde de winnende touchdown.

Aan het eind van de televisieuitzending op maandagavond, hielden ze hem een microfoon voor de neus tijdens de viering van de overwinning. Hij kon een grote grijns op zijn gezicht niet onderdrukken en riep: "Ik dank de Heer Jezus, dat Hij me de kans heeft gegeven mezelf te bewijzen. Ik had het gevoel, dat Hij tegen me zei, dat ik het geloof had om het te doen."

Terwijl hij zijn touchdown vierde, vond ik het jammer dat hij er zo'n theologie op na hield. Hij ontmaskerde zijn eigen schaamte door op te scheppen, dat zijn touchdown de echtheid van zijn geloof bewees. Kan je je voorstellen hoe hij iedere dag doorkomt, als hij zijn vertrouwen in God koppelt aan zijn prestaties op het football-veld?

Meestal krimp ik in elkaar, wanneer prof-atleten over God spreken. Het komt er meestal op neer, dat zij God

neerzetten als een succesgodheid, die de getrouwen beloont met overwinningen. Een van hen die ik het meest waardeer, zei dat zijn overwinning in de Super Bowl zijn gehoorzaamheid aantoonde om voor een bepaald team te spelen. Want wat moeten we nou zeggen over de mannen die God naar de stad geroepen heeft en de Super Bowl niet gewonnen hebben? Was hun gehoorzaamheid minder belangrijk of was hun leven minder waard in Gods ogen?

Andere atleten hebben gezegd, dat God diegenen beloont met overwinningen die Hem de meeste glorie geven. Is dat de reden waarom sommigen na de finish knielen en God eren na hun overwinning, maar kwaad zijn als ze het niet halen?

Je kan ze eigenlijk niets kwalijk nemen. Om in de hoogste regionen van hun sport te komen, hebben deze mannen en vrouwen geleerd van het succes van hun prestaties te leven. Ze hebben geleerd hun waarde daar aan af te meten, want dat doet iedereen. Ze hebben blijkbaar erg veel succes gehad om zover te komen. Maar het kan wel leiden tot een volkomen verkeerd waardeoordeel.

Kijk eens naar een kampioenschap of een wedstrijd en je zal merken, dat de roem bij een overwinning te hoog is en het dieptepunt van een nederlaag te diep. In plaats van een kampioenschap zou je het beter 'een opvoering van manisch-depressieven' kunnen noemen. Hier kom je geen gematigdheid tegen. John Madden, sportanalist van Fox Sports zei over professionele sporten het volgende: "De hoogtepunten wegen nooit op tegen de dieptepunten." Zelfs als ze tweede van de wereld worden, sluipen ze beschaamd weg en generen ze zich maandenlang. Zelfs hun fans hebben die houding van superioriteit of van schaamte.

Wilt u alstublieft het bovenstaande niet lezen als een veroordeling van profsporters, want we doen dit allemaal. Alleen onze beste en slechtste momenten komen over het algemeen niet op televisie.

Leven vanuit schaamte

We hebben allemaal de doordringende kracht van schaamte leren kennen, toen we ons geneerden voor iets wat we gedaan hadden of iets wat een ander over ons zei. We krijgen een rood gezicht en onze maag krimpt samen en we willen onszelf het liefst onder de grond verstoppen. Maar het gaat nog dieper.

Schaamte vertelt ons dat het onmogelijk is dat iemand echt van ons houdt, wanneer ze weten wat we in het verleden hebben gedaan of als ze weten wat voor verleidingen, twijfels en motieven nog steeds bij ons onder de oppervlakte zitten. Heb jij ook geen dingen, waarvan je hoopt dat niemand er ooit achter komt?

Dus doen we net alsof, in de hoop, dat we er daardoor ook 'bij' zullen horen en we realiseren ons niet dat iedereen dat doet. Vrijwel iedere keer wanneer iemand mijn hulp vraagt, om af te rekenen met een zonde of een bepaalde worsteling, beginnen ze bijna altijd hun 'biecht' met een ontkenning: "Ik weet dat waarschijnlijk niemand anders dit ook heeft, maar ...". Schaamte weerhoudt ons ervan om echt te zijn, echt genoeg om te beseffen dat anderen ook met 'zulke' dingen worstelen.

Dat we ons minderwaardig voelen is slechts een kant van schaamte. Degenen die zich superieur voordoen en degenen die opscheppen over wat ze allemaal gedaan hebben, reageren ook op schaamte (gevoelens). Dit gedrag dient alleen maar als een bedekking voor een diep gevoel van persoonlijke ontoereikendheid, meestal ten koste van anderen.

Al deze schaamte(gevoelens) drijven ons gemakkelijk tot manipulatie. Ons verlangen aardig gevonden te worden, erbij te horen en ons niet genegeerd te voelen, wordt door de wereld gebruikt om ons in haar gietvorm te persen en we gebruiken het zelf om van anderen gedaan te krijgen wat wij willen. De meeste advertenties appeleren op de een of andere manier aan deze motivatie.

De structurele religie kan ook een meester op dit gebied zijn. Als iemand iets van ons gedaan wil krijgen, zal hij of zij druk op ons uitoefenen door te appeleren aan onze ego-behoefte om ons daarop te laten reageren. Vanwege schaamtegevoelens vinden we het heel moeilijk om neen te zeggen. Schaamtegevoelens leiden ook vaak tot roddelen. Schaamte(gevoelens) dreigen ons met vernedering of 'in de steek gelaten worden', als we ons niet conformeren aan wat anderen willen en ze belooft goedkeuring en bevestiging als we dat wel doen.

We leren dit al op jonge leeftijd. Vaak ervaren kinderen dat ze gewaardeerd worden naar de mate waarin zij beantwoorden aan de verwachtingen van hun ouders. Het is dan wel ironisch dat ouders zo vreemd opkijken van de gevolgen van de druk die leeftijdsgenoten van hun kinderen op hen uitoefenen...wanneer hun kinderen meer geven om wat hun vrienden van hen denken dan wat hun ouders vinden. Ook hierin speelt schaamte een belangrijke rol.

De angst voor "wat anderen wel zullen denken" kan ons ervan weerhouden het goede te doen maar ze kan ons net zo goed verleiden om dingen te doen die ons uiteindelijk schade zullen berokkenen.

Ik herinner me dat ik eens, toen ik elf was, een vergulde speld kreeg, omdat ik twee jaar lang, zonder een enkele keer te verzuimen, op de zondagsschool aanwezig was geweest. Het certificaat dat ik kreeg voor mijn prestatie en het applaus van alle volwassenen in de gemeente in de samenkomst was als een bedwelmende drank voor me. Hierdoor voelde ik me verheven boven de anderen, die niet zo toegewijd waren geweest als ik en deze ervaring zorgde ervoor dat ik dorst kreeg naar meer. Gedurende het vervolg van mijn geestelijke reis ging ik steeds naar deze bron omdat ik er weer van wilde drinken.

Ik dacht dat de dorst mijn vriend was, die mij wenkte dichterbij Jezus te komen. Maar ik realiseerde me niet, dat ze meer dan 30 jaar m'n cipier was die me drong om aan de verwachtingen van anderen tegemoet te komen. Want dan zou ik 'meetellen'. Jezus wilde mijn schaamtegevoelens niet gebruiken om me aan te sporen tot 'grotere dingen', maar Hij wilde mij ervan bevrijden.

Een leven vrij van schaamtegevoelens

Het volgende verhaal heeft me altijd verbaasd. Een vrouw wiens zondige reputatie algemeen bekend was in de buurt waar zij vandaan kwam, liep het huis van een Farizeeër binnen, terwijl hij met een groep geloofsgenoten aan het eten was, met Jezus erbij. Zij liep om degenen die aanlagen heen tot ze Hem gevonden had, goot de dure parfum over Zijn voeten en droogde die af met haar haar.

Hoe haalde ze het in haar hoofd om het huis van iemand binnen te gaan die haar zo verachtte? En hoe durfde ze Jezus aan te raken, terwijl iedereen in die kamer haar daad van liefde verkeerd zou uitleggen? Had ze zich niet zo beschaamd moeten voelen dat ze er zelfs niet over had moeten peinzen om zich daar te vertonen? Dat zou je zo denken, maar neen hoor! Klaarblijkelijk was ze zo diep door Jezus geraakt en waren haar zonden vergeven, dat het enige wat nu nog voor haar telde in die kamer met misprijzende blikken de blik van waardering was die ze in Zijn ogen zag.

Wat ooit begon in de Hof – ons allesbeheersende gevoel van schaamte – werd verzvolgen in de tegenwoordigheid van Jezus. Ze was bevrijd van de drang om zich druk te maken over wat anderen van haar dachten en ze was in staat om iets te doen wat ze zo graag wilde.

Als je er achter komt hoeveel de Vader van je houdt, zal dit je in toenemende mate vrijzetten om zonder schaamtegevoelens te leven, voor God en bij mensen. Hoewel schaamte mensen onder de wet weerhoudt van het zondigen, heeft ze in Christus geen functie meer.

Omdat je zonde door Jezus aan het kruis werd weggedaan, is er absoluut geen veroordeling of schuld meer voor een ieder die in Hem leeft. Je kan dit wonder van het kruis elke dag ervaren. Nu kan je bij de Vader zijn zoals je bent, nog steeds in het proces van verandering, maar je hoeft niets te verbergen. Je kan Hem je diepste geheimen vertellen, terwijl je gaandeweg van Hem leert hoe je er vrij van kan komen. Hij weet dat je dat niet alleen voor elkaar kan krijgen en wacht alleen maar op jou, dat je dat inziet en om Zijn hulp vraagt.

Wanneer Hij je leert hoe je zonder schaamte met Hem kan wandelen, zal je ook ontdekken, dat je zelf zonder schaamte in de wereld wandelt. Omdat je je hele leven getiranniseerd werd door schaamte, vaak zonder het in de gaten te hebben, zal je verbaasd zijn hoeveel je leven zal veranderen zonder die schaamte.

Het is een ongelofelijke gift, die door Dallas Willard in 'De Goddelijke Samenzwering' als volgt werd beschreven: "Zou jij het niet fijn vinden om geen behoefte meer te hebben aan de loftuitingen van anderen, en zou je het niet fijn vinden als je niet meer verlamd en vernederd wordt door hun afkeer en veroordeling? Zou je het ook niet fijn vinden als je de liefde, de kracht en het begrip hebt om op een echte natuurlijke manier anderen te zegenen? Mensen die jou bedriegen, die je uit je baan werken, die op je spugen, je uitlachen vanwege je geloof of je cultuur, of je zelfs willen doden?"

Degenen, die niet meer beïnvloed worden door schaamtegevoelens, kunnen eindelijk echt leven – zoals ze van buiten zijn, zijn ze ook van binnen. Het is zo'n opluchting dat je gekend mag worden zoals je bent, als je het goed vindt dat men zowel je sterkte als je zwakte kent. Mensen die zonder schaamte leven, stellen echtheid boven imago, oprechtheid boven pretenties en eerlijkheid boven bedrog. Toegegeven, het kost je wel wat om 'echt' te leven in een gebroken wereld, waar mensen proberen misbruik van je te maken. Maar ik heb nog niemand ontmoet die deze stap gedaan heeft, die terug zou willen naar 'doen alsof'.

Geen goede naam

Bijna mijn hele leven ben ik een slaaf geweest van mijn reputatie en het was een drukkende last. Voor de eerste keer zag ik hoe het mijn leven verzwakte tijdens een gesprek met een vriendin van me. Ze had me gevraagd een brief aan haar te schrijven waarin ik zou uitleggen wat mijn rol zou zijn als bemiddelaar in een geschil dat zij had met een zakenrelatie. Ze hadden de zaak gestart op basis van hun hechte vriendschap en nu konden ze niet meer met elkaar door een deur. Ze konden het niet eens worden met elkaar over hoe ze de zaak zouden opsplitsen en ze vroeg mij om hulp. Ik vertelde hen meteen, dat we misschien niet een oplossing zouden kunnen vinden waarmee ze allebei tevreden zouden zijn, maar misschien konden we een oplossing vinden waarin ze zich allebei op gelijke wijze bedrogen zouden voelen. Na een paar uur waarin we verschillende mogelijkheden naast elkaar legden, kwamen we tenslotte tot een oplossing.

Een paar maanden later belde een van hen me op om te zeggen, dat de ander haar vrienden had verteld dat ze op een vervelende manier uit de zaak gewerkt was. Ze wilde, dat ik een brief zou schrijven waarin ik het hele proces waar we samen doorheen waren gegaan uiteen zou zetten, om aan te tonen dat die andere vrouw loog. "Dat wil ik wel doen, Jill," zei ik door de telefoon," maar ik wil graag dat je eerst over het volgende nadenkt. Dit kan een gelegenheid voor je worden waarbij je kan sterven aan je reputatie." Ik kan me nog herinneren, dat ik zelf verbaasd was over wat ik net tegen haar had gezegd.

De vier jaren daarvoor was ik zelf het slachtoffer geweest van verhalen die over mij en mijn gezin werden rondgestrooid, door mensen die mijn bediening in discredit wilden brengen. Ik had verschillende keren geprobeerd om te reageren op de leugens in die verhalen, maar elke keer hield God me tegen om ze te mailen. "Ik wil dat je stopt met te vechten voor je reputatie en die aan Mij te geven," was alles wat Hij me zei. Ik herinnerde me, dat Jezus Zelf Zich niet om zijn reputatie bekommerde. Het was de pijnlijkste tijd van mijn leven. Hoe kon ik nu iemand anders een soortgelijk proces aanraden?

Maar op die morgen begon het mij te dagen hoe de afgelopen vier jaar me hadden geholpen om Vaders vrijheid in mijn leven te laten komen. Als mensen mijn bediening verkeerd begrepen of leugens over mij geloofden, dan was dat Gods zaak en niet die van mij. Het was mijn zaak om gewoon te doen wat Hij van mij vroeg, zonder de afschuwelijke noodzaak om mezelf te moeten verdedigen en ervoor te zorgen, dat andere mensen me in het

vervolg zouden mogen. Nu kon ik genieten van de vrucht van Zijn vrijheid in mijn leven.

Ik wilde dat Jill dat ook zou kunnen doen, ofschoon ze geschokt was door mijn suggestie. Ik vertelde haar mijn verhaal en eindigde met deze woorden: "Jill, zo lang jij iets geeft om jouw reputatie, ben je een slaaf van ieder persoon die over jou wil liegen. Degenen die jou goed genoeg kennen hebben geen brief nodig en degenen die jou niet goed kennen, zullen je toch niet geloven."

Ik heb die brief nooit geschreven en Jill ontdekte de ongelofelijke vreugde van vrij te zijn van wat andere mensen van en over haar dachten. Ik weet dat dit pijnlijk is, maar als je weet, dat de Vader volkomen van je houdt en dat jouw reputatie veilig in Zijn handen is, dan zal je nooit meer je best doen om de goedkeuring van anderen te krijgen.

Die vrijheid zal niet alleen een van de grootste zegeningen zijn op je reis, maar ze is ook de sleutel tot het liefhebben van anderen zoals er ook door Vader van jou gehouden wordt.

"God kan ervoor zorgen, dat je niet struikelt. Hij kan je zover brengen, dat je zonder gebreken en vol blijdschap voor Zijn schitterende troon komt te staan – Hij is de enige God; Hij redt ons door de Here Jezus Christus. Voor Hem is alle heerlijkheid en majesteit, alle kracht en macht, sinds het begin, nu en voor eeuwig. Amen."

- Judas 24-25

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Vraag God hoe gedrag dat gebaseerd is op schaamte een rol speelt in je relatie met Hem.
- Kijk naar Hem en ga na waar opscheppen, de schuld aan anderen geven, roddel, zelfmedelijden en je zorgen maken over wat anderen van je denken, ervoor zorgen, dat je vanuit schaamte-gevoelens leeft, in plaats van te leven in Hem.
- Vraag Hem je te laten zien, in welke situaties jij je schaamtegevoelens maskeert op een manier die anderen beschadigt.
- Vraag God jou dicht naar Zich toe te halen, zo dicht, dat je niet meer vanuit schaamte hoeft te leven en te reageren.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Vertel eens waar je ziet dat schaamte in jouw leven aan het werk is.
- Hoe maskeer jij dat?
- Hoe zou je leven eruit zien en je vriendschap met anderen als je meer zou geven om hoe de Vader over je denkt, dan om hoe andere mensen over je denken?
- We kennen allemaal wel die 'bandjes van schaamte', die in ons hoofd afgespeeld worden. Neem eens een moment om na te gaan wat God van jou denkt.

Op precies dezelfde manier

“Genade is niet bedoeld om ons succes te bezorgen. Gods genade is er om mensen erop te wijzen, dat er een liefde bestaat zoals er geen enkele andere is. Een liefde die grenzen overschrijdt...”

- Mike Yaconelli in ‘Dangerous Wonder’

Hij hield het niet voor Zichzelf.

Dat zou onmogelijk zijn geweest – zelfs voor God! Om zo iets moois voor Zichzelf te houden was gewoon ondenkbaar.

Binnen de goddelijke relatie van Vader, Zoon en Geest geniet Hij er in alle eeuwigheid al van. En Hij wilde haar zo graag delen met anderen, dat Hij een universum schiep om degenen die Hij zou scheppen als voorwerp van Zijn liefde, daarin te kunnen betrekken.

Zo is onvervalste liefde. Een onderdeel van genieten van die liefde is haar te delen met anderen. Als deze liefde je hart werkelijk geraakt heeft, probeer dan maar eens om het voor je zelf te houden. Als God dat niet kon, hoe denk je dan dat jij dat zou kunnen?

De eerste christenen die veranderd werden door het kruis konden het niet voor zich houden, zelfs niet toen ze met de zweep afgeranseld of gestenigd werden. Als hen gezegd werd, dat ze hun mond moesten houden, antwoordden ze: “Wij kunnen niet anders dan spreken over wat wij gezien en gehoord hebben” (Hand. 4:20). Ze waren aangeraakt door de grootste kracht in het heelal en ze konden het niet binnen houden, zelfs niet toen ze wisten dat het hen duur te staan zou komen. Zo is Gods liefde. Zoals ik in het begin al heb gezegd, er is in het heelal niets sterker dan deze liefde en wanneer je eenmaal Gods liefde hebt ervaren, zal je het met geen mogelijkheid voor jezelf kunnen houden.

De bron van liefde

Ik moet bekennen dat ik vroeger ‘liefhebben’ beschouwde als een zware klus. Anderen liefhebben betekende voor mij, dat ik aardig tegen ze moest doen, zelfs als ik daar geen zin in had. Wanneer ik geen warme gevoelens voor ze had, moest ik wel hartelijk doen, in ieder geval jegens andere gelovigen.

Gods liefde delen met mensen in de wereld was moeilijker en vaak pijnlijk genant. We wisten dat we het evangelie met hen moesten delen, maar we hadden het meestal over hen als vijanden die Gods oordeel verdienden. Meestal kwamen onze pogingen om Gods liefde met hen te delen voort uit het feit, dat we ons veroordeeld voelden als we het niet deden.

Aangezien onze motieven meer te maken hadden met wat wij nodig vonden, dan uit wat zij nodig hadden, hielden we eigenlijk niet van hen. Dat was waarschijnlijk voor hen duidelijk merkbaar, meer dan voor ons. In plaats van dat zij zich geliefd voelden, voelden ze zich ‘genomen en gebruikt’ door hen die weer iets op hun rekening bij laten schrijven. Als een soort extra ster op hun epaulet.

Jezus heeft ons niet geroepen om de wereld te bekeren, maar om anderen lief te hebben, op dezelfde manier zoals Hij van ons houdt. Zo lang we uit ‘verplichting’ handelen jegens anderen, schieten we hopeloos te kort. Maar hij weet ook, dat we niet vruchtbaar kunnen liefhebben als we niet hebben ervaren dat er overvloedig veel van ons gehouden wordt. Dat mag misschien egoïstisch lijken, maar tenzij we de Vader vertrouwen omdat we weten dat Hij om ons geeft, zullen we voortdurend de mensen om ons heen gebruiken om in onze behoefte te voorzien. Zo van: “We moeten jullie liefhebben, en dat zullen we doen, en daarvoor hebben we jullie ‘nodig’.”

De stroom van liefde in ons leven kan pas gaan vloeien wanneer ze voortkomt uit de bron van liefde: de Vader Zelf! “De liefde waar het hier over gaat, is niet onze liefde voor God, maar Zijn liefde voor ons. Daarom stuurde Hij Zijn Zoon, Die de straf voor onze zonden op Zich heeft genomen om de verhouding tussen God en ons weer goed te maken.” (1 Joh.4:10). Als we eenmaal geproefd hebben van de liefde zoals God die omschrijft, zullen we nooit meer kunnen nalaten die met anderen te delen, net zoals ze met ons gedeeld werd.

Nu God zo mild met jou is geweest, kan jij ook ten aanzien van anderen mild zijn. Nu God je heeft laten merken dat je waardevol bent, zal je nooit meer je bevestiging bij anderen zoeken. Nu je weet, dat God voorbij gaat aan jouw ‘miskleunen’, zal je ze ook bij anderen door de vingers zien.

Jezus heeft ons maar een gebod gegeven: houdt van elkaar, zoals Ik van jullie houdt. Paulus plaatste liefde zelfs op een hoger plan dan geestelijke kennis, waarbij hij opmerkt dat kennis gemakkelijk opgeblazen maakt, terwijl liefde anderen opbouwt (1 Cor. 8:1). Hij vond het absurd, dat gelovigen niet meer met broeders en zusters door een deur zouden kunnen omdat ze verschillend denken over wat voor voedsel je zou mogen eten of wat voor dagen je zou moeten vieren. Maar dat gebeurde in zijn tijd en ook in de loop van de geschiedenis, omdat wij Christendom meer tot een leer dan tot liefde gemaakt hebben.

Gezonde relaties

Je zal er al gauw achterkomen, dat je geborgenheid in Gods liefde en het bewust worden van Zijn onbegrensde geduld met jou, een nieuwe invulling zullen geven aan je andere relaties.

In plaats van dat je mensen die gebroken zijn door de zonde zult verachten, zal je geraakt zijn door de slavernij waarin ze zitten. Je zult ook beter kunnen zien hoe de Vader reageert op hen en vervolgens weten hoe jij dat zelf ook kan doen. Soms zal dat inhouden, dat je afstand bewaart en de gevolgen van de zonde laat uitwerken, zoals de vader van de verloren zoon deed. Bij andere gelegenheden zal het inhouden, dat je er tussen springt en hen helpt Gods weg te vinden om eruit te komen.

In plaats van iets te zeggen, waarvan jij denkt dat de mensen dat willen horen, zal je naar een manier zoeken om op een milde manier eerlijk met ze te zijn. Menselijke liefde streeft ernaar om mensen tot troost te zijn ten koste van de waarheid. Gods liefde streeft ernaar de mensen te hulp te komen in waarheid. Hij gaat het moeilijke niet uit de weg en houdt niet Zijn mond om maar aardig gevonden te worden. Nu je dit in je eigen relatie met Hem ervaart, zal je merken dat je zelf ook niet onoprecht jegens mensen kan zijn.

Tenslotte, door naar God op te zien als de bron die voorziet in al je behoeften, zal je merken dat je je vriendschappen niet volstopt met allerlei (irrationele) verwachtingen, die gemakkelijk teleurgesteld worden. Door al onze hoop te vestigen op Gods vermogen om in onze behoeften te voorzien, hoeven we onze vrienden niet te 'dwingen' dat te doen. Natuurlijk beseft ik dat God vaak andere gelovigen gebruikt om mij Zijn gaven en goedheid te geven, maar ik weet ook dat ik Zijn 'vat' (waardoor Hij mij wil zegenen) niet voor het uitkiezen heb. Met andere woorden, ik kijk altijd uit naar hoe God Zich aan mij zal openbaren door andere gelovigen heen, maar ik trap niet in de val door te denken, dat het door een specifiek iemand, die ik in gedachten heb, moet gebeuren.

Niet beantwoorde verwachtingen vernietigen relaties, omdat we naar anderen opzien op een manier die God alleen voor Zichzelf heeft bedoeld. Zulke verwachtingen bezorgen ons voortdurend frustraties. Maar als we stoppen met het verwachten van dingen van mensen, zullen we merken dat God soms de meest onwaarschijnlijke mensen gebruikt om ons hulp te bieden. Onze frustratie zal dan plaats maken voor dankbaarheid voor hoe, wanneer en door wie dan ook God gebruikt om ons aan te raken of dat wij anderen zullen 'aanraken'.

Een veilige haven

In plaats van te proberen anderen uit de brand te helpen, zal liefde ons ertoe bewegen om hen liefdevol onze steun te geven. We zullen in staat zijn onze worstelende reisgenoten liefdevol wijze raad te geven, en niet als deskundigen die alle antwoorden hebben. Als je zo leeft zal je een veilige plek zijn voor mensen, waar ze bemoedigd kunnen worden temidden van hun beproevingen en kunnen ze zelf ontdekken wat het betekent om op God te vertrouwen midden in de storm.

Mensen die God dienen vanuit de illusie dat Hij een eisende God is, zullen onbewust mensen die pijn lijden verwonden, en zelfs kapot maken. Toen ik nog dacht dat ik hard moest werken om Gods aanvaarding te verdienen, dacht ik dat ik druk op ze uit moest oefenen om dit ook te doen. Als er toen iemand naar mij toe kwam omdat hij het moeilijk had, vertelde ik hem wat hij verkeerd deed en moedigde ik hem aan nog meer z'n best te doen. Geen wonder, dat mensen die het moeilijk hadden mij uit de weg gingen.

Dat merkte ik een paar jaar geleden, toen ik in een kamer zat met mensen die allemaal iets erg moeilijks hadden meegemaakt: hun baan kwijt geraakt, ernstig zieke familieleden, chronische ziekten en drugsverslaving. Ik dacht hardop, dat het erop leek dat het een moeilijke tijd was voor Gods volk. Een paar jaar daarvoor had ik geconstateerd, dat de meeste gelovigen die ik kende genoten van een gelukkig leven binnen de context van de Amerikaanse droom – stabiele gezinnen, gezonde kinderen en een steeds hoger inkomen.

Ze keken elkaar met veelbetekenende blikken aan. "Zullen we het hem vertellen?" vroeg iemand tenslotte.

"Wat vertellen?"

"Toen was je niet zo'n veilig persoon voor anderen die het moeilijk hadden. Je had overal een antwoord op en meestal voegde het alleen maar toe aan de gevoelens van veroordeling en ontoereikendheid die de mensen hadden. Maar de moeilijkheden die jij de laatste jaren zelf hebt meegemaakt, hebben je veranderd. De mensen voelen nu je warmte en zien je vertrouwen dat de Vader wel met hen klaarkomt op Zijn tijd."

Als al de pijn die ik in mijn leven heb doorgemaakt, een deur voor anderen heeft geopend, dan kan ik echt zeggen dat het de moeite waard is geweest. Maar ik zeg het nog eens, dit is toen niet mijn oogmerk geweest. Op de een of andere manier is wat van het geduld, dat God op mij heeft laten druppelen, ook op anderen terechtgekomen zonder dat ik het in de gaten had.

Ik sta erover verbaasd waartoe liefde mensen kan aanzetten en ze zullen het zelf niet eens als een offer beschouwen. Onlangs kwam ik een vrouw uit het Midden-Westen tegen, die van haar man was gescheiden, nadat hij haar had verteld, dat hij homo was, dat hij AIDS had en dat hij samen wilde wonen met zijn vriend. Een paar jaar later, toen de ziekte van haar ex verergerde, ervoer ze bewogenheid voor haar vroegere echtgenoot en ze voelde dat God haar vroeg om voor hem te zorgen, nu de ziekte erger werd. En dat heeft ze gedaan. Met toestemming van haar ex, trok ze bij hem in, niet als zijn vrouw, maar als verpleegster, en ze zorgde voor hem gedurende zijn ziekte. Ik kan me haast niet voorstellen, wat het haar heeft gekost om zichzelf op deze manier te geven, en ik denk ook niet dat haar gehoorzaamheid inhoudt, dat anderen dit ook zouden moeten doen, maar ze sprak erover als een van de grootste ervaringen in haar leven. En bovendien, na zijn dood nam ze de jaren die daarop volgden ook andere AIDS patiënten in huis om Gods liefde met hen te delen.

De 'hogere' weg

Als Gods liefde ons hart niet heeft vervuld, zullen we mensen pijn doen, ondanks onze beste voornemens. Ik heb meerdere keren horen vertellen over gemeenten die deden aan "Jericho marsen" om huizen, gebouwen en stukken land, die ze nodig hadden om hun gebouwencomplex uit te kunnen breiden, om zo de buurt op een nog 'effectievere manier te kunnen bereiken voor het Koninkrijk'. Een voorganger vertelde me dat de burens van het gebouw waarin hun gemeente samenkomsten hielden hun huis en land (dat de gemeente 'nodig' had) aan hen hadden verkocht, nadat ze op een zondagavond naar buiten waren gegaan en er zingend omheen hadden gelopen en gebeden hadden, dat de eigenaar het zouden willen verkopen. Een paar jaar later kreeg ik een kijkje vanaf de andere kant van het gordijn. Waar ik met mijn gezin woonde kregen we op een dag nieuwe burens. Ze waren geen christen en ze lieten ons in niet mis te verstane woorden weten, dat ze niets met dat "Jezus' gedoe te maken wilden hebben". We verzekerden hen dat dat niet zou gebeuren. Toen we hen beter leerden kennen, kwamen we erachter wat de reden was van hun aversie tegen het christendom. Hun vorige huis had naast een kerkgebouw gestaan en volgens hen hadden de mensen van die kerk behoorlijk aanstoot gegeven door te proberen hen weg te krijgen. Ze parkeerden hun auto op hun erf, vertrapt hun bloemen en op een avond marcheerden ze zelfs om hun huis heen onder het zingen van geestelijke liederen. Ze waren niet zo jong meer, en het had hen de stuipen op het lijf gejaagd. Jarenlang gaven ze geen krimp en ze waren niet van plan toe te geven. Toen ze uiteindelijk toch verhuisden, waren ze verbitterd over hoe ze behandeld waren en ze verwierpen elk gevoel voor Gods realiteit. In de loop van de volgende dertien jaar leerden we hen echter kennen, meestal door hen hun post te brengen, wanneer die per vergissing bij ons in de brievenbus was gedaan. Op een dag vertelden ze dat ze een artikel van mij in de plaatselijke krant zo hadden gewaardeerd en het kwam nu vaker voor, dat we ook over geestelijke zaken met elkaar spraken. Ze waren geïnteresseerd, maar nog steeds op hun hoede. Weet je, wat uiteindelijk de deur deed opengaan? Op een dag, merkte ik, dat ze te ziek waren om hun krant op te halen en moesten ze wachten, totdat hun zoon 's avonds langskwam en het voor hen deed. Ik vertelde hen dat ik het graag voor hen wilde doen, wanneer ik mijn eigen krant ophaalde. Gedurende de volgende vier jaar was dit ons gezinsproject. Het had niet zoveel om het lijf, maar het raakte hen diep. Ik kreeg de gelegenheid om het leven van Jezus met hen te delen en ik werd zelfs gevraagd om voor te gaan op de begrafenis van de man, toen hij een paar jaar geleden overleed. Ze waren geen 'zendingsproject' voor ons; het waren vrienden en burens om wie wij gaven. De soort liefde die God geeft is werkelijk de grootste kracht in het universum. Geen wonder, dat Paulus zei, dat wanneer je liefhebt zoals God liefheeft, dit de hele wet zal vervullen, zelfs zonder dat je daarvoor je best doet. Jezus zei hetzelfde: "Als iemand van Mij houdt, zal Hij doen wat Ik zeg" (Joh. 14:23). Ik weet, dat je dat op twee manieren kunt uitleggen en gedurende het grootste deel van mijn leven volgde ik de 'verkeerde' uitleg. Ik dacht altijd dat Jezus zei, dat als ik echt van Hem hield, ik al Zijn geboden zou houden, alsof dat het bewijs was van mijn liefde voor Hem. Maar Zijn overige daden en onderwijzing laten iets anders zien. Degenen die van Hem houden, zullen merken dat ze Hem volgen. Het volgen van Hem is het natuurlijke gevolg van het houden van Hem (anders gezegd: Het 'doen' is het gevolg van het 'zijn'). Dit is heel belangrijk, want het bepaalt of het doen tot doel heeft 'het naleven van' of dat het voortkomt uit 'houden van'. Nu beseffen we dat zelfs onze beste pogingen om 'na te leven' nooit genoeg zullen zijn, maar de verandering in ons leven die voortvloeit uit liefde, zal ons helpen in de wereld te leven zoals Jezus dat deed. Daarom zei Hij ons 'lief te hebben – net zoals Hij ons liefheeft'. Totdat we beseffen en ervaren (!) dat Hij ons inderdaad liefheeft (agape), 'lukt' ons dat niet. Maar als we eenmaal echt weten en ervaren hebben dat Hij van ons houdt, kunnen we niet anders.

“De liefde waar het hier over gaat, is niet onze liefde voor God, maar Zijn liefde voor ons. Daarom stuurde Hij Zijn Zoon, Die de straf voor onze zonden op Zich heeft genomen om de verhouding tussen God en ons weer goed te maken.”

- 1 Joh.4:10

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Besef dat anderen liefhebben voortvloeit uit zelf geliefd te zijn.
- Iedere keer als je merkt, dat jouw leven gebruikt wordt om anderen te helpen, wees dan blij om wat God in je gedaan heeft.
- Iedere keer dat je ziet dat jouw liefde jegens anderen iets mist, vraag God dan je naar een grotere diepte van Zijn liefde mee te nemen.
- Laat Hem je tonen waar je dingen van anderen verwacht die je belemmeren vrijuit van hen te houden en laat Hij je vrijzetten.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Vertel elkaar eens over momenten in je leven, toen God Zijn liefde voor jou tot uitdrukking bracht door middel van een andere gelovige. Waarom vond je dat zo bijzonder?
- Bespreek eens met elkaar welke dingen een relatie positief beïnvloeden en wat haar negatief beïnvloedt.
- Waar moet je je op richten als je merkt, dat je geen bewogenheid hebt voor anderen met wie je contact hebt?
- Als je deel uitmaakt van een groep die geregeld bij elkaar komt, vraag God dan in de komende weken of Hij jullie groep wil gebruiken om Gods liefde aan iemand anders te tonen. Ga niet zitten denken aan een programma, tenzij Hij je duidelijk vertelt, dat wel te doen, maar denk liever aan iets praktisch wat je kan doen om iemand te zegenen, zonder die persoon te manipuleren.

Het gebed dat God altijd beantwoord

“Aangezien God aanbiedt onze zaken te behartigen, laten we ze dan eens en voor altijd aan Hem en Zijn onbegrensde wijsheid toevertrouwen, zodat wij ons kunnen richten op Hem alleen en wat Hem toebehoort.”

-J.P. de Caussade (ca. 1700)

De tijd die Hij kon besteden aan het onderwijzen over Zijn Vaders koninkrijk was tot een eind gekomen. Er zou geen gelegenheid meer zijn om een melaatse vast te houden of in het huis van Maria in Bethanie te zitten en te spreken over de wonderen van Zijn Vader, althans niet in dit lichaam, niet op de manier zoals Hij dat gewend was te doen.

Hij was in Jeruzalem teruggekeerd voor Zijn laatste bezoek. Nog maar enkele dagen voordat Hij Zich over zou geven aan degenen die Hem wilden doden, en Zijn hart was diep geroerd. Hij stond aan de vooravond van de grootste daad van liefde en vertrouwen die onze wereld ooit zou meemaken, maar Hij wist, dat Hij door dit te doen gedood zou worden.

Wat moest Hij doen? Zou Hij vertrouwen op de liefde van Zijn Vader en de reis voortzetten, of zou Hij, in een opwelling van zwakte, een kortere weg kiezen en engelen een wenk geven om Hem te komen bevrijden?

Misschien wel de belangrijkste les die Hij aan Zijn discipelen gaf over gebed, begon met hen te vragen hoe Hij zou moeten bidden: “Wat zal Ik zeggen? Vader, redt Mij uit dit uur?”

Misschien knikten er enkelen om te laten merken, dat ze dat wel een goed idee vonden. Zo bidden wij meestal. Als we beproefd worden of pijn lijden, vindt zelfs een ongelovige het normaal om om hulp te roepen. ‘Red me, God! Als u me nu redt, zal ik U voor altijd dienen’.

Zijn discipelen kenden dat gebed wel, maar Jezus wilde, dat ze een andere, ‘betere’ manier van bidden leerden. Zelfs nu Zijn eigen leven op het spel stond, was Jezus op een andere, ‘betere’ frequentie afgestemd. “Nee, want juist hiervoor ben Ik tot dit punt gekomen.” Wat Hij zelf wilde, deed niet ter zake. Hij was op iets anders gericht – op het doel dat uitsteeg boven Zijn eigen geluk.

En toen bad Hij het gebed dat zij moesten horen: “Vader, verheerlijk Uw Naam” (Joh.12:27).

In deze korte bespreking over gebed leren we alles wat we erover moeten weten en wat het in dit leven inhoudt om God te volgen. Want in welke situatie je ook terecht zult tegenkomen, je zal steeds kunnen kiezen uit twee soorten gebed: “Vader, redt me” of “Vader, verheerlijk Uw Naam.”

De ene manier zal je leiden naar frustraties en teleurstellingen, de andere zal je leiden naar de grootste wonderen in Gods hart.

Wat u ook maar vraagt?

Het onderwijs dat Jezus gaf over gebed lijkt ongelofelijk simpel. Vraag wat je maar wilt en je kunt er zeker van zijn dat de Vader het je zal geven.

Het wordt pas gecompliceerd als onze ervaring met gebed niet meer overeenstemt met dit ideaal. Waarom zou Hij ons met zulke zonderlinge beloftes kwellen, met als enig resultaat dat we vaak teleurgesteld worden?

Het is niet zo moeilijk om te begrijpen waarom Hij onze zelfzuchtige verzoeken negeert. Zelfs Zijn discipelen moesten leren, dat de kracht van gebed niet bestemd was voor hun egoïstische agenda. In plaats van vuur van de hemel te laten komen, zoals Jacobus en Johannes een keer vroegen, leerde Jezus hen dat dergelijke gedachten uit een verkeerde hoek kwamen. En toen zij Hem vroegen om een plaats aan Zijn rechterzijde en linkerzijde in de hemel, vertelde Hij hen, dat het niet aan Hem was om dat te schenken en dat er in het huis van Zijn Vader geen plaats is voor hen die zichzelf stellen boven anderen.

Jezus heeft nooit bedoeld, dat gebed het middel is om God te manipuleren, opdat Hij zal doen wat wij het beste vinden. Als je nauwkeuriger kijkt naar de eenvoudige uitspraken over gebed die Jezus deed, zal je zien dat ze betrekking hebben op ons allemaal, terwijl wij betrokken zijn in wat God aan het doen is. Hoewel we uitgenodigd worden om al onze wensen aan God voor te leggen, zijn de gebeden die de hand van God doen bewegen, de gebeden die voortkomen uit ons vertrouwen in Wie Hij is en in wat Hij doet.

Ik vraag me af hoe mijn leven er uit had gezien als God me ook maar de helft van de dingen waar ik om gevraagd heb, had gegeven. Ik weet, dat het me aanvankelijk zou hebben laten duizelen, maar ik zou me er geen voorstelling van hebben kunnen maken wat voor een pijn mijn zelfzuchtige verzoeken teweeg zouden hebben gebracht. En hoe zou ik Hem ooit hebben leren kennen als mijn liefhebbende Vader, als ik Hem als mijn 'geest in de fles' had behandeld?

Nog moeilijker is te begrijpen is het waarom onze gebeden voor anderen, die in moeite en narigheid zitten, niet beantwoord worden. Reageerde Petrus dan niet uit liefde toen hij Jezus verbood om naar Jeruzalem te gaan, waar Hij oog in oog zou komen te staan met degenen die Hem vervolgden? Ik denk van wel. En toch werd zijn smeekbede beantwoord met een strenge bestraffing, als woorden die afkomstig waren van satan, om Jezus van Zijn zending af te houden.

Petrus begreep niet dat God een hoger doel had met het kruis waaraan Jezus zou lijden. Als God zijn gebed had verhoord, zou Hij juist wat Hij had willen doen om Petrus te verlossen van zichzelf, hebben verhinderd. "Jij bekijkt het van de menselijke kant, en niet van Gods kant" (Matth. 16:23). Petrus zag niet in dat zijn bezorgdheid eenvoudigweg satans poging was om Jezus te ontmoedigen in Zijn gehoorzaamheid aan Zijn Vader.

Het was een "redt me" gebed, dat meer uit angst dan uit Gods liefde voortkwam en net als de meeste "redt me" gebeden, werken ze Gods doel eerder tegen dan dat ze dat dienen.

"Vader, verheerlijk Uw naam"

Hierom werden we gemaakt!

Toen God de eerste mensen maakte, ontwierp Hij ze als lichaam, geest en ziel, zodat zij deel zouden kunnen hebben aan Zijn heerlijkheid en delen in Zijn blijdschap.

Als je ooit kennis hebt gekregen aan deze heerlijkheid, of wanneer je gewoon in Zijn tegenwoordigheid bent geweest en gemeenschap met Hem hebt gehad, of op een moment hebt meegemaakt waarop je merkte dat Hij je gebruikte om Zich aan iemand anders te openbaren, dan weet je waar ik het over heb. Op zulke momenten lijkt het alsof de tijd even stil staat. Golven van blijdschap gaan over je heen en het is zo ongelofelijk, dat je het idee hebt dat als je alleen al voor dat ene moment bent gemaakt, je leven al enorm veel zin heeft gehad. "Hiervoor werd ik gemaakt, hiervoor was ik bestemd."

En dat ben je ook.

Jezus wist dat over Zichzelf. Toen Hij voor de keuze stond van "Vader, redt me!" of "Vader, verheerlijk Uw Naam", koos Hij het laatste. Hij wist dat de enige echte heerlijkheid bestond uit het volbrengen van het doel van Vader in Zijn leven, ongeacht de omstandigheden. Hoeveel Hij misschien ook opzag tegen de foltering aan het kruis, Hij wist dat Hij voor dat ogenblik in de wereld was gekomen.

"Vader, verheerlijk Uw Naam."

Dit is het gebed, dat de Vader altijd beantwoordt. "Vader, kom volledig tot Uw doel in mij, waarvoor U mij heeft geschapen en waar U mij heeft geplaatst in deze wereld." Dit is het gebed dat ons egoïsme ontkracht en verklaart dat we de Vader vertrouwen, Hij die ons gemaakt heeft, zoveel van ons houdt en Die ons beter kent dan we onszelf kennen.

Deze keuze maken we niet slechts een keer voor de rest van ons leven, maar iedere keer als we ergens voor komen te staan. Toen ik die baan niet kreeg (die ik zo graag had willen hebben), dat salaris niet kreeg (waar ik recht op had), of die uitslag van een onderzoek in het ziekenhuis (waar ik zo op had gehoopt). "Vader, redt me!" of "Vader, verheerlijk Uw Naam."

Ik kom voor deze keuze te staan als ik het onderwerp ben van gemene roddelpraatjes of het mikpunt ben van het gedrag van iemand die alleen maar op z'n eigen belang uit is ten koste van mij.. "Vader, redt me!" of "Vader, verheerlijk Uw Naam".

Ik krijg ermee te maken als ik met mensen in aanraking kom die het moeilijk hebben en ik de gelegenheid heb om de waarheid te spreken al vind ik het moeilijk, of wanneer ik op wil komen voor de zaak van de machtelozen.

"Vader, redt hen!" of "Vader, verheerlijk Uw Naam."

Ik heb ermee te maken als het om me heen stormt en wanneer ik de ene na de andere beproeving op mijn weg tegenkom. "Vader, redt me!" of "Vader, verheerlijk Uw Naam."

Een dagelijkse keuze

Het gaat hierin niet om wat voor woorden we gebruiken, maar om de roep die uit ons hart komt. Als je ervoor kiest jezelf eruit te redden, zal je merken dat je God weerstaat, zelfs al is dat niet je bedoeling. Uiteindelijk bid je dan tegen de dingen die God nu net gebruiken wil om (iets in) je te veranderen. Zo zal je Zijn pogingen om je te helpen mislopen, omdat ze er anders uitzien dan wat jij wilt.

Laat me even eerlijk zijn. Het grootste deel van mijn leven heb ik "redt me" gebeden gebruikt. Ik wist niet wat ik deed, maar ik dacht gewoon dat God het beste voor me wilde, althans volgens mijn maatstaven.

Maar keer op keer heeft God me op deze reis geleerd, dat Hij het het beste weet, in alles. De manier waarop ik mijn problemen zou willen oplossen en andere mensen zou willen helpen, zou meer schade aan ons allen berokkenen dan Hij toe wil laten. Toen Hij mij iets weigerde, was dat omdat Hij iets beters in gedachten had. Niet alleen wat betreft mijn omstandigheden, maar vooral om mij in het proces te veranderen. In bijna elke situatie lijkt het erop, dat wat God doet het tegenovergestelde is van wat ik graag zou willen doen.

Op momenten dat Hij mij wilde leren Hem meer te vertrouwen, bad ik dat Hij mijn moeilijkheden zou oplossen, zodat ik dat niet hoefde te doen.

Of Hij wilde me leiden om samen met Hem mee te werken in wat Hij in mij wilde doen, maar ik bad dat Hij me gewoon alleen maar gelukkig zou maken.

Als Hij mijn karakter wilde veranderen, zodat ik Zijn hart zou weerspiegelen naar anderen toe, vroeg ik Hem me zo te laten als ik was, en niet toe te staan dat ik in situaties terecht zou komen waarin mijn oude ik naar boven zou komen.

Ik ben zo blij dat Hij gewonnen heeft. Vaak meer ondanks mijn gebeden, dan dankzij mijn gebeden. Ik wil dat Hij doorgaat, echt waar. Ik wil dat Hij alles in mijn leven gebruikt om mij te vormen naar Zijn beeld, zodat Hij Zijn doel in mij kan verwezenlijken.

Tenslotte

Ik zou nog kunnen doorgaan met andere gedachten over wat het inhoudt om in Gods liefde te wandelen, maar ik denk dat het plaatje nu wel duidelijk genoeg is geworden en dat je de route nu zult kunnen herkennen en volgen, waar je Vader je ook maar naar toe wil leiden. Dit leven kan je beter ervaren, dan dat je erover leest.

Bovendien is het veel leuker om dit leven zelf te ontdekken, dan dat iemand je er over vertelt. Wanneer je de geborgenheid van Vaders liefde ervaart, zal je ervaren dat je eigen gedachten, ideeën en daden je zullen verbazen.

Je zal merken, dat je bij jezelf denkt "Ik ben eigenlijk helemaal niet zo". En toch ben je het wel. Je bent dat altijd geweest, maar het beeld was misvormd en verdraaid door de gebroken relatie met de Vader die zoveel van je houdt. Zoek andere mensen die dezelfde reis maken en je zult met vreugde horen wat zij op hun reis geleerd hebben.

De reis vind je niet op de bladzijden van dit boek of welk boek dan ook. Het geheim ligt in Vaders hart en in dat van jou.

Ik kan er niet voor zorgen dat het gebeurt, dus probeer ik het ook niet.

Jij kan het ook niet laten gebeuren, dus probeer jij het ook maar niet.

Wat je wel kan doen, is genoeg vertrouwen in God hebben om het Hem te laten doen. Maak je geen zorgen door allerlei illusies in je hoofd te halen. Het schijnt dat Hij het liever doet dan wat dan ook en Hij heeft dit in de loop van de geschiedenis al eeuwenlang gedaan in mensen.

Als je in een kamer zou komen waar een kind van twee jaar oud zat te spelen en je zou met dat kind willen omgaan, wie zou er dan het initiatief moeten nemen? Het kind? Natuurlijk niet. Jij bent degene die met die peuter een relatie moet bouwen. Daarop kan hij dan natuurlijk reageren, maar jij moet het initiatief nemen. Je zou een manier moeten vinden om op zijn niveau te komen en je zou hem moeten 'pakken' met dingetjes die hij leuk vindt en zo begin je de relatie met hem.

Hetzelfde geldt voor God. Hij is hoger verheven boven jou, dan jij boven dat kind van twee bent. Hij zal het initiatief nemen, als je Hem daartoe uitnodigt. Vraag Hem gewoon te laten zien hoeveel Hij van je houdt en vanaf dat moment zal Hij het op een kundige manier op Zich nemen.

"Verheerlijk Uw Naam."

In ons allemaal, nu en tot in alle eeuwigheid.

En tot in de eeuwen der eeuwen.

Amen.

“Door onze eenheid met Christus zijn wij het eigendom van God geworden. Dat is altijd al de bedoeling geweest van Hem, die alles doet zoals Hij Zelf wil en goed vindt. Zodat wij zouden zijn tot de lof van Zijn heerlijkheid.”

- Efez. 1: 11-12

Vragen voor je persoonlijke reis:

- Kijk eens even naar waar je de laatste tijd voor gebeden hebt. Welke van die gebeden waren “Redt me!” gebeden en welke waren “Verheerlijk Uw Naam” gebeden?
- Welke zijn gericht op wat jij wilt en welke komen voort uit jouw verstaan van Gods bedoeling met die situaties?
- Vraag Hem om je iedere dag te laten zien wat Hij wil in de situaties waar je nu mee te maken hebt.
- En bidt dat Hij dat meer en meer duidelijk maakt, naarmate Hij je dichter naar Zich toe trekt.

Voor bespreking in de kleine groep:

- Geef eens een paar voorbeelden uit de bijbel en uit je eigen leven van “redt me” gebeden.
- Geef nu wat voorbeelden van “Vader, verheerlijk Uw Naam” gebeden.
- Herinner je je dat je precies het tegenovergestelde bad van wat je eigenlijk wilde, omdat je voelde dat Gods doel dan zou worden vervuld? Kan je daar iets over vertellen?
- Als er iemand in de groep is die iets wil vertellen over waar hij/zij over aan het bidden is de laatste tijd, vraag God dan eens om jullie te laten zien wat Zijn doel is en hoe dat het beste door jullie gebeden kan worden uitgewerkt.
- Bidt voor elkaar, dat God verheerlijkt zal worden in jullie leven op de reis die jullie begonnen zijn.